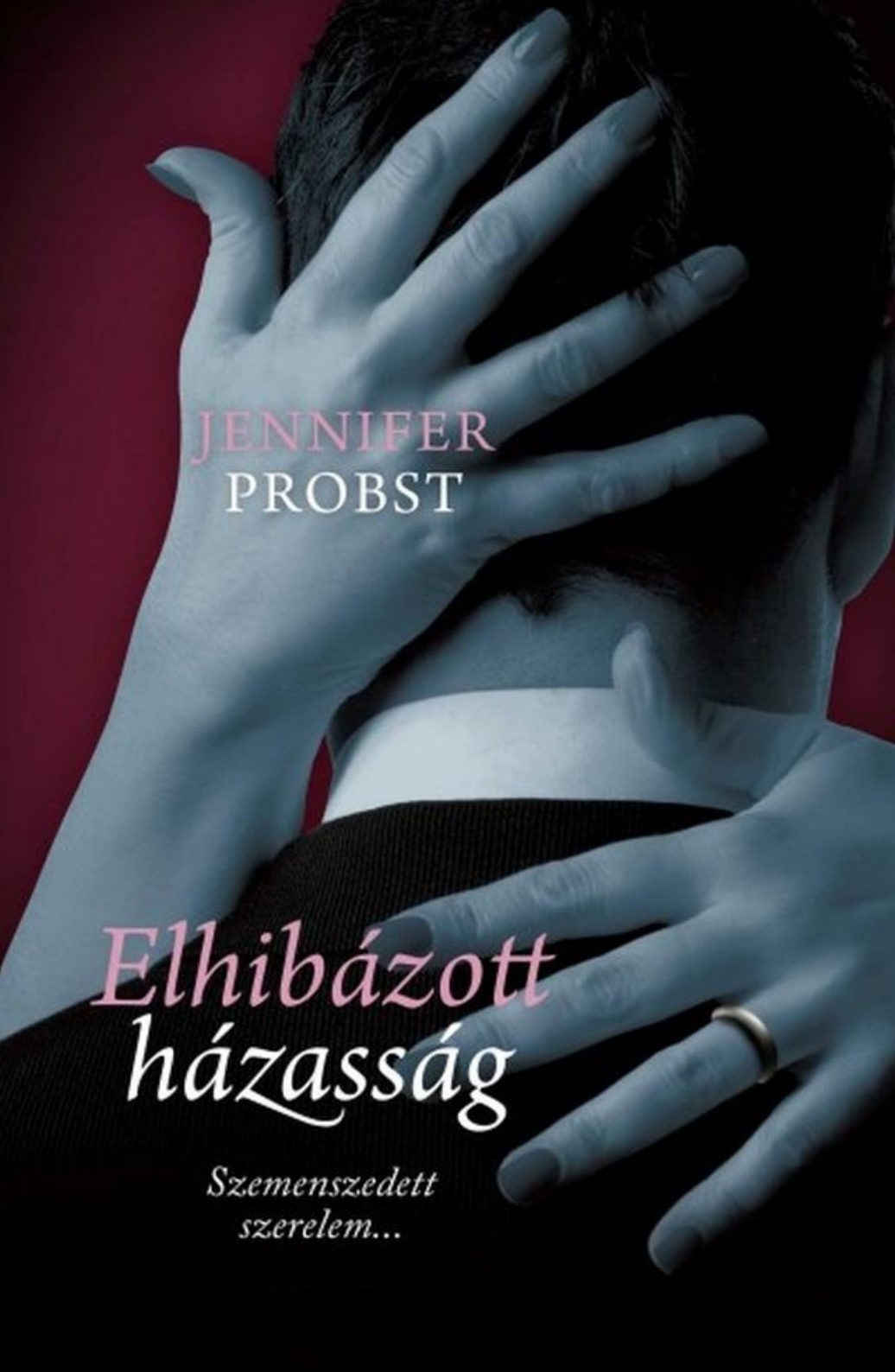
JENNIFER
PROBST
Elhibázott
házasság
Szemenszedett
szerelem...

JENNIFER
PROBST

Elhibázott házasság

Libri Kiadó
Budapest

A családok a legkülönbözőbb méretűek és összetételnek lehetnek, mindegyiknek megvan a maga őrülete, amit csak az adott família tagjai érthetnek meg.

Ezt a könyvet a saját családomnak ajánlom, amellyel csodás emlékeket őrzünk. Anyu, apu, Steve – néha bizony pokollá tettük egymás életét, de voltak jó napjaink is. Máig emlékszem a betűjáték-bajnokságainkra meg a nagy lakomákra; ezek tették a házunkat igazi otthonná. Anyu furcsaságait kinevettük, és minden nehézséggel a jókedvünket szögeztük szembe. Várom a folytatást!

Itt mondok köszönetét annak a családnak is, ahova beházasodtam: második anyámnak és apámnak, valamint Carolynnak és Donaldnak, amiért befogadtatok, és részt vehettem a ti külön bejáratú őrületetekben. Mindig is lányotokként, illetve nővéretekként bántatok velem, nem menyetekként és sógornőtökként. Szeretlek benneteket!

Prológus

Carina Conte a tábortűz lobogó lángjaiba bámult, és nagyon remélte, hogy eszénél van.

Hiszen ő csak egy szerelmes nő.

Remegett a kkeze, ahogy a papírt fogta. Az ibolyaszín, vászonkötésű könyv a fűben hevert mellette. Körbepislogott. Remélte, hogy a családtagjai egy ideig még nem ébrednek föl. Megígérte ugyan a sógornőjének, hogy nem végez szerelmi varázslást, de hát Maggie-nek nem muszáj ezt megtudnia. A birtok végében bújt el, az égő fa és a krókusz édes illata az orrát csiklandozta. Magában buzgón fohászkodott, hogy a tűz fénye ne árulja el hollétét.

Lepillantott a papírlapra. Rendben, itt az ideje megidézni Földanyát. Azt remélte, tette nem botránkoztatná meg Richard atyát. Sietve elkántálta a varázsigéket az istennő megidézéséhez, hogy ő elhozza neki a férfit, akinek tulajdonságait ezen a listán írta össze.

A tűzbe vetette a papírost.

Megkönnyebbülten felsóhajtott. Túl van rajta. Most már csak türelmesnek kell lennie. Vajon meddig váratja Földanya? Ő igazán megkönnyítette a dolgát. A férfiúi erények hosszú lajstroma helyett egyetlen nevet írt a papírlapra. A férfi nevét, akibe egész életében szerelmes volt, ám aki a kishúgaként kezelte. A hírhedt nőcsábászét, aki világszép nőkkel randizott; akinek a közelében szólni sem mert, és mikor távol volt tőle, a heves vágyakozás miatt aludni sem tudott.

Maximus Gray.

Carina megvárta, amíg az egész lap elhamvad, aztán egy vödör vizet öntött a tűzre. Gyors, hatékony mozdulatokkal eltüntette

maga után a nyomokat, felkapta a vászonkötéses könyvet, és visszament a házba.

Mezítláb jött ki, a puha fű csiklandozta a talpát. Fehér hálóingében úgy libegett, mint egy kísértet. Izgalom borsódzott végig a hátán, ahogy visszalopakodott a szobájába. A könyvet visszacsúsztatta a fiókba, és bebújt a takaró alá.

Bevégeztetett…

Első fejezet

– Új munkatársat kapsz. Neked kell betanítanod – Max az asztal túlsó oldalán ülő fickóra pillantott. Idegei táncot jártak a bejelentéstől, de hallgatott. Lábát kinyújtóztatta a konferenciaasztal alatt, karját keresztbe fonta a mellkasán, és felvonta a szemöldökét. Vért izzadt, hogy beindítsa és sikerre vigye a La Dolce Maggie-t, az olaszországi La Dolce Famiglia amerikai leányvállalatát, és most azt kívánják tőle, hogy álljon félre szó nélkül? Majd bolond lenne!

– Máris a helyettesemet keresed, főnök?

Michael Conte, aki inkább testvérként bánt vele, mint főnökként, most elvigyorodott.

– Hogy aztán anyád szétrúgja a hátsómat? Nem, nincs ilyen szerencséd, számítok rád a terjeszkedésnél.

Max kajánul visszavigyorgott rá.

– Pedig a jelek szerint a te anyád rámenősebb az enyémnél. Vagy nem ő erőltette, hogy azonnal házasodjatok össze Maggie-vel? Még jó, hogy szeretted, különben megnézhetnéd magad.

– Nagyon vicces, Gray. Nem az esküvő volt a gond. Hanem az, hogy te kételkedtél a feleségemben.

– Ne haragudj! – pislogott zavartan Max. – Csak próbáltam megvédeni a barátomat egy pénzéhes nőtől. Amúgy meg mostanra megszerettem Maggie-t. Erős lány, elbír veled meg a hülyeségeiddel.

– Na, igen. Ami azt illeti, kölcsönösen imádjátok egymást.

– Még mindig jobb, mintha háborúznánk. Na de ki az az ifjú titán, aki a céghez jön?

– Carina.

Maxnek tátva maradt a szája.

– Hogy mi? Carina? Hiszen ő még taknyos kiscsaj! Iskolába jár! Viccelsz velem?

Michael vizet töltött magának a hűtőből, és belekortyolt.

– Tavaly májusban végzett az SDA Bocconi mesterszakán. Utána a La Dolce di Notténél volt gyakornok.

– De hát ők a riválisaink!

Michael elmosolyodott.

– Ugyan már, öreg! Nem akarják meghódítani a világot, mint mi. Viszont Carina remekül kitanulhatta náluk a szakma alapjait. Eredetileg úgy terveztem, hogy majd Julietta beosztottjaként dolgozik, de nem akart megbújni a nővére árnyékában. Jó ideje könyörög, hogy Amerikába jöhessen. Mivel pedig a gyakornoki ideje lejárt, beléphet a családi vállalkozásba. *Capisce*?

Max káromkodott magában egyet, mert nagyon is értette, miről van szó. Bébicsősznek szánják a legfiatalabb leánytestvér mellé. Igaz ugyan, hogy ő is a húgaként szereti Carinát, de az a hisztérika nem való az üzleti életbe. Már a gondolatra is összerázkódott. Mi lesz, ha megsérti a lány érzéseit, és az összeomlik? Hülye ötlet ez, akárhogyan nézi.

– Öööö… Michael… talán a könyvelésre kellene küldened. Mindig is jó érzéke volt a számokhoz, az igazgatást azonban szerintem nem neki találták ki. Iszonyatosan elfoglalt vagyok, és rázós tárgyalásokkal küzdök. Kérlek, bízd valaki másra.

Barátja azonban a fejét rázta.

– Végül majd pénzügyi igazgatónak szánom, egyelőre azonban vedd magad mellé. Ki kell tanulnia az igazgatás trükkjeit, és hogy miként működik a La Dolce Maggie. Rajtad kívül nem merem másra bízni. Hiszen te családtag vagy.

Ezek az egyszerű szavak az utolsó szöget verték be Max koporsójába. Családtag. Michael mindig gondoskodott róla, ő pedig igyekezett meghálálni a bizalmat. Ugyanakkor méltó helyről is álmodott. A csúcsragadozóéról, ha úgy tetszik. Eddig senki nem kérdőjelezte meg vezérigazgatói posztját, újabban azonban többször megfordult a fejében, nem gyengíti-e a pozícióját, hogy nem a sokra tartott Conte-vér csörgedezik az ereiben. A cég ideiglenes szerződéseket kötött az

alkalmazottakkal, az övét háromévente újították meg. Ő azonban stabilabb beosztásra vágyott az általa kiépített birodalomban. A három új pékség megnyitása őrült nagy siker volt. Amennyiben továbbra is jól végzi a munkáját, biztos helye lesz a vezetőségben, Michael oldalán, állandó partnerként, és nem kinevezett vezérigazgatóként. Ha most egy üzleti iskolából frissen kikerült kislánnyal kell bajlódnia, az csak megzavarja a terveit. Hacsak…

Elgondolkozva dobolt ujjával az alsó ajkát. Nem ártana emlékeztetni Michaelt, mennyire nélkülözhetetlen ő a vállalat sikeréhez. Majd teljesíthetetlen feladatok elé állítja Carinát, és miközben megjátssza a védelmező rokont, bebizonyítja, mennyivel többet ér egy ilyen kezdőnél. Úgy tervezte, hogy az újabb üzletek megnyitása után Michael elé áll a partnerség iránti kérelemmel. Carina meg segítheti is az előrejutásban, feltéve, hogy sikerül alárendelt szerepben tartania maga mellett.

Igen, talán így lesz a legjobb.

– Rendben, Michael, ha ezt akarod.

– Helyes. Carina nagyjából egy óra múlva érkezik. Gyere, vacsorázz velünk! Egy kis ünnepséget is rendezünk Carina fogadására.

– Ki főz, Maggie?

Michael elvigyorodott.

– Még csak az kéne.

– Akkor ott leszek.

– Okos fiú.

Michael összeroppantotta kezében a papírpoharat, a szemétbe dobta, és becsukta az ajtót maga után.

Max az órájára pillantott. Jócskán van még dolga Carina érkezése előtt.

*

Carina a csillogó faajtóra meredt, melyen aranyozott névtábla ragyogott. Nagyot nyelt, mert gombócot érzett a torkában, és izzadt tenyerét fekete szoknyájába törölte. Ez kész röhej! Elvégre is felnőtt nő. Vége azoknak az időknek, amikor Max Gray után sóhajtozott.

Három év végül is nagy idő.

Visszaigazított egy hajtincset csinos kontyába, kihúzta magát, és bekopogtatott.

– Szabad.

A fátyolos hang felébresztette emlékeit, és ettől elszorult a torka. A dallamos, bársonyosan sima hang vad hancúrozást ígért az ágyban, amire talán csak az apácák tudtak volna nemet mondani – vagy talán ők sem.

Carina lenyomta a kilincset, és megjátszott önbizalommal belépett. Tudta, nincs miért aggódnia – az üzleti világot egyedül a látszat érdekli. Ez megnyugtatta. Gyakornok korában megtanulta elrejteni az érzéseit.

– Szia, Max.

A terebélyes tíkfa íróasztal mögött ülő férfi a meglepetés és helyeslés különös keverékével nézett rá, mintha nem arra a nőre számított volna, aki megállt előtte. Az átható kék szempár egyetlen pillantással átfogta a lány alakját, majd Max szívélyes nyájasságot erőltetett magára.

A férfi szikár, inas termete és tiszteletet parancsoló magassága többnyire megadta a szükséges tekintélyt tárgyalásai sikeréhez. Arcvonásain mintha egy légyotton kapott démon és angyal osztoztak volna. Az éles pofacsontok, a nemes metszésű orr és a finom ívű szemöldök arisztokrata származásról árulkodtak. A kis csíkszakáll kiemelte az ajak érzéki teltségét, és mesés szexet ígért. A sűrű, szénfekete haj rakoncátlan tincsekben hullott a férfi homlokára, és lefegyverző kontrasztot alkotott a szívdöglesztően kék szempárral. Ahogy Max megindult a lány felé, jóval könnyedebben mozgott, mint a magas férfiak általában. Parfümje részegítő illata megcsapta Carina orrát. Az erdő, a fűszerek és a citrom e furcsa kombinációja egészen elvette a lány eszét. A legszívesebben a férfi nyaka hajlatába temette volna az arcát, hogy magába szívja ezt az illatot.

Persze visszafogta magát, akkor is, amikor Max futólag átölelte. Carina ujjai egy pillanatra megpihentek a széles vállon, melyen méretre szabott tengerészkék öltöny feszült. A lány rég megharcolt már a saját személyes kriptonitjával, és megtanulta,

amit kellett. Ismerd el a gyengeségedet. Fogadd el, és lépj tovább. Ezek az egyszerű üzleti alapelvek élete minden területén beváltak.

Felmosolygott Maxre.

– Rég láttalak.

– De még milyen régen, *cara!* – Feszélyezett kifejezés suhant át a férfi arcán, de nyomban el is tűnt. – Hallottam, hogy osztályelsőként végeztél. Gratulálok!

Carina kurtán biccentett.

– Köszönöm. És te hogy vagy? Michael azt mondja, keményen dolgozol a La Dolce Maggie bejáratásán.

Max álla megfeszült.

– Igen. És úgy tűnik, ebben te is segítesz majd nekem. Beszéltél már a bátyáddal?

– Nem. Egyenesen idejöttem, hogy legyen pár órám körülnézni. Gondoltam, Michael majd körbevezet. Melyik részlegnél talált nekem helyet? A könyvelésnél, a pénzügynél vagy az igazgatóságon?

Max egy darabig a lány arcát fürkészte, és tekintetével szinte minden vonását végigcirógatta. Carina mereven tűrte, hogy a férfi felmérje. Hozzá kell szoknia Max jelenlétéhez, gondolta, hiszen lépten-nyomon belébotlik majd munka közben. Istennek hála a könyvelésnél elbújhat előle. Jó érzéke van a számokhoz, és ha a feladatára összpontosít, Maxnek nem lesz miért foglalkoznia vele.

Az érzéki ajak mosolyra görbült, és összezavarta Carina gondolatait.

– Nálam.

– Bocs, de nem értelek.

– Velem dolgozol majd, az én asszisztensem leszel. Én tanítalak be.

Carinát elfogta a rémület. Hátrált egy lépést, mintha Max maga a sátán lenne, aki vérszerződést ajánl neki, amelyben a lelkét követeli.

– Nem hinném, hogy ez jó ötlet – nevetett fel idegesen. – Úgy értem, nem akarok az utadban lenni. Majd beszélek Michaellel, és meggyőzöm, hogy máshová küldjön.

– Nem akarsz velem dolgozni? – tárta szét a kezét Max. – Ne félj, Carina, a gondodat viselem.

A lány hirtelen elképzelte, hogyan csúsztatja Max az ujjait az ő nedves ölébe, és simogatja az orgazmusig. Ő azután tud bánni a nőkkel! A gondjukat viseli, alulfelül. Erre a gondolatra elvörösödött, és sietve elfordult, mintha körülnézne az irodában. Nevetséges! Öt perce van itt, és máris zavarba jön.

Cipője sarka hangosan kopogott a parkettán, ahogy körbejárt a helyiségben, és színlelt érdeklődéssel megszemlélte a vízparti nyitóünnepségről készült nagyméretű fotót. Ez az utolsó próba, amit ki kell állnia, és nem akart megbukni. Tiniként ugyan fülig szerelmes volt Maxbe, de hát hol volt az már. Többé nem lesz holmi éretlen, kislányos érzelmek rabja. Idejövetelének kettős célja volt: hogy bebizonyítsa, mit ér, és hogy kiűzze magából Maximus Gray szellemét.

Eddig mindkét téren kudarcot vallott.

Megköszörülte a torkát, és újra szembenézett Max-szel.

– Köszönöm, hogy fáradoznál velem – mondta könnyedén –, de jobban érezném magam máshol.

Max ajka megrándult.

– Ahogy parancsolod. De azt hiszem, a bátyád elég egyértelműen tudja, mit akar tőled. Tudod, mit? Gyorsan körbevezetlek, azután felhívom. Nagyjából mostanra várhatott.

– Helyes – szegte fel az állát mindenre elszántan Carina. – Talán ideje figyelmeztetnem a bátyámat, hogy többé nem uralkodhat rajtam.

Előrement, ahogy egy hölgyhöz illik.

*

Ez meg mi a csuda?

Max engedelmesen haladt az előtte lépkedő kimért, hűvös nő után, és igyekezett magához térni. Carina már nem az a tinédzser,

akit utoljára Olaszországban látott: nem a régi érzelmes, indulatos, félszeg kislány.

Nem, Carina Conte már felnőtt nő. Annak idején jólesett a hiúságának a lány néma imádata, vagy amikor zavartan lehajtotta előtte a fejét. Az a Carina engedelmességhez szokott. Szeretett mások kedvére tenni, túlérzékeny, bájos tini volt, akit Max testvéri érzésekkel védelmezett. Ez a nő azonban minden jel szerint tökéletesen ura az akaratának. Maxet meghökkentette, hogy a lány szembe mer szállni a bátyjával. Futó csalódást érzett ugyan, de azután vállat vont. Carina talán több hasznot hajthat a vállalatnak, mint hitte róla.

Na persze, viruló nővé is érett. Hogyhogy ezt eddig nem vette észre? Elfordította tekintetét a lány fenekének telt ívéről, aki az ősi, férfiakat megőrjítő ritmusra riszálta a csípőjét. Alacsonyabb, mint a nővérei, a tízcentis magas sarkú azonban, amelyen imbolyog, kiemeli lábszára feszes izmait. Miközben Max bemutatta a földszinten útjukba kerülő alkalmazottaknak, azt is megállapította, hogy máskülönben is kiteltek a lány idomai. Kivált a dekoltázsa.

Elöntötte a forróság. A fehér blúz finom ívben nyílt ki a nyaknál, és látni engedte a csipke fehérneműt. A telt mellek nekifeszültek az anyagnak, mintha a legszívesebben kiszabadulnának szorításából. A szolid üzleti öltözet így rögtön egy sztriptíztáncosnő csábos szerelésévé változott. Max megrémült a saját gondolataitól. Gyorsan maga elé képzelt néhány bundabugyis apácát, hogy lehűtse magát.

Carina szent és sérthetetlen, ő pedig a mentora és védelmezője. Max összerázkódott, és hidegebben, csaknem tudományos tárgyilagossággal vette szemügyre a lányt. Mindig is csinoska volt, de rendszerint túl vastagon sminkelte magát, annyira, hogy alig látszottak az arcvonásai. Ma azonban csupán skarlátvörös rúzst használt. Olajbarna bőre úgy csillogott a villanyfényben, hogy a férfiaknak kedvük támadt megcirógatni. Az egykor rakoncátlan fürtöket szigorú konty fogta össze a sűrű szemöldök és a magas pofacsontok fölött. Az arcot az ízig-vérig olasz orr uralta, mégis mindenekelőtt az izzó, fekete szempár

bűvölt el és ejtett rabul minden férfit. Ez a lány soha nem lesz piszkafa. Miért is akarnak csonttá fogyni a nők? – morfondírozott Max. A szigorú vonalú kosztümnek feszülő buja idomok bizonyára sokak fejét elcsavarják még.

Vajon van Carinának szeretője?

A francba, ez meg hogyan juthatott eszébe? Max megdörgölte a szemét, és megkönnyebbülten felsóhajtott, amikor meglátta Michaelt a folyosón.

A bátyja feléje tárta karját, ahogy régen, de Carina épphogy csak rámosolygott, viszonozta az ölelést, és máris lépkedett tovább. A testvéri kötelék melege így is érződött rajtuk, és ettől Maxet újra elfogta a magányosság érzése. Mindig is vágyott testvérre, Michael és a húgai pedig egyfajta fogadott család szerepét töltötték be az életében. Miután azonban az apja meglépett, egyetlen cél lebegett a szeme előtt: a siker.

Ezért ne cseszd most el! – utasította magát.

Bólintott, mintegy válaszul a belső hangra, és igyekezett visszatérni a földre. Michael Carina vállát átkarolva ment tovább.

– Úgy örülök, hogy itt vagy, *mia bella!* De azért szóltam a sofőrnek, hogy egyből a lakásunkhoz vigyen. Maggie már nagyon vár.

Carina mosolyogva nézett fel rá.

– És hogy van a sógornőm?

– Hol így, hol úgy.

– És szerinted ez az ő hibája? – nevette el magát Carina. – De én is szóltam a sofőrnek, hogy változik a terv. Gondoltam, előbb szétnézek itt, elfoglalom az íróasztalomat, és utána megyek hozzátok. Max nagyjából már elmondta, mit hol találok.

Michael hátba vágta a barátját, majd a húgához fordult.

– Jó kezekben leszel. Mi lenne, ha a Maxéval szomszédos irodát kapnád? Egy ideje üres, és még ma kivitethetem onnan a dobozokat. Holnap stratégiai tanácskozást tartunk bizonyos új fejlesztésekről.

Carina azonban kelletlen képet vágott. Michael értetlenül nézett rá. Feszült csönd támadt.

– Igen, de azt hiszem, előbb meg kellene beszélnünk az alapszabályokat. Bemehetnénk az irodádba?

Max odabiccentett nekik.

– Most magatokra hagylak benneteket. Este találkozunk.

– Nem, Max. Szeretném, ha velünk jönnél – mondta Carina.

Max megborzongott a lány egyenes tekintetétől, de lerázta magáról ezt az érzést. Engedett a kérésnek, és betértek Michael irodájába. Öblös, kényelmes, több órás tanácskozások elviselésére való fotelek álltak itt. Maxnek nevethetnékje támadt, amikor Carina apró termete eltűnt a plüss mélyén. A lány ezért kiült a fotel szélére – hátsója épphogy érintette annak peremét. Carina felháborodott pillantást lövellt Max felé, amiért rajta mulat. Lábszárait illemtudón összezárta, sarka szilárdan támaszkodott a padlón. Ezeket a kidolgozott lábikrákat arra formálta a természet, hogy átkarolják egy férfi csípőjét, mialatt az tulajdonosukba hatol.

Max eddig ért el gondolataiban, aztán gyorsan leállította magát. Jézusom, mi ez az egész? Elvégre is nem kezdő, harmincnégy éves. Meg kell hagyni, Carina dögösebb a kelleténél, de így is családtag, és sokkal fiatalabb nála. Védett példány ártatlan fiatal lány. Valószínűleg belehalna zavarába, ha megtudná, milyen hatást kelt a külseje… no meg egyik-másik testrésze.

Max sietve elhessegette magától az elképzelt, vérforraló pozitúra képét.

– Michael, aggódom az itteni helyzetem miatt. Elárulnád, milyen szerepet szánsz nekem a vállalatnál, hogy azután ahhoz igazodjunk?

A bátyja levegő után kapkodott. Akkor szemlátomást nem ő, Max az egyetlen, akit meglep az új, racionális Carina Conte.

– Ne aggódj emiatt, *cara.* Idővel te leszel majd a pénzügyi igazgató, egyelőre azonban Maxnek segítesz a La Dolce Maggie irányításában. Azt szeretném, ha legelőször is kitanulnád a vezetés minden trükkjét. Természetesen velem és Maggie-vel laksz majd. Elkülönítettem neked egy lakrészt, amit úgy rendezel

be, ahogyan akarod. Ha bármi gondod lesz, csak szólj, és megoldjuk.

Michael valósággal ragyogott önnön nagylelkűségének tudatától.

Max a maga részéről úgy érezte, vihar van készülőben. Női hiszti várható.

Carina bólintott.

– Értem. Nos, ez igazán kedves tőled, és méltányolom is az ajánlatot. Sajnos azonban nem azért jöttem New Yorkba, hogy a bátyámmal lakjam együtt, és elbújjak a vezérigazgatója mögé. Más terveim vannak. Még a héten beköltözöm Alexa régi loftjába. Ami pedig a La Dolce Maggie-t illeti, szerintem jobban szolgálom a céget a könyvelésnél, hiszen később ide helyezel majd. Maxnek is csak púp lennék a hátán.

Maxnek leesett az álla. Remélte, hogy nem látszik meg rajta, mennyire ledöbbent. Hol marad a hiszti és a nagyjelenet? Carina mindig is heves és indulatos volt, soha nem tett féket a nyelvére. Ment, amerre az érzelmei vezették. Ezért került olyan sokszor bajba. Max felidézte magában azt az esetet, amikor a lány egy kóbor kutya után eredt az erdőbe, és eltévedt. *Dio,* az volt csak a felfordulás! Már attól tartottak, hogy elrabolták a lányt. Órákkal később találtak rá, valami koszos szőrmókkal a karjában, egy rögtönzött menedékben, amit gallyakból és levelekből készített magának. Egyetlen könnyet nem ejtett, ellenben nagy büszkén kijelentette, hogy végre visszanyerte az önbizalmát. Megdicsőülve vonult haza a kutyával, miközben a bátyja üvöltözött vele, neki, Maxnek meg mázsás kő gördült le a szívéről.

Michael a húgára bámult.

– Hallani sem akarok erről! A húgom vagy, és velünk fogsz lakni! New York veszélyes hely. Ami a munkádat illeti, pillanatnyilag nincs szükségem új emberre a könyvelésnél. Max tanít be, és kész!

– Nem!

Carina kellemes mosollyal ejtette ki ezt a szót, amely azonban úgy süvített el közöttük, akár egy kipukkasztott lufi.

– Tessék?

– Nem figyelsz arra, amit mondok, Michael. Nagy bajok lesznek, ha nem tudunk szót érteni egymással felnőtt módra. Eddig két manhattani állásajánlatot kaptam, és még nem döntöttem végleg, elfogadom-e valamelyiket vagy sem. Szeretném megállni itt a helyemet, de ha te továbbra is úgy bánsz velem, mint egy ovissal, nem tudok majd hatékonyan dolgozni. Ami mindenkinek csak ártana. Szóval, ha van más okod, amiért Max mellé akarsz küldeni, azon kívül, hogy rajtam tartsa a szemét, és ne csináljak nagy hülyeséget, akkor hadd halljam. Ki vele! Ha viszont nincs rá okod, akkor egyszerűen továbblépek, minden sértődés nélkül. *Capisce*?

Max vérbeli olasz kirohanásra számított barátjától és főnökétől. Michael ugyanis egy középkori lovag elszántságával védelmezte a húgait, kivált a legkisebbet. Szava íratlan parancs volt a Conte családban, ahogyan azt az apáról fiúra öröklődő hagyomány előírta. Most meg tessék, Carina abban a pillanatban, amint ideteszi a lábát, ellentmond a döntéseinek. Semmi jó nem sülhet ki ebből.

Michael viszont csak kurtán biccentett. Maxszel forogni kezdett a világ.

– Nagyon helyes, *cara* – mondta mosolyogva. – Azért lenne jó, ha velünk laknál, mert Maggie örülne a társaságodnak. Körbevezetnénk a városban, amíg otthonosabban nem mozogsz itt. Ami meg a munkádat illeti, tudom, hogy remek érzéked van a számokhoz, de szeretném, ha az üzlet valamennyi részletét kitanulnád, főleg az igazgatást. És Max az, akire a leginkább rá merlek bízni, ő a legalkalmasabb mentornak.

Hogy mi?

Max meglepetten nézett a főnökére. Michael ünnepélyeken szokott ilyeneket mondani, de most sehol nem látott kamerát.

– Egyetértek azzal, amit Maxről mondasz – közölte Carina bájos mosollyal. – Maggie is nagyon hiányzott, ezért ezen a héten okvetlenül nálatok maradok. Utána azonban muszáj továbbköltöznöm. Nem azért vagyok itt, hogy a bátyámnál éljek.

Ideje, hogy legyen egy saját fészkem, és Alexa loftja tökéletes megoldásnak látszik. Jó lesz így?

Michaelnek szemlátomást nem tetszett, hogy veszített az egyezség második pontjával kapcsolatban. Max hosszabb alkura számított.

– Rendben.

A két testvér egymásra mosolygott. Ez meg mi? Hogyan változhattak meg ennyire?

– Most pedig kimegyek a mosdóba. Utána hazavinnétek? Fáradt vagyok, át szeretnék öltözni.

– Hogyne, persze. Kisebb ünnepséget rendezünk a tiszteletedre, de addig alhatsz egyet.

– Pompás! – Carina kecsesen felemelkedett a fotelből, és megállt Max előtt.

– Köszönöm, hogy körbevezettél, Max. Viszlát este.

Max némán biccentett. Még nem tért magához, annyira elképesztette a civilizált modor, aminek az imént a szemtanúja volt. Carina elment, Max pedig a főnökére bámult.

– Mi a fészkes fene volt ez? Miért bánsz vele ilyen finoman? És mi történt ezzel a lánnyal? Nem bőgte el magát, és dührohamot sem kapott a megérkezése óta.

Michael legyintett, és belebújt a zakójába.

– Maggie meggyőzött róla, hogy tisztelnünk kell Carina döntéseit. Hogy tetszik-e a dolog? Hát nem! De Carina felnőtt nő, és meg kell találnia a maga útját. A testvére vagyok, nem az apja – folytatta elboruló homlokkal. – Azt azonban megköszönöm, ha rajta tartod a szemed, *mio amico.* A gondjaidra bízom. Tanítsd meg mindarra, amire szüksége lesz a vállalatvezetéshez.

– A vállalatvezetéshez? – kérdezett vissza Max rosszat sejtve.

– Hát persze – nevetett fel Michael. – Elvégre ő is Conte. Egy napon ő veszi át a La Dolce Maggie teljes irányítását. Erre képezzük most ki.

Max a barátjára meredt, és jeges marok szorította össze a szívét. Eszerint soha nem érezheti magát igazán családtagnak, soha nem lesz annyira jó ezeknek, hogy a cég egy részét megkaphassa. Önzés ez tőle, hálátlanság? A La Dolce Maggie-t

együtt építették ki, Max mégis a zsigereiben érezte, hogy lecserélhető. Ha Carina lesz a pénzügyi igazgató, a részvények egy hányada is az ő tulajdonába kerül. Max soha nem követelt állandó posztot Michaeltől, mert nem akarta összekeverni az üzletet és a barátságot. Miért érezte mégis mindig: neki keményebben meg kell dolgoznia azért, hogy befogadják? Jó, az a seggfej apja tényleg lelécelt, de önmaga értékességének ez a folyamatos bizonygatása kezdte már fárasztani.

– Akkor este hétkor találkozunk. Kösz, Max.

Az ajtó becsukódott Michael mögött.

Max magára maradt a helyiségben. Szemtől szembe az emlékeivel.

És valami makacs, zsigeri émelygéssel, ami mintha soha nem akart volna szűnni.

Második fejezet

Carina törökülésben ült az ágyon, és nevetve nézte, amint sógornője elkacsázik mellette, majd óvatosan egy székbe ereszkedik. Feldagadt, meztelen lábfeje előkandikált a bokáig érő szoknya alól. Egész testét óriási, előreugró pocakja uralta. Fahéjbarna haja a szemébe hullott, ezért fújt egyet, hogy kilásson mögüle. A szétváló fürtök hipnotikus zöld szempárt tettek láthatóvá, amely most ingerülten, mogorván tekintett a világba.

– Torkig vagyok a bátyáddal! – jelentette ki.

– Miért, most éppen mit művelt? – kérdezte Carina, akinek nehezére esett, hogy ne mulasson máskor olyan elegáns, fegyelmezett sógornője jelenlegi megpróbáltatásain.

– Ami azt illeti, hosszú a vádirat. Például horkol éjszaka. És amíg ő édesen alszik, én partra vetett bálnaként heverek mellette. Mindig arról faggat, mire van szükségem. Hogy oda ne rohanjak! Ma meg, képzeld, közölte velem, hogy nem enged el a következő fotózásra. Valami olyasmit magyarázott, hogy túl veszélyes utazni az én állapotomban.

Carina visszafojtotta kitörni készülő nevetését. Maggie szülése nyolc hét múlva volt esedékes, ő azonban még most sem fogadta el, hogy nem követheti szokásos napirendjét.

– Tudod, hogy Michael csak kímélni akar – mondta. – Különben meg… hm… nem is tudom, hogyan térdelnél le a fotózáshoz, Maggie.

– Képzeld, hogy képes lennék rá! – villant meg Maggie szeme. – Miért nem mondtad eddig, hogy sok az iker a családotokban?

– Nem mindegy ez végül is?

– Talán. Tudja a fene. Lehet, hogy mindegy. De azért a férfiak borzalmasak.

Nyílt az ajtó, így Carinának nem kellett válaszolnia. Egy fekete, göndör bozont keretezte arc kandikált be az ajtórésen.

– Carina! Juj, de jó! Reméltem, hogy itt leszel.

Carina felujjongott örömében, és a két nő összeölelkezett, megcsókolták egymást. Maggie legjobb barátnője, Alexa Maggie fivéréhez ment feleségül. Carina úgy tekintett rá, mint a nővérére. A szűkebb családhoz tartozott, és tele volt életörömmel meg lelkesedéssel. Mellette otthon érezte magát. Ahogy Carina elengedte, valami megmozdult a keze alatt.

– Nagy ég! A baba már rúg!

Alexa két kezét feldagadt pocakjára tette, és elvigyorodott.

– Ezt a kölyköt karatéra fogom majd küldeni.

Alexa csókot hintett Maggie felé, majd kacsázva, imbolyogva ő is egy székre telepedett.

– Istennek hála, itt vagy. Szükségem lenne egy kis csajos lelkizésre, mert kikészülök a férjemtől.

– Én dettó – horkantott fel Maggie. – Mit művelt megint az én drágalátos bátyám?

– Közölte, hogy mostantól nem enged el a könyvesboltba. Mintha hagynom kéne csődbe menni a cégemet, csak mert babát várok! Nick meg mindig arról dumál, hogy nincs szükség a keresetemre – hördült fel Alexa megbotránkozva. – Tudjátok, hány állatot menthetnénk meg ezen a pénzen? Ő meg azt szeretné, hogy maradjak otthon és pihenjek. Pihenjek egy hároméves gyerek mellett! Na, igen, Nick úgy képzeli, hogy felteszem a lábam, és egész nap bonbont zabálok. Azt lesheti! Szerencsére a Könyvbarlang nagyon nyugis, és ott legalább felnőttekkel beszélgethetek.

Maggie összerázkódott.

– Amikor utoljára nálatok jártam, Lily bezárt a gyerekszobába, ahol órákon keresztül kellett vele játékból teáznom. Az első óra még elment, de azért mindennek van határa, nem? Ti mennyi ideig tudnátok azt játszani, hogy teáztok, és nem létező süteményt esztek?

– Meghalok tőletek, lányok! – nevetett fel Carina. – Mi van az örök boldogsággal? A harmonikus házassággal? A tökéletes kapcsolattal?

A két barátnő összenézett.

– Felejtsd el! – tanácsolta Maggie. – A való élet sokkal zűrösebb.

Alexa helyeslően bólintott.

– Olyan pasi kell melléd, aki kitart jóban és rosszban. Mert a rosszból is kijut bőven.

Carina elgondolkozva nézte őket: a nagy pocakokat, a rosszkedvet, a felpörgött női hormonokat.

– Izé… akkor végül is megéri?

Maggie felsóhajtott.

– Igen – ismerte be felnyögve. – Megéri.

– Határozottan megéri – ragyogott fel Alexa képe is. – De beszéljünk inkább rólad. Nincs valami jó kis pletykád? Eldöntötted már, hogy elfogadod-e az ajánlatomat, és beköltözöl-e a régi lakásomba?

Carinanak hideg futkosott a hátán izgalmában.

– Igen. Mesésen hangzik. Úgy két hét múlva költöznék. Addig igyekszem megakadályozni, hogy Maggie kinyírja a bátyámat.

– Kösz, hugica!

– Szívesen – vigyorgott rá Carina. – Amúgy beugrottam a La Dolce Maggie-hez, és körbevezettek a cégnél. Max lesz a mentorom.

– Max a legaranyosabb pasi a világon. Sármos és segítőkész – jegyezte meg Alexa.

Maggie aggódó arcot vágott.

– Jó ötlet ez, Carina? Hiszen mindennap találkoznod kell majd Maxszel. Bírod majd idegekkel?

Maggie aztán beletalált a közepébe!

Carinának eszébe jutott, hogy három éve kiöntötte neki a szívét, és bevallotta reménytelen szerelmét. Max nyolc évvel volt idősebb nála, és nem egy súlycsoportba tartoztak. Álmatlan éjszakákat okozott a tini Carinának, aki vörösre sírta a szemét, mert a férfi minden próbálkozása ellenére levegőnek nézte.

Maggie akkor azt tanácsolta, vesse előbb bele magát az életbe. A szerelem azonban csak nem múlt el. Egy iszonyatos éjszakába került, mire a kislány megemésztette, hogy imádottja soha nem lát benne mást, mint a barátja kishúgát. Megalázó emlék volt ez, most azonban lerázta magáról. Tovább kellett lépnie, hogy a maga útját járja.

Nagyot sóhajtott, és szembenézett a sógornőjével.

– Igen – mondta határozottan. – Nem lesz semmi zűr. Jó lesz együtt dolgozni Maxszel.

Maggie a szemébe nézett, aztán bólintott.

– Értem. Nos, azt hiszem, már várnak ránk. – Belekapaszkodott a szék karfájába, és feltápászkodott.

– Gyere le, ha elkészültél.

– Rendben. Pár perc, és ott leszek.

Carina párnáira hanyatlott, és felbámult a mennyezetre. Eddig arról szólt az élete, hogy meghúzza magát gyönyörű nővérei és nagymenő bátyja mellett. A családjában mindenkinek megvolt a maga szerepe, csak neki nem. Izgalom fogta el a gondolatra, hogy új élet vár rá itt, idegenben. Új állás. Saját lakás. A lehetőségek végtelennek tűntek, a sors nagy ajándéka volt ez. Majd bolond lesz egy olyan pasira fecsérelni mindezt, aki soha nem tudná viszontszeretni.

Házasság, megállapodni egy férfi oldalán: többé nem tartozott a céljai közé.

Annál inkább valami forró, szenvedélyes, féktelen kaland.

A gondolat megbizsergette a bőrét. Végre szabad, senki nem korlátozza. Itt az ideje, hogy próbára tegye saját szexualitását. Majd keres magának egy partnert, aki méltó hozzá, és fejest ugrik ebbe a kizárólag testi kapcsolatba, minden hosszú távú elkötelezettség nélkül.

Fúj, rossz kislány!

Igen. Épp itt volt az ideje.

Ez a gondolat felvidította. Felpattant az ágyról, lekapta a fogasról a vörös ruháját, és indult, hogy felvegye.

*

Max kitűnően érezte magát. Gyakran vacsorázott együtt Michaellel és Maggie-vel, és Nick meg Alexa is sokszor csatlakozott hozzájuk. A jókedvű borozgatás azokra a végtelenbe nyúló estékre emlékeztette, amelyeket a Conte család körében töltött Bergamóban. Conte mama és az ő anyja együtt nőttek fel, és kislány koruktól barátnők voltak. Ezért, amikor az apja lelécelt, Conte mama saját fiaként bánt Maxszel. Mindig is inkább családtagnak tekintette magát, mint jó barátnak.

Furcsa módon több pénze volt, mint Michaelnek, de egy fillért sem akart magának, amíg meg nem dolgozik érte. Dúsgazdag svájci apja lecsapott a vidéki olasz lányra. Szinte nyomban összeházasodtak, és amikor jött a gyerek, az apa jókora összeget helyezett el felesége bankszámláján, azután lelépett. Egyszerű üzleti tranzakciónak tekintette a történteket. Max soha nem látta az apját, a pénz azonban kitartóan kamatozott. Anyjának szüksége volt az összegre, hogy eltartsa kettőjüket, Maxet azonban sértette, hogy ebből élnek. Alig várta, hogy ő is kereshessen. Semmit sem akart attól az embertől, aki épp csak megnézte újszülött fiát, majd köszönés nélkül távozott. Attól az embertől, aki elhagyta anyját egy régimódi, katolikus kisvárosban, ahol a válás és a csonka család szégyennek számított.

Nem, Maxet nem érdekelte az apja, de azért megesküdött, hogy ő bizony soha nem hoz szégyent az anyjára, és nem fut el semmiféle felelősség elől. Az apa bűne nem száll át a fiára.

Ő majd tesz erről.

Újratöltette a poharát chiantival, és vett magának egy szelet bruschettát. Aztán megfordult.

Szent isten!

Carina elegáns könnyedséggel, mosolyogva jött lefelé a díszes lépcsőn. Szívdöglesztő idomait lángvörös ruha fedte. Max még soha nem látta vörösbe öltözve, nőies ruhában pedig még annyit se. Többnyire bő nadrágot és pólót viselt, ami elrejtette az alakját.

Most azonban a mély nyakkivágás kihangsúlyozta a mellek teltségét és a csípő hajlatát. Carina göndör, barna haja a hátát

verte – arra ingerelve a férfiakat, hogy túrjanak bele a dús loboncba. Ajkát skarlátvörösre festette, ami még inkább kiemelte a tintafekete szempár mélységét.

Most megállt Max előtt, akinek torkán akadt a köszönés. Hiszen annyira hozzászokott a lány kendőzetlen rajongásához. Sejtette akkoriban, hogy a kislány talán szerelmes is belé, ami persze hízelgett a hiúságának. Most elszoruló szívvel látta, hogy Carina rálelt saját női vonzerejére. Hiába várta tőle a megszokott imádó pillantásokat, a lány úgy bánt vele, mint mindenki mással. Mindez csalódást okozott Maxnek, aki azonban sietve lerázta magáról az érzést.

– Szia – mondta. Zavarba jött saját sutaságától, de aztán emlékeztette magát, hogy Carina voltaképpen olyan, mintha a húga lenne, az ő legutóbbi barátnője pedig királyi vérből származott.

– Tölthetek bort?

– Hogyne, persze. Chianti? – mutatott a lány Max poharára.

Egy hajtincse közben a homlokába hullott. Max orrát megcsapta az uborka tiszta illata, ami valamiért részegítőbben hatott rá, mint a mesterséges parfümök.

– Huh, igen.

– Tökéletes.

Max az ital kitöltésével kezdett el foglalatoskodni, majd a lány felé nyújtotta a poharat.

– Kösz.

Carina keze az övéhez ért, ahogy elvette a bort, Max pedig megesküdött volna, hogy hátrahőkölt a lány érintésétől. Finom, alig érzékelhető bizsergést érzett, amit azért nehéz lett volna letagadni. Pont erre volt szüksége! Megrázta a fejét, és összeszedte magát.

– Ha bármi kérdésed van a környékkel kapcsolatban, szívesen válaszolok.

Carina belekortyolt a borába, és félig behunyta szemét az élvezettől.

– Hmm. Valami mindennél inkább érdekelne.

– Micsoda?

– Kéne egy edzőterem. Nem tudsz ajánlani egyet?

– Michael is berendeztetett egyet a vállalatnál. Holnap megmutatom. Rendszerint kora reggel edzek, ha esetleg lenne kedved csatlakozni hozzám.

A lány tekintete végigsiklott a férfi termetén, mintha csak felmérné, mennyire kidolgozottak az izmai. Max elvigyorodott.

– Mi az? Megmutassam a bicepszemet?

A régi Carina elpirult volna ezekre a szavakra, ez az új azonban csak elbiggyesztette a száját.

– Lehet róla szó.

– Csak füttyents, és én ugrom. Viszont te mindig is utáltad az edzőtermeket – vonta fel aztán a szemöldökét Max.

– Ma is utálom. Enni azonban szeretek, és van egy kis gondom a súlyommal. A mozgás mindkét problémámat megoldja.

Max a homlokát ráncolta.

– Semmi baj a súlyoddal.

– Higgy nekem. A készruhák többségét magas, vékony lábú nőkre szabják, akiknek semmi csípőjük nincs. Elég baj ez nekem.

– Ne viccelj! – jött indulatba Max. – Jó, van rajtad ez-az elől-hátul, de hát a pasik épp erre utaznak.

Maga is elképedt, miket hord itt össze. A Carinával való társalgás soha nem tért ki a különböző testtájakra. Elvörösödött. Mi ütött belé?

De Carina láthatóan nem jött zavarba. Ehelyett hangosan felnevetett, és összekoccantotta poharát az övével.

– Mit hallok, Max? Ennek ellenére lehet, hogy elfogadom az ajánlatod. Hogy van Rocky?

Max halványan elmosolyodott.

– Pompásan. Teljesen meggyógyult, és kezes, akár egy öleb. Kicsit idegesít is. Nem láttam még ilyen szelíd pitbullt. Kizárólag akkor érdeklik az idegenek, ha a hasát vakargatják.

Carina mandulavágású szeme ellágyult. Családja „Suttogónak" nevezte, mert különleges érzéke volt az állatokhoz. Max is őt hívta fel először, miután kimentette Rockyt az arénából. A lány akkor tanácsokat adott neki, hogyan bánjon a szerencsétlen

kutyával. Ezután is közös erővel gyógyítgatták a pitbull lelki sérüléseit.

– Alig várom, hogy lássam. Fotókon nézni nem ugyanaz.

Max ezúttal egyáltalán nem bánta, ha Carina felkeresi. Fura, valójában alig várta a látogatását, noha különben kínos gonddal kerülte, hogy a nőit az otthonában kelljen fogadnia. Ezután ugyanis az következett volna, hogy ő megy a lakásukra. Nem akart beleesni ebbe a csapdába. Carina beleivott a borába, aztán olyat kérdezett, amitől Max köpni-nyelni nem tudott.

– Mi a helyzet a szerelemmel? Ki a legújabb szerzeményed?

– Éppenséggel senki.

Max azt se tudta, hová legyen zavarában.

– Nemrég múltál harminc, ha nem tévedek.

– Mi köze ennek mindehhez? – Max maga is utálta, milyen védekezővé vált a hangja. – Hiszen mindössze harmincnégy vagyok.

Carina vállat vont.

– Csak érdekelt, nem akarsz-e megállapodni, családot alapítani. Mint ők.

A két szóban forgó pár a közelükben állt, és elmerülten társalogtak. Nick keze Alexa pocakján pihent, Michael pedig lehajolt, hogy súgjon valamit felesége fülébe. A kis csoportot a meghitt közelség felszabadult légköre vette körül. Maxbe belemart az irigység. Naná, hogy ő is ezt szeretné! Ki nem? Csakhogy nem akadt olyan nő, akit annyira akart volna, hogy feladja a kedvéért a szabadságát, és végleg lekösse magát. Már régen megfogadta, ha nem százszázalékosan biztos a választásában, inkább egyedül éli le az életét. Ő aztán nem hagyná ott a feleségét és a családját, mint az apja! Nem okozna csalódást senkinek, akinek szüksége van rá! Ezért nem engedheti meg magának, hogy hibázzon a nőügyeiben. Abban a pillanatban, amint az aktuális kedvese túl sokáig kívánt az ágyában időzni, vagy be akarta mutatni a családjának, azonnal visszavonult.

Sajnos évek óta ez ment. Nem is udvarolt hosszan senkinek.

– Majd egyszer nekem is bekötik a fejemet – mondta. – Ha találkozom az igazival.

– Pedig a mamád aggódik érted – ugratta Carina. – Úgy tudom, Richard atya külön rózsafüzér-imákat mondat vele, nehogy meleg legyél.

Max félrenyelte a bort. Ki ez a nő? Carina kihívó arckifejezése azonban visszavágásra ösztönözte.

– Valóban? Miért, azt hiszed, meleg vagyok?

Izmai megfeszültek Carina forró pillantásától, amint a lány végigjártatta szemét testének minden porcikáján.

– Hm, megfordult a fejemben. Túl választékosan öltözködsz. Ismered a menő divattervezőket. És kicsit túl jóképű vagy az én ízlésemnek.

Max levegő után kapkodott.

– Mi van?

– Ne sértődj meg. Tudod, én a rosszfiúkat kedvelem. Akik lazábbak, hosszabb a hajuk, és lehetőleg motoron száguldoznak.

– A bátyád megölne, ha hallaná ezt. Lefogadom, soha többé nem jutna eszedbe motorozni. És csak hogy tudd, nem vagyok meleg!

Ezt a kelleténél hevesebben mondta, bár tudta, a lány csak ugratja.

– Rendben – vont vállat Carina, mint akit untat a téma. – Te tudod, nem én.

A kitérő választól Max még inkább bepöccent. Csak nem állt össze ez a lány valami tahó motorossal? Nem használták ki a naivitását? Különben pedig mi köze hozzá. Carina felnőtt nő, az isten szerelmére, nem atyáskodhat felette többé! Azzal randizik, akivel csak akar. Elképzelte, amint a lány átfogja egy fickó derekát, miközben combja szorosan rásimul a motorvázra. Barna haja repked a szélben, és egy egészen másfajta közös utazás ígéretét sugallja, amint előredőlve száguld, szorosan kapaszkodva a másikba.

Talán itt az ideje, hogy Carina Conte megtanulja, jobb, ha nem húz ujjat vele.

Leszegte a fejét. A lány szeme elkerekedett ijedtében, ahogy Max közelített szájával az övéhez. A távolság olyan kicsi lett

köztük, hogy a férfi szemébe tűnt a bőr csodás hamvassága, a száj rubinvöröse, és arcát megcsapja Carina meleg lélegzete.

– Akarod, hogy bebizonyítsam, nem vagyok meleg?

Carina csak egy pillanatra ijedt meg, aztán visszavágott.

– Nem tudtam, hogy ennyire számít a véleményem.

Jól irányzott ütés volt ez, pontosan célba talált. A lány éles esze, melyet rendszerint kedvességével leplezett, mindig is imponált Maxnek. Régen azonban nem volt szokása ringbe szállni. Max azon kapta magát, hogy tetszik neki ez az előtte álló új nő.

– Lehet, hogy megváltoztam.

– Lehet azonban, hogy engem meg ez nem érdekel.

Max elmosolyodott.

– Lehet, hogy bizonyítanom kéne, mennyire megalapozatlan a gyanúd. Az anyám kedvéért.

Carina nyakán vadul lüktetett egy ér. Mégis hidegen csengett a hangja, amikor megszólalt:

– Lehet, hogy nem kedvelem, ha eszköznek használnak. – Hátrált egy lépést, és már távozóban odavetette: – Lehet, hogy továbbléptem, Maximus Gray. Többé nem vagyok a kiskutyád, aki csontért pitizik. Felejtsd el!

Felszegett fejjel hagyta ott a férfit, és a bátyjával kezdett el csevegni. Max nehezen tért magához a szópárbajból. Mi volt ez? Semmiféle erotikus csatáról nem lehet szó kettejük között. Ez nem kérdés. Carina azonban pimaszul provokálta. A végén mégis bántani kezdte az, ami a szóváltás mögött rejtőzött. Tényleg lekezelően bánt a lánnyal? Pedig szereti. Mint a húgát.

Összerázkódott, és kiment a szabadba, hogy kiszellőztesse a fejét. Össze kell szednie magát! Nincs több párbaj, sem kétértelmű ugratás. Szigorúan üzleti alapokra kell helyeznie ezt a kapcsolatot! Neki kell betanítania Carinát. Remélhetőleg a lány nem lép majd át rajta, és nem pályázik az állására. A helyzet önmagában is rázós, nem szabad tovább bonyolítani… főleg nem szexuális felhangokkal.

Beszívta a hűvös, üde levegőt, és lassan megnyugodott. Múló közjáték volt mindez, amit a kíváncsisága idézett elő.

Többé nem ismétlődhet meg.

Harmadik fejezet

Istenem, milyen hülye is volt!
Carina a szempillái mögül kémlelte a főnökét, aki az egyik szállítójukkal telefonált éles hangon. A tegnapi este ordas tévedés volt. Nem kezdhet ki Maxszel, erről szó sem lehet! Sajnos azonban képtelen volt visszafogni magát. Először fordult elő, hogy egyenlő félként nézhetett szembe vele. Nem hagyhatta ki ezt a ziccert.

Egészen addig meg is őrizte a fölényét, amíg a férfi szája az övét nem súrolta. Alsó ajkának érzéki teltsége, borostás álla, a babakék szempárban izzó szenvedély – mindez ellenállhatatlan volt. Még így, farmeresen, végig gombos fehér ingében és laza, szénfekete sportzakójában is egy nyaraló James Bondra emlékeztette. Egészen pontosan Pierce Brosnanre, a sima modorával, a hullámos fekete hajával és a kigyúrt izmaival. Carina le merte volna fogadni, ha úgy adódna, ő is háztetőről háztetőre ugrálna, és halomra ölné a rosszfiúkat… és még csak meg se izzadna közben. Max enyhe akcentussal beszélte az angolt – az összes szótagot megnyújtott kissé, ami minden nőt elbűvölt a környezetében.

Ó, Carina is úgy sóhajtozott utána, akár egy Viktória-korabeli regény hősnője. Szerencsére most eszénél volt, és ellenállt Max mágneses vonzerejének. Sajnos azonban kérészéletű győzelem volt ez. A sajgás a combjai között és megkeményedett mellbimbói arról árulkodtak, hogy a legkevésbé sincs túl Maxen. Teste egyszerre énekelt és zokogott a jelenlétében. Ugyanakkor évek gyakorlata tanította meg, hogyan viselje el a férfi közelségét.

Tegnapi különös beszélgetésük tele volt rejtett jelentésekkel, amelyekkel semmi kedve nem volt szembenézni. De legalább ma

reggel mind a ketten az üzlettel foglalkoztak. Udvariasak és fegyelmezettek voltak, egyedül a munkára összpontosítottak – és neki pontosan erre volt szüksége.

Max kikapcsolta a mobilját, és elébe állt több mint száznyolcvan centis, kigyúrt termetével.

– Gyere velem. Értekezletet tartunk a marketingosztályon.

Carina megragadta az aktatáskáját, és utánaeredt. Szinte futnia kellett, hogy lépést tartson a főnökével. A La Dolce Maggie központja mára elkülönült a La Dolce Famigliától, amelyet Julietta igazgatott Olaszországban. Mikor Michael elhatározta, hogy a pékség üzleteivel árasztja el New Yorkot, feltette magában, hogy az összes negyedben nyit egyet. Mindegyik helyszínt beható statisztikai elemzések alapján választották ki, és miután elolvasta a jelentéseket, Carina is egyetértett a döntésekkel. A sok séf, ellátó és szállítmányozó természetesen tömérdek gondot jelentett, Maxnek meg is gyűlt velük a baja.

Most három férfi ülte körül a csillogó, politúrozott asztalt. Öltönyükben, nyakkendőjükkel ápoltnak, rátermettnek látszottak. Felálltak a terembe lépők fogadására, és üdvözlésként feléjük biccentettek.

– Carina, ez itt Edward, Tom és David. Ők a területi igazgatóink, és azért ültünk össze, hogy megvitassuk, hogyan növelhetnénk meg az eladásokat az egyes régiókban. Carina az új asszisztensem, és egyúttal cégünk gyakornoka.

A menedzserek szívélyesen köszöntötték Carinát. Mindenki leült. Max nyomban heves vitába merült a kvótákról, az ügyfelek megnyeréséről, meg egy sereg egyéb témáról, amelyekről Carina már hallott az üzleti iskolán. Szélsebesen körmölt a jegyzettömbjébe. Azt is lejegyezte, mit feleltek a menedzserek Max javaslataira.

Most Edward szólalt meg.

– A legfőbb problémánk, hogy egyelőre nem vetettük bele magunkat az általános versenybe. A Panera még mindig túl nagy falat nekünk. A sarki pékségek elsősorban pékárut árulnak. A süteményeinket persze el tudjuk adni a szupermarketekben.

– Mindennek a kulcsát a helyi közösségek jelentik – szögezte le Max. – New Paltz zárt egyetemi világ, másutt azonban a régi és az új elkeveredve él együtt. Az összes helyi lapban veszünk reklámfelületet. Eddig is helyi ellátókat és szállítmányozókat foglalkoztattunk, most azonban új módszereket is ki kellene találnunk, hogy megerősítsük ezeket a kapcsolatokat. Nem a kávézók vagy a szupermarketek a riválisaink. Üzleti tanácskozásokat, esküvőket, népes összejöveteleket kell megcéloznunk. Újszerű alapanyagokkal, változatossággal, kreativitással. A művészet rangjára emelve a cukrász-mesterséget. Ez a feladat.

Carina megköszörülte a torkát.

– Bocsánat, Max, hogy közbeszólok, de mi a helyzet a mostanában kezdődő tavaszi rendezvényekkel? A vásárokkal, kóstolókkal, szabadtéri piacokkal?

– Egy sereg helyen bérelhetnénk bódékat, de nem tudjuk, megérné-e – jegyezte meg Tom.

– Megérné – vetette közbe Max. – Szervezzük meg! Remek ötlet, Carina!

A lány sugárzott a dicsérettől, de igyekezett nem mutatni.

– A Kézművesvásár szombathoz két hétre nyit. Kissé kifutottunk ugyan az időből, de kóstolókkal és egy kis reklámmal még bezsúfolhatnánk a programunkba – vélte Tom.

– Akkor rajta! Nevezzetek ki valakit szervezőnek. Természetesen a kínálat hétpecsétes titok marad. Lepjünk meg mindenkit, így senki nem utánozhat bennünket. A kutatások szerint nő az eladás, ha az utolsó percben lép a színre egy cég. A suttogó propaganda is hatékonyabb ilyenkor.

– Megcsináljuk!

Még tanácskoztak egy darabig, aztán Max hátratolta a székét.

– Tom, Dave, beszédem van veletek.

Carina kezdte összeszedegetni a holmiját. Edward megállt mellette.

– Nagyszerű az ötlete. Örülök, hogy megismerhettem.

Carina mosolyogva kezet nyújtott.

– Köszönöm. Carina Conte vagyok.

– Michael húga?

– Igen.

Ez láthatóan hatott Edwardra.

– Szép. Gyönyörű a kiejtése. Olaszországból jött?

– Bergamóból.

– Évekkel ezelőtt én is megfordultam ott. Meseszép város! – Tekintetéből csodálat sugárzott, amitől Carina gerincén kellemes borzongás futott végig. A férfi haja hosszabb volt az átlagnál, csaknem olyan hosszú, mint Carina bátyjáé, és gesztenyebarna szemében arany fények villóztak, ami titokzatossá tette. Alig néhány centivel volt csak magasabb a lánynál, mégis szép szál példánynak tűnt vasalt fekete öltönyében. – Ha kalauzra van szüksége, csak szóljon. Megtiszteltetésnek érezném.

– Köszönöm. Vigyázzon, még a szaván fogom.

– Helyes – mosolygott rá az új munkatárs.

– Edward! – csattant fel Max hangja. – Gyere csak ide, itt van rád szükségem!

– Jövök, főnök.

Edward Carinára kacsintott, és otthagyta. Carina elfojtott egy önelégült mosolyt. Nem rossz. Ez az első teljes munkanapja a cégnél, és máris begyűjtött egy randit. Semmi nem fogható egy kis férfihódolathoz, ha egy nő be szeretne rendezkedni új életében.

A lány takarosan eligazgatta iratait az aktatáskájában, és az ajtó felé indult.

Max azonban keresztbe font karral elállta az útját. Áradt róla a rosszallás.

– Mi a baj?

– Ne flörtölj az alkalmazottakkal, Carina! Mi nem szoktuk összekeverni az üzletet a magánélettel!

Carinának tátva maradt a szája meglepetésében.

– Bocs, de nem értem. Elbeszélgettem egy kollégával. Felajánlotta, hogy körbevezet a cégnél. Ettől még nem kell a plafonon lenned.

Max állkapcsán megrándult egy izom. Vádló pillantása felbosszantotta a lányt. Ez már örökké így lesz? Hát nem látja, hogy nem taknyos kislány többé?

– Edward közismert szoknyapecér – mondta Max megszelídülve.

Carinának egyszerre támadt nevethetnékje, és pöccent be még jobban. Végül a maró gúny mellett döntött.

– Ezer hála és köszönet, hogy szóltál! – tárta szét a karját. – Szörnyű sors várt volna rám, vacsorára hívott volna egy pasas. Legalább tudom, hogy hamar túladhatok rajta, ha vele kezdek.

Max meglepetten pislogott.

– Csak azt akartam megértetni veled, hogy nem hozzád való.

Carina szeme villámokat szórt.

– Fogalmad sincs róla, ki való hozzám, és ki nem! – mondta lassan, tagoltan. – Különben pedig semmi közöd hozzá! Mindenesetre kösz a tippet. – Félrelökte a férfit az útjából. – Most elugrom ebédelni.

Max megragadta Carina felkarját. Szorítása a blézeren keresztül is égette a lány bőrét. A pokolba vele, hogy itt parancsolgat neki! Torkig volt azzal, hogy akárhány férfi bukkant fel az életében, mind védelmezni próbálta. Itt az ideje, hogy megmutassa, megáll a maga lábán. Ha nem hajlandók megérteni, hát a képükbe vágja.

– Van még valami? – kérdezte jéghidegen.

– Itt mások a férfiak. – Max olyan komolykodó arccal ráncolta a homlokát, mint egy tanár a szexuális felvilágosítás órán. – Olyasmit kérhetnek tőled, amivel az otthoniak nem mernének előállni.

Atyaég, ez egyre röhejesebb! – gondolta a lány.

Elképedt arcot vágott.

– Csak nem a szexre gondolsz?

Max markának szorítása erősödött a karján.

– De igen, a szexre. Nem szeretném, ha átvágnának.

– Értem. Kösz, hogy szóltál. Eszerint ha egy férfi vacsorára hív, akkor… le akar fektetni?

Max céklavörös lett.

– Igen. Az amerikai férfiak hozzászoktak, hogy azonnal ágyba vihetik a nőket. Nem értik majd meg, hogy te más neveltetést kaptál.

A lányt majd szétvetette a méreg, de úgy érezte, megéri folytatni a beszélgetést.

– Azt mondod, ne fogadjam el Edward vacsorameghívását?

– Az övét semmiképpen sem. De talán megismerkedsz valami jóravaló fiúval a vasárnapi miséken. És van nálunk Magányosok Klubja is.

– Nem, erre semmi szükség nem lesz, de azért kösz. Most, hogy kioktattál, már tudom, mi a teendőm.

Max elengedte a lány karját, és hátralépett. Megkönnyebbülten nézett rá.

– Helyes. Nem örülnék, ha bajod esne vagy csalódnod kellene.

– Ettől nem kell félned. Tudod, még egy valamiért jöttem Amerikába amellett, hogy kitanuljam a családi szakmát. Azért, hogy lefeküdjek valakivel! – vetett a lány Maxre egy sugárzó mosolyt. – A saját feltételeim szerint. Eszem ágában sincs férjhez menni és megállapodni, márpedig ha Bergamóban lefekszel valakivel, nem úszód meg a házasságot. Tudod, milyen fojtogató tud lenni egy ilyen kisváros. Nem ezért hagytad ott te is? Nem ezért költöztél ide?

– Öööö…

– Na, látod! Hamarosan lesz saját lakásom, önálló életem, és valami vad, tüzes, semmire nem kötelező kalandot is kereshetek magamnak. Nem vágyom sem többre, sem kevesebbre. – Megveregette Max karját. – Ezért elfogadom majd Eddie meghívását. Ő lesz az én emberem!

Ezzel otthagyta a küszöbön Maxet, aki tátott szájjal bámult utána. *Ő* persze hátra sem pillantott. A büfé felé menet ide-oda köszöngetett a kollégáknak, majd vett egy rozskenyeres pulykaszendvicset. Mi rossz van abban, ha tapasztalatokat szeretne szerezni, lehetőleg állandó rokoni felügyelet nélkül? Az egyetemen több fiúval is járt, a mama és Julietta azonban állandóan rajta tartották a szemüket. A bulikban is mindig belebotlott egy barát barátjába, aki csodák csodája ismerte a

családját. A La Dolce Famiglia híre és a bátyja keze Milánóig is elért, és semmi szabadságot sem engedélyezett neki.

A lelke mélyén régen nem volt már jó kislány. Nem, kelepcébe került rosszlány volt.

Vizet hozott magának a hűtőből, és letelepedett egy hátsó sarokba. Honnan tudja Max, ki való hozzá és ki nem? Talán azt hiszi, ő egy pironkodó szűzlány, minden tapasztalat nélkül, aki már az erekció gondolatától is kitér a hitéből?

Ugyan már! Max semmit nem tud! Jó, még szűz, de tapasztalatai azért vannak. Nem is akármilyen tapasztalatai. Kizárólag azért nem ment még el a végsőkig, mert eddig nem találta meg azt a férfit, aki előtt szívesen meztelenre vetkőzött volna, hogy érdemben dologhoz lássanak. A többségük olyan udvarias és széplelkű volt, hogy attól tartott, átaludná az aktust. Azt meg végképp nem akarta, hogy valami részeg éjszakán veszítse el a szüzességét. Nem, felelős, felnőtt szexet akart, a saját feltételei szerint.

Fantáziái egy olyan férfi körül keringtek, akiben van annyi durvaság, hogy változatos gyönyörökben részesítse. Bár technikai értelemben ártatlan volt, mégis olyan szeretőre vágyott, aki testét-lelkét egyaránt megmozgatja. Most, hogy itt volt Amerikában, eltökélte magát, hogy megtalálja. Talán éppen Edward lesz az.

Még a keze is remegett dühében, amikor Max javaslatára gondolt, hogy a misén keressen magának partnert. *Dio,* ez az alak *pazzo,* sült bolond. Nyilván ő sem a templomban szedi össze a nőit. Márpedig azokból akadt bőven. A *Page Six* előszeretettel pécézte ki a szingli milliárdos újabb és újabb futó kalandjait. Carina szíve sajgott a fotók láttán, de hát régen beletörődött, hogy soha nem lenne elég Maximus Graynek.

Lelki szemei előtt ismét megjelent megaláztatása estéje. A harmadévet fejezte be az egyetemen, amikor Michael és Max meglátogatta. Max ott maradt éjszakára. Carina kapott az alkalmon. Tapasztaltabb és magabiztosabb volt már, ezért elhatározta, hogy elcsábítja Maxet. Gondosan megválogatta az öltözékét: szexi fekete ruhát vett fel, és szívdöglesztő magas

sarkút húzott hozzá, amelyet a nővére szekrényéből lopott el. Aztán iparkodott becserkészni Maxet azon a csicsás koktélpartin. Eleinte ment is minden, mint a karikacsapás. Max egész este vele foglalkozott. Nevetett a tréfáin. Megérintette a karját. Az az átható kék szempár órákon keresztül csak rá szegeződött. Max meg sem próbált másokkal bulizni. Carina bízvást remélhette, hogy sikerül végigvinni a tervét.

Ám ezután kezében két pohár itallal kiment a férfi után a kertbe, azt remélve, hogy az lesz első csókjuk színhelye. Az természetesen a legkevésbé sem tartozott bele a terveibe, hogy végignézze, amint Max egy másik nővel smárol a lugasban. Nem is akárkivel. Nem, ezen a nőn is fekete ruha volt, akárcsak rajta, azzal a különbséggel, hogy tökéletes volt az alakja. Carina elszörnyülködve nézte, hogyan suttog a nő fülébe Max, és hogyan markolássza a fenekét, miközben nekifeszül. Carina a vágy és a nyers féltékenység addig soha nem tapasztalt rohamát élte át. Ő akart lenni az a nő, akit Max átölel és szeret.

A többi olyan volt, akár egy lassított felvétel. A nő riadtan kapkodott levegő után, és Max is feléje fordult, ahogy megérezték, hogy nézi őket. A férfi tekintetében sajnálkozás, bocsánatkérés és ellenállás kavargott egyszerre. Ebben a pillanatban Carina rájött, hogy soha nem ő lesz az a nő, akit Max a karjában tart. A szőke bombázó üres tekintettel meredt rá, mintha Carina csak egy húg vagy kuzin lenne. A lányt mellbe vágta az igazság: soha nem versenyezhet azokkal a nőkkel, akik Maximus Grayre vetik ki a hálójukat. Nem elég szép és okos ehhez. Nem elég elegáns, szellemes és szexi. Csupán egy frissen végzett, fülig szerelmes lány. Max csak a családi kapcsolatok kedvéért szórakoztatta néhány óráig.

Mégsem futott el. Lassú, határozott léptekkel közeledett a párhoz, és átnyújtotta Maxnek a borát. A férfi ujja közben az övéhez ért, amely szinte sistergett a meleg bőr érintésétől. Nem sok hiányzott, hogy elsírja magát, de nem sírt.

A második poharat a nőnek adta.

Max meghökkenten nézte, mintha csak értené a gesztus szimbolikus jelentését. Carina felnézett rá, és még utoljára

emlékezetébe véste a szeretett vonásokat. Aztán sarkon fordult, és hátra se pillantva távozott. Többről mondott le akkor, mint élete nagy szerelméről. Régi ábrándjait is feladta, és ezzel együtt maga mögött hagyta egykori énjét.

Az egyetemre visszatérve valóban teljesen más ember lett. Minden energiáját a tanulásba fektette. Kitüntetéssel végzett, aztán nyomban jelentkezett az SDA Bocconi menedzserképzőjébe, ahol mesterdiplomát szerzett, majd gyakornokoskodni kezdett. Bár nem imádta az üzleti világot, érteni akart a munkájához.

Az a hatalom sem volt ellenére, amit új tudása adott neki. Többé nem gyámoltalan kislány volt, aki másoktól várta a boldogságát. Olyan nő lett, aki maga irányítja a sorsát, és készen áll az élet kihívásaira. Aki megáll a maga lábán, oda-vissza ismeri az üzleti fogásokat, és tiszta a feje.

Befejezte a szendvicset, megitta a vizét, és elhessegette magától az emlékeit. Csak az hozta őket elő, hogy Max közvetlen munkatársa lett. Ki kell tartania a céljai mellett, és elfelejteni a múltat.

*

Két héttel később Max azon töprengett, nem kellene-e nőt szereznie.

Az órájára pillantott, és csaknem felnyögött. Mindjárt egy óra. Kavargott a gyomra a túl sok kávétól. A beszámoló sehol. Szokatlan feszültség lüktetett az izmaiban. Mi ütött belé? Eddig soha nem késett le egyetlen határidőt sem, és nem volt ilyen… hullámzó a hangulata. Nem pörgött fel ennyire, miközben nincs hová mennie. Mikor szexelt utoljára? És hol van Carina?

A lány mosolyogva, kezében valami zsíros zacskóval viharzott be az ajtón, mialatt Max fejében a gondolatoknak ez a furcsa elegye kavargott. Carina szoknyája túl rövid volt irodai viseletnek, de amikor szóba hozta ezt Michael előtt, ő mintha csöppet sem bánta volna. Morgott valamit a divatról, meg arról, hogy változnak az idők. Nevetséges! Hová tűntek a térdig érő szoknyák? És ez a lány soha nem vesz fel harisnyatartót?

Valamiért e gátló tényező hiánya csak még inkább rontott Max idegállapotán, kivált, ha az olajbarna bőr végtelen bársonya járt az eszében.

– Hol a fenében voltál? Kellene a jelentés a legfrissebb szállítmányról. Csak ezután mehetünk ki a terepre.

Carina sűrű haját szigorú kontyba fogta össze, ami látni engedte nyaka kecses hajlatát, és jobban érvényre juttatta az arcát. Homlokán verejték gyöngyözött, miközben íróasztalára ejtette a zacskót és az aktatáskáját.

– Ne haragudj! Wayne beteget jelentett. Őt helyettesítem.

– Már megint? – pillantott Max a naptárra. – A francba, ma van a Yankees kezdő mérkőzése, Carina! Ez az alak folyton kamuzik. Hívd fel, most rögtön!

Carina telt alsó ajka megrándult, szemlátomást élvezte a helyzetet.

– Ugyan már! Hagyd, hadd élvezze a meccset… ne legyél olyan kicsinyes! Egy óra, és kész vagyok a beszámolóval. Tessék, ettől talán jobban érzed majd magad.

Vaskos bruschettaszeletet tolt Max elé, amelyről csöpögött a paradicsomlé, és annyi fokhagyma borította, hogy Maxbe belemart a honvágy. Nyomban ezután a gyomra is megkordult. Mikor is evett utoljára?

Mintha csak olvasott volna a gondolataiban, Carina felelt a kérdésére.

– Megint kihagytad a reggelit. Pihenj egyet, én majd összehozom azt a beszámolót.

– És te, te ettél?

Carina legyintett, és már az ajtónál volt.

– Nem vagyok éhes.

– Állj! – A lány megtorpant a határozott parancsra. Max fogta a műanyag kést, és kettészelte a bruschettát.

– Nem mégy sehová, amíg ketté nem osztjuk ezt.

– Mondom, hogy nem vagyok éhes!

– Ülj le, vagy kirúglak!

Carina nevetve engedelmeskedett. Odahúzott egy széket, felvette a részét egy szalvétával, és falni kezdte. Néhány percig

némán, élvezettel rágták a bruschettát, amelyhez mindkettejüket gyerekkori emlékek fűzték. Max ellazult, a válla is leengedett. Fura, gondolta, a legtöbb nő, akivel randizott, szükséges rossznak, ha nem éppen ördögi csábításnak tekintette az evést, amitől csak hízni lehet. Hányszor fordult elő, hogy Conte mama asztalánál egyedül ő és Carina maradt ott enni? Hogy hiányoztak ezek a régi közös étkezések! Michael és a többi húga sietve magába lapátolta az ételt, és ment is tovább a dolgára. Max azonban, ha evésről volt szó, nem sajnálta az idejét, és élvezettel ízlelt meg minden egyes falatot. Carina ugyanúgy tisztelte az étkezéseket, ahogyan minden mást is az életben.

Max lopva sandított rá oldalról. Az az átkozott szoknya felhúzódott a lány combján. A lassan védjegyévé váló magas sarkúját is ki kellene tiltani innen, nem hivatalba való, hanem éjszakai lokálokba. Túl szexis azzal a sok pánttal. És miért nem tud normális parfümöt magára szórni? Ő súlyos pézsmaillathoz és mindenféle virágillat-fantáziákhoz szokott a lányból feléje áradó üde, tiszta kókusztej- és csipetnyi citromillat helyett.

Jobb híján igyekezett a bruschettára figyelni.

– Hogy bírod a melót? – kérdezte. – Jócskán elhalmoztalak vele az utóbbi időben.

– Nincs vele semmi bajom. – Carina végigfuttatta nyelvét az alsó ajkán, hogy lenyalja az olívaolaj utolsó cseppjeit. Max gyorsan félrenézett.

– Kezdem jobban tisztelni Michaelt és Juliettát. Kiskoromban azt hittem, elég összedobni az édességeket, és kirakni őket a polcra.

– Én is – nevette el magát Max. – Amikor Michael felfogadott, gőzöm sem volt erről a szakmáról. Együtt tanultuk ki, és együtt építettük ki ezt a hálózatot. Ennek ellenére élvezem, hogy valamennyi részleg munkájába belelátok. Lehet, hogy mindenen rajta szeretném tartani a kezem.

Carina égnek emelte a tekintetét.

– Ahogy mondod. Már gyerekkorunkban az őrületbe kergettél minket a basáskodással. Aztán megsértődtél, amikor nem engedelmeskedtünk a parancsaidnak.

– Nem emlékszem, hogy valaha is megsértődtem volna.

– Pedig igenis duzzogtál jó párszor. Ha pedig ez sem hatott, azzal a babakék szemeddel bűvölted el az utadba kerülő lányokat. Máig ezt teszed.

Max meglepetten és csöppet zavartan nézett rá.

– Ez nevetséges! Egy dzsigolónak állítasz be, aki a külsejével éri el azt, amit akar.

Carina a bruschettába harapott, és vállat vont.

– Na, nem csupán a testi adottságaidra gondoltam. A sármodra is.

– Elég legyen ebből! Feldühítesz. – Megpróbált nem fészkelődni a széken, úgy kihozta a sodrából Carina feltételezése. – Valami kis eszemnek csak kellett lennie ahhoz, hogy kiépítsem ezt a pékséghálózatot.

– Ezt egy pillanatig se tagadtam. Itt jön be a képbe a sármod, ami éppenséggel halálos fegyver a kezedben… pontosan tudod, hogyan kamatoztasd. Épp ezért vészes az ész ebben a kombinációban.

Miféle ostoba beszélgetés ez? – füstölgött Max. Feltette magában, hogy rögtön le is zárja, de a szája szinte magától nyílt válaszra.

– Mindig megadom a nőknek a tiszteletet, amit érdemelnek. Sosem volt ez másként.

Carina megtörölte száját a szalvétával, aztán karját keresztbe fonta a mellén. A régimódin szoros blúz ettől a mozdulattól a telt melleknek feszült.

– És amikor Angelina új videojátékot kapott, te pedig rávetted, hogy adja neked kölcsön egy teljes hónapra?

– Már az ő nagylelkűsége is az én hibám?

Max valósággal fröcsögte ezeket a szavakat.

– Pedig igazam van. Michaeltől tudom, hogy Angelina úgy követett téged a suliban, mint egy kiskutya. Mikor azután ráuntál a játékára, visszaadtad neki, és utána szinte alig álltál szóba vele.

Max dühében összeroppantotta markában a papírtányért, és a zacskóba gyűrte. Felment benne a pumpa az esetre gondolva.

Nem így tervezte annak idején ezt az egészet. Mindig is rendes volt Angelinával, csak épp járni nem akart vele.

– Na és amikor Teresával írattad meg a fizika házi feladataidat? Michael azt mondta, csak melléje kellett ülnöd a menzán, és máris elkészítette az egészet.

– Miket hord itt össze rólam Michael? – dohogott Max. – Mindent csak kitalált.

– És a mai reggel? – szegte fel diadalmasan az állát Carina.

– Miért, mire gondolsz?

– Nem kellett volna elmenned Walter szombat esti partijára? – vágta ki Carina kajánul.

Max eleresztette füle mellett a kérdést. Összeszedegette maga után a morzsákat.

– Na és? – mondta aztán feszengve.

– Szóltál Bonnie-nak, hogy ki se látszol a munkából, és megkérted, hogy helyettesítsen. Nyomban felajánlotta, hogy elmegy a partira helyetted, a La Dolce Maggie képviseletében.

– Már ez is bűn? – morogta Max.

– Csakhogy ezzel nincs vége – olvasta a fejére Carina. – Bonnie ugyanis megkérdezte, nem mennél-e el vele az operába, mert történetesen van egy szabad jegye. Nem emlékszel? Te vállon veregetted, megköszönted a fáradozását, és leráztad azzal, hogy sok a dolgod. Szegény, csak nézett, mint a moziban.

Max döbbenten hallgatott. Carina a győztesek mosolyával emelkedett fel ültéből. A tányérját ő is a zacskóba ürítette.

– Elfoglalt voltam – talált a hangjára végül Max. – És egyáltalán nem veregettem vállon Bonnie-t. Nem csinálok nőkkel ilyesmit.

Carinának mintha tetszett volna, hogy a férfi ilyen hevesen tiltakozik.

– Dehogynem. Átvitt értelemben legalábbis. Előbb általtad, aztán faképnél hagyod őket. Jellegzetes Max-féle viselkedés. Éveken át mást se láttam tőled.

Ez már több a soknál! Carina teljesen félreismeri, és ideje, hogy ezt a tudomására hozza.

– Nem tudom, miért van rólam ennyire lesújtó véleményed, de én nem vagyok ilyen szemétláda. Bármit mondott is a bátyád a hátam mögött.

– Michaelt ne keverjük ebbe bele. A tulajdon szememmel láttam mindezt, hosszú éveken keresztül. Velem is ezt csináltad!

– Hogy mi? – üvöltött fel Max, még mielőtt visszaszívhatta volna. Minden porcikája remegett a felháborodástól, ahogy a lányra meredt.

– Soha nem közeledtem feléd tisztességtelenül.

Carina arca furcsa grimaszba torzult.

– Nem ezt mondtam. Különben pedig nem is tehetsz róla. Ösztönösen flörtölsz, elbűvölöd a nőket, elhiteted velük, hogy istennőként tekintesz rájuk. Elkápráztatsz minket, aztán nagyot koppanunk, amikor továbbállsz a következő áldozatodhoz. Volt idő, amikor beléd voltam esve – vont vállat a lány. – De hát kis hülye voltam, és már túl vagyok rajta. Nem nagy ügy. Na, megcsinálom ezt a beszámolót, és úgy egy óra múlva megkapod.

Ezzel otthagyta Maxet, akinek úgy kóválygott a feje, mint egy fejbe vert képregényfigurának, akinek kismadarak röpködnek a kobakja körül. Az iménti kendőzetlen vallomás teljesen felkavarta. Carina vádjaiból persze egy szó sem volt igaz. Ő nem ilyen a nőkkel, ez a napnál is világosabb.

Csakhogy ő is emlékezett arra a régi estére, és ez bántotta a lelkiismeretét. Mindenre emlékezett, noha a legszívesebben elfelejtette volna. Carina a harmadik évet fejezte be akkor az egyetemen. Olyan fiatalos energiával és szenvedéllyel állt elé, hogy egészen belekábult. Fekete ruhát viselt a szokásos kinyúlt pólók helyett. Neki kiszáradt a szája erre a látványra. Emlékezett a lány nevetésére, rajongó tekintetére, meg az élénk társalgásra, amit folytattak. Izgalmas, mégis laza csevegés volt. Azzal áltatta magát, hogy húgaként bánik Carinával, ezért foglalkozik vele, de a teste nem úgy reagált, ahogyan egy családtagra szokás. Kényelmetlenül feszes lett a nadrágja, és csupa piszkos dolgot képzelt el, amiket Carinával művelhetne. A fekete ruhája nélkül.

Ez megijesztette. Rájött, hogy nőnek nézi Carinát, és ez a nő nagyon is érdekli. Mikor azután az a szőkeség letámadta a

kertben, egy pillanatig se habozott. Az a fajta volt, aki ismeri a játékszabályokat. Nem sokáig kérette magát.

Nem túlságosan izgatta fel az a csók, egészen addig, amíg halk sikolyt nem hallott a háta mögött. Carina tekintete máig kísértette. Sötét mélységeiben fájdalom rejtőzött, fájdalom és csalódás.

Azt várta, hogy a lány majd sírva elrohan. Nagyjelenetre számított. Ehelyett Carina felszegte a fejét, majd dacosan, mintegy el is köszönve tőle, remegő ujjakkal átnyújtotta a két borospoharat. Aztán már ott se volt. Ez a néma vallomás meglepte, de hamar túltette magát rajta. Visszament a szőkéhez, és nem gondolt többé az esetre.

Egészen mostanáig.

Lehet, hogy mégis a lánynak van igaza? – szólalt meg a lelkiismerete. Valóban eszköznek tekinti a nőket, hogy megkapja tőlük, amit akar? Szerette volna azt hinni, hogy kényezteti őket. Elvégre is ez a stílusa. Jó, mélyebbre menni soha nem volt hajlandó, de csak azért, hogy megóvja alkalmi partnereit a csalódástól. Ő igenis tisztességes férfi, pontosan az apja ellentéte! Ha érzelmi távolságtartását meg is őrzi, azért a női minden kívánságát teljesíti.

Legalábbis a szakításig. Jobb idejében véget vetni egy kapcsolatnak, mint hitegetni az aktuális kedvest. Az őszinteség fájhat ugyan, Carina azonban téved. Fura, hogy a lány most először beszélt iránta érzett szerelméről. Kamaszkori tévedésének ez a könnyed emlegetése Max elevenébe mart, noha így volt ez jól. Mégis, úgy elhessegetni ezt az egészet, mint egy bosszantó szúnyogot, az azért nem járja! Ennyire könnyű rajta túllenni?

De minek is ezen rágódni? Mindig is jó barátok voltak Carinával. Ami tökéletesen elég is.

Elűzte magától a zavaró gondolatot, és végigdolgozta a következő órát. Valaki halkan kopogtatott az ajtaján. Felkapta a fejét.

– Zavarok?

Laura Wells dugta be a fejét, egy közismert szállítócég igazgatónője. Néhány hete nagyszerűen megtalálták egymással a hangot. Az első találkozást második is követte. Max úgy gondolta, hogy jobbat nem is kívánhatna magának. Laura valóságos bombázó a hosszú, szőke hajával, zöld szemével, karcsú lábával és nyúlánk termetével. Csaknem olyan magas, mint ő. A tetejében okos is, és ugyanabban az üzletágban utaznak. Most megörült a nőnek.

– Gyere csak, nem zavarsz! Jól jön egy kis lazítás.

A nő kecsesen belibegett az irodába. Jól megválasztott kosztümje kiemelte a szeme színét, és érvényre juttatta hosszú lábszárát.

– Azért kereslek, hogy meg tudnál-e menteni a dögunalomtól? Muszáj elmennem Walter partijára. Te is ott leszel?

Maxnek eszébe jutott, hogyan passzolta át a meghívást Bonnie-nak.

– Nem akartam elmenni.

A nő elbiggyesztette a száját, ami jól állt neki.

– Jaj, kérlek, gyere el velem, Max! Agyondolgoztam magam az utóbbi időben. Így legalább keverhetném a kellemeset a hasznossal.

Tekintete nem hagyott kétséget az este végkimenetele felől.

Kapás van! – gondolta Max.

Szüksége volt erre, egy vad éjszakára egy olyan nővel, aki betartja a játékszabályokat. És az első alkalmat talán több is követhetné. Ha nem, úgy is jó, egyetlen numerát is meg kell becsülni.

– Megtiszteltetés, hogy elkísérhetlek. Hétkor érted megyek.

– Tökéletes!

Felállt, hogy kikísérje a nőt. Az ajtóban csaknem összeütközött Carinával. A lány rubinpiros ajka kis O betűt formált. Maxnek trágár gondolatai támadtak arról, mi mindent művelhetne ezzel a szájjal. Hátrált egy lépést, és halkan káromkodott.

– Halálra ijesztesz!

A lány félrebillentette a fejét.

– Kissé ideges vagy ma, nem gondolod? Á, jó napot! Carina Conte vagyok.

Laura rámosolygott. Kezet ráztak. Max elégedetten nézte a jelenetet. Végre bebizonyíthatja Carinának, hogy igenis komolyan veszi a partnereit, és jól bánik velük. Bemutatta egymásnak a két nőt.

– Én kísérem el Laurát Walter partijára – mondta.

– Ez csodás! – csiripelte Carina változatlan mosollyal. – Egyszer igazán eljöhetne a bátyámhoz is vacsorára. Max ismerőseit mindig szívesen látjuk.

A meghívás kellemetlenül érintette a férfit, de iparkodott jó képet vágni hozzá. Laura ugyanis kapva kapott rajta. Idegesen topogott.

– Öööö… miért is ne? Valamikor majd beugrunk hozzátok.

– Péntek esténként fogadunk vacsoravendégeket.

– Nagyszerű. Elmegyünk.

Max a torkát köszörülte. Mi ez már megint? Nem tart ott Laurával, hogy családi vacsorákra hívja.

– Parancsolsz valamit? – fordult homlokát ráncolva Carinához.

A lány egy nyaláb papirost emelt az orra elé.

– Itt a beszámoló. Egyébként a Yankees nyert. Az első emelet testületileg a meccset nézte. Wayne meg ott látható egy fotón.

– Le kellene szidnod.

– Holnap beszélek vele.

– Legközelebb, ha valaki beteget jelent, nézz utána, nincs-e baseballmeccs kilátásban. Arról is tegyél, hogy ne igyák le magukat a sárga földig.

– Értettem.

Maxet meglepte a lány hatékonysága és hidegfejű gyakorlatiassága. Bármivel bízta meg, elvégezte, és soha egy panasz szót nem hallott tőle. Nem telt bele néhány hét, és az egész személyzetet levette a lábáról a kedvességével és a humorával.

– Hallottam, hogy Tomot ma korábban hazaengedted. Szükségem lett volna azokra az eladási mutatókra. Ő például mit adott be neked?

– Ott akart lenni a fia tavaszi koncertjén – felelte Carina szemrebbenés nélkül. – Megkértem Edwardot, hogy segítsen. Együtt összedobjuk a kimutatást. Egy óra múlva itt lesz az asztalodon.

– Helyes. Ma este megint túlóráznod kellene.

– Szívesen.

Újra nyílt az ajtó. Edward lépett be. Max irodája hirtelen a Grand Central Stationre emlékeztetett.

– Hahó, főnök! Hallottam, hogy délutánra kéred az új eladási adatokat.

– Már órákkal ezelőtt szükségem lett volna rájuk.

– Összeülünk Carinával, és megcsináljuk.

Edward rámosolygott Laurára, Carina pedig sietve bemutatta őket egymásnak. Meghitt csevegésük inkább teadélutánra emlékeztetett, mint irodai megbeszélésre.

– Remélem, a partin is ott leszel – mondta Edward Carinának. – Most pedig gyere, lássunk munkához!

– Te is ott leszel a partin? – kérdezte Max szemöldökét felvonva.

– Naná, hogy ott leszek. És viszem magammal Carinát is! – felelte Edward széles vigyorral.

Max marketingese melegen rámosolygott az asszisztensnőjére. Mintha bizony neki is kevernie kellene a kellemest a hasznossal. Ideges lett a gondolatra, hogy ezek ketten lefekhetnek egymással. Az isten szerelmére, hová tette az eszét ez a lány? Mindjárt beszél is a fejével. Ezúttal keményebb lesz. Sietve kitessékelte Laurát és Edwardot, Carinának pedig intett, hogy maradjon.

– Laura igazán nagyon kedvesnek tűnik.

Max iparkodott az udvarias máz mögé látni, de hiába.

– Az is. Meglep, hogy egy munkatársaddal akarsz részt venni egy munkahelyi összejövetelen.

– Egy csomó kolléga lesz ott, és mulat egymás társaságában.

Carina közönyös hangja még jobban felingerelte a férfit.

– Arra kérsz, hogy ne törődjek a magánéleteddel. A vállalati jó híred azonban igenis rám tartozik.

– Mire gondolsz?

Hm. Carinának korábban remegett a keze, ennek azonban nyom nélkül vége lett. Újonnan megszerzett önfegyelme ingerelte a férfi uralkodási hajlamát.

– Nem lenne jó, ha pletykálnának rólad. Ha azt kezdenék el rebesgetni, milyen könnyen kapható vagy.

Carina elpirult, de megőrizte a hidegvérét.

– Könnyen kapható? Nahát! Egy randi miatt máris olcsó kurvának tartasz?

Max zavartan pislogott a lány kitörésétől, de uralkodott magán.

– A pletyka könnyen terjed. Amúgy láttam, mikor Ethan a könyvelésről úgy ment utánad, mint egy jól idomított kölyökkutya. Vele is összejöttél?

Carina lassan, kényesen elmosolyodott, ami végképp kihozta a sodrából Maxet.

– Szeretnéd tudni, mi?

Max bambán bámult a nőre, aki csupa meglepetés volt.

– Csupán a jó híredet féltem. Elégszer mondtam már, hogy itt, Amerikában mások a férfiak. Csak óvatosságra intelek. *Capisce?*

– Tiszteletlenebbül bánsz velem, Max, mint bármelyik pasi, aki ágyba szeretne vinni. – Carina szaggatottan szedte a levegőt, de azért nem jött ki a sodrából. Egyetlen hajszál sem szabadult ki abból a szigorú kontyból. Mandulavágású szemében azonban olyan hő izzott, ami Maxot játékra ingerelte. – A férfiak testi vágyait könnyű kezelni. De te kisded játékokra használod azt a fene nagy eszedet. Leigázni a nőket, hogy ne legyen szabad akaratuk! Ha te uralod a meccs minden elemét, akkor senkinek nem esik bántódása, nem igaz? Csak hát szegény Laura máris beléd esett, te meg vacsorára sem vagy hajlandó meghívni!

Merda, de felvágták ennek a lánynak a nyelvét!

– Laura ismeri a játékszabályokat. Te nem.

Carina szárazon felnevetett, és tett egy lépést a férfi felé. Cseresznyepiros körmeivel elkapta Max nyakkendőjét.

– Ha nem tudnád, én hozom a szabályokat! De legalább nem játszom meg magam, mint te! – Maxet elhódította a lány illata. A

legszívesebben ő is farkát csóválva keringett volna körülötte. – Tőled akkor sem telne egy normális kapcsolat, ha az életed múlna rajta. Ezért most rám szálltál. Gratulálok! Azonban közlöm veled, hogy ezúttal hiába fáradsz.

– Semmit nem tudsz rólam, se a kapcsolataimról. Mindössze annyi a bűnöm, hogy igyekszem vigyázni egy fiatal lányra a gyakornoki ideje alatt. Ahogyan a bátyád is kérte tőlem.

A mondat célba talált. Carina majd szétrobbant. Kis híján odalett híres önuralma. Max felkészült a következő jelenetre, szinte örült is neki. A régi Carinát ismerte, és tudta, hogyan bánjon vele.

A lány azonban erőt vett magán, és csaknem szánakozó pillantást vetett a férfira. Hátrált néhány lépést. Fekete blézerének szigorú szabása csak még inkább kihangsúlyozta telt mellét és csípőjét. Nyálcsorgató volt a kontraszt, amitől Maxnak merevedése lett, és gondolatai összezavarodtak.

– Ha ettől jobban érzed magad, hát csak nyugodtan. Őrizgesd az illúzióidat. Egyvalamit azonban muszáj tudnod, Max. Többé nem érdekelsz! Fütyülök a kapcsolataidra, az enyéim azonban annál fontosabbak. És ha történetesen kúrni lenne kedvem Tommal, Dickkel vagy Harryvel munkaidőn kívül, ne szólj bele, légy szíves! Én ugyanis nem óhajtok jó kislány lenni a továbbiakban. Mostantól nem!

Carina megfordult és elviharzott. Magas sarkúja hangosan kopogott a fényezett parkettán.

– Ha szükséged lenne rám, a könyvelésen vagyok.

Max egy ideig bambán bámult a bevágott ajtóra. Többé nem egy kislánnyal áll szemben, hanem Éva lányával, egy érett nővel. Nagyobb bajban van, mint gondolta.

Nagy nehezen összeszedte magát. Sajgó ürességet érzett a zsigereiben. Mivel nem tudta, hogyan szabadulhatna meg ettől, ivott egy pohár vizet, és legyűrte magában az érzést.

Ahogyan máskor is.

Negyedik fejezet

Carina körbejárt a kicsiny loftban. A fémesszürke szőnyeget elborították a dobozok, és a konyhába alig fért volna be egy testesebb ember. A kanárisárga futon színt vitt a lakásba. Az összképet még inkább feldobták a falakon függő bolondos akvarellek. Határozottan nem művészi munkák, ám vidámak és érdekesek. A méretes ablakok sudár fasorra nyíltak. Carina úgy érezte, mintha egy fantasyfilm fatetőn berendezett házikójában lakna.

Jobbat nem is kívánhatott volna magának.

Minden porcikáját átjárta az öröm. Alexa loftja volt az első hivatalos otthona, amelyben egyedül ő lakott. Végre senki nem háborgatja! Lehetőségek végtelen sora nyílt meg előtte. Egyetlen pillanatot sem szándékozott elvesztegetni.

Holnap este lesz az első igazi randija!

Léptek közeledtek. Michael és Max átnyomakodott a szűk ajtónyíláson. A futonra roskadtak.

– Ez az utolsó adag!

Carina felkuncogott, ahogy látta, hogyan liheg a kiadós lépcsőmászástól ez a két keménykötésű, izmos pasas.

– Azt hittem, fiúk, naponta jártok edzőterembe. Mégis kifog rajtatok ez a néhány csomag.

A „fiúk” hitetlenkedve néztek egymásra.

– Viccelsz velem? Mondd, mi van ezekben a dobozokban? Kő? – hörögte Carina bátyja.

– Cipők. Abból sok kell nekem. Meg a festőfelszerelésem.

– Van vagy háromszáz lépcsőfok, ráadásul egy keskeny csigalépcsőn kell feljönni – mordult fel Max is. – És hol a francban van a légkondi?

– Alexa azt mondta, hogy van, csak elöregedett. Látjátok, megmondtam, fogadjunk fel költöztetőket.

– Ugyan minek, amikor itt vagyunk mi.

Carina a legszívesebben felsóhajtott volna, de visszafogta magát.

– Rendben. Mindkettőtöknek nagyon köszönöm a segítséget, de most jobb, ha leléptek. Szeretnék kipakolni és berendezkedni. Maggie beszélt egy ma esti jótékonysági vacsoráról, ahová hivatalosak vagytok.

Michael felnyögött, és felállt.

– Ez igaz. Szegény Maggie, nem tudja majd, mit vegyen fel. Hiába mondom, hogy jól néz ki, kövérnek képzeli magát.

Carina felnevetett.

– Elég, ha emlékezteted, hogy nem kövér, csak éppen két kölyköt cipel a testében.

– Majd megpróbálom. Akkor megy a pakolás? Nincs szükséged még valamire?

Carina mosolyogva arcon csókolta a bátyját.

– *Niente.* Alig várom, hogy kirámoljak, amúgy meg mindenem megvan, amire csak szükségem lehet. Szeretlek, Michael!

A bátyja arca ellágyult, és megcsókolta a lány feje búbját.

– Na, Max? Jössz már?

– Egy perc múlva. Menj csak előre.

– Akkor viszlát.

Michael elment. Carina Maxre nézett.

Atyavilág!

Max szénfekete haja szívdöglesztően kócos volt, és homlokán finom verejtékréteg ragyogott. Elnyűtt pólója nedvesen tapadt kidolgozott hasizmaihoz, bicepszéhez, meg többi szexi testtájához. A csípőre szabott, ősrégi farmer szorosan feszült a fenekére, és piszkos játékokra csábította a nőket. Max mindig is Carina fölé magasodott, hiszen a lány alig az álláig ért. Neki pedig nagyon tetszett, hogy a férfi a magasságával uralkodik rajta; kellemesen megbizsergette a belsejét. Ám kezdte már megtanulni, hogyan tegye túl magát ezen a fizikai vonzáson. Most is a dolgára összpontosított.

Megragadta az első dobozt, és felvágta a dekorkéssel.

– Max, semmi szükségem rád mostantól. Magam is elboldogulok.

– Igen, tudom. De megszomjaztam. Te nem kérsz egy sört?

– Nincs idehaza.

Max vigyorogva feltápászkodott a kanapéról. Mikor visszatért a konyhából, jégbe hűtött Morettit tartott a kezében. Erős, lesült ujjai futólag hozzáértek a lány kezéhez.

– A lakásszentelőre hoztam.

– Mmm.

Carina arcához érintette, majd végiggörgette a nyakán a hűvös üveget. Beleborzongott a bőre, és felsóhajtott.

– Jaj, de jólesik!

Maxnek hörgő hang szakadt ki a torkából. Carina meglepetten nézett rá. Az éjsötéten izzó kék szempár valósággal a helyére szögezte. Elakadt a lélegzete, de aztán úrrá lett magán, és hátrált egy lépést. Fura, még sose látta a férfi arcán ezt a kifejezést… ami leginkább mohó éhséghez hasonlított.

Súlyos, sűrű csöndben itták meg a sört. Carina szólalt meg először, hogy oldja a különös feszültséget.

– Szóval nagyszabású terveid vannak a hétvégére?

– Nem igazán.

– Hétfőn ki kell mennünk terepre, ugye?

– Ühüm.

– Mit gondolsz az új lakásomról?

– Kicsi.

– Olvastál valami jót az utóbbi időben?

– Nem. És te?

– Igen, a Káma-szútrát. – Erre már felfigyelt Max. Megvetően fújt egyet, de nem nyilvánított véleményt. – Olvastad?

– Nincs rá szükségem.

Max fátyolos hangja arról árulkodott, hogy jól megvan a közismert szerelmi kézikönyv nélkül.

Carina abbahagyta a kortyolgatást. Felment benne a pumpa, mert rájött, Max továbbra is uralni akarja fölébe tornyosuló termetével és primitív férfiúi energiájával. Két lábon járó

szexbálvány, neki azonban elege volt abból, hogy lapítson az árnyékában. Szeme összeszűkült dühében.

– Ha nem akarsz mást mondani, azt hiszem, jobb, ha elmész. Rengeteg még a dolgom.

Meglepetés suhant át a férfi élesen metszett arcvonásain.

– Csak nem zavarlak, vagy ilyesmi? – remegett meg a szája.

– Hát igen, olyasmi. Ha az a legfőbb célod, hogy úgy nézz ki, mint egy Calvin Klein-modell, kérlek, máshol próbálkozz! Nem kétlem, hogy így is döglenek érted a nők.

Maxnek torkán akadt a sör, és úgy bámult a nőre, mintha annak hirtelen még egy feje nőtt volna.

– Mit mondtál?

– Jól hallottad.

Carina lecsapta a sörösüveget az ütött-kopott kávézóasztalra, és pakolni kezdett. Max testének melege ott vibrált mellette, de ő levegőnek nézte a férfit.

– Megőrültél? Miért zavar a külsőm? Eddig nem volt ellene kifogásod. Azt hittem, elücsörgünk egy kicsit. Pizzát rendelünk. Semmi rosszat nem akartam!

Carina a fogát csikorgatta a férfi beképzeltségétől.

– Köszönöm, hogy felajánlottad a társaságodat, Max. Igazán nagylelkű gesztus volt. De rengeteg a tennivalóm, és szeretnék egyedül maradni. Nem volt szokásunk együtt ücsörögni, Michael nélkül legalábbis nem. Rendet szeretnék itt rakni.

– Előtted az egész hétvége.

– Holnap ott leszek a partin. Addigra szeretnék végezni a munka nagyjával.

– Á, igen, a parti! Ahová Edwarddal mész.

Carina szeme megvillant. Még mindig égette az irodai jelenet emléke, de esze ágában sem volt ezt elárulni Maxnek. Elege volt belőle! Ideje visszaadnia a kölcsönt.

– Alig várom, hogy jobban összemelegedjek Laurával. Majd szólok Michaelnek, hogy meghívtam a jövő hétre.

Na, *erre* már felkapta a fejét Max, és ültében kihúzta szálas termetét.

– Megkérlek, máskor ne hívd meg a nőimet csak úgy, a beleegyezésem nélkül!

– Miért ne?

– Kedvelem Laurát, de nem kell semmit elsietni. Egy családi vacsora már komoly dolog.

– Újabb áldozatoddal végzel, ugye? – vigyorodott el kajánul Carina. – Milyen kár! Azt hittem, elég jó fej ahhoz, hogy egy ideig kibírd mellette.

Max felhördült, de Carina, mintha mi sem történt volna, már nyitotta is ki a következő dobozt. Sajnos azonban a férfi eléje lépett, nem térhetett ki előle.

– Mit tudsz te az én nőügyeimről? Csak mert megnézem, ki a partnerem, még nem jelenti azt, hogy nem szeretnék megállapodni.

A lány fejét hátravetve felkacagott.

– Hú, ez jó! Ha minden rosszul kiválasztott barátnődért egy dollárt kapnék, nálad is gazdagabb lennék. De nem hallgattál rám fiatalabb korodban, és nem hallgatsz most sem.

– Nevezz meg egyet is!

– Sally Eckerson.

– Három hónapig jártunk – vonta össze a szemöldökét Max. – Harmonikus kapcsolat volt.

– Hmm, érdekes. A végén lefeküdt a barátoddal, Dale-lel. Emlékszel, ugye?

Max elgondolkozott.

– Na, igen. De előtte szakítottunk.

– Nem, azután szakítottál vele, hogy rajtakaptad a szobatársaddal. Aztán azzal a szőke modellel kezdtél járni, akinek az IQ-ja nagyjából egy. Na jó, lehet, hogy kettő.

– Jennára gondolsz? Ez nem igaz, jókat beszélgettünk.

Carina visszanézett rá, amíg a férfi zavarában topogni nem kezdett.

– Max, elhoztad hozzánk vacsorára. Azt se tudta, hogy Irakban háború van, vagy hogy ki az Egyesült Államok elnöke.

– Rendben, nem volt egy szakképzett történész. És akkor?

– Bevallotta, hogy csak képeskönyveket hajlandó a kezébe venni.

– A *Vogue*-ban cikkek is vannak.

– Na, igen. Biztos te is a mély cikkekért olvasod a *Playboyt.*

– Igazságtalan vagy! Történetesen nőpárti vagyok, és igyekszem esélyt adni minden nőnek, akivel járok. Csak mert nem találtam meg a Nagy Őt, még nem jelenti, hogy nem keresem.

– Mindig csak jöttek-mentek az életedben – rázta meg a fejét Carina. – Nem véletlenül választasz mindig rosszul. Gondjaid vannak az érzelmi közelséggel. Minden nőügyed eleve kudarcra ítélt.

Carina áruló szíve nagyot dobbant. Miért nem érti meg Max, hogy hiába van tele szeretettel, képtelen adni magából. Nem, a lány tapasztalatból tudta, hogy a férfi soha nem horgonyoz le senki mellett. Gondosan ügyel rá, nehogy egyenrangú partnerrel kezdjen, mert az még a nyakán maradna. Ezek a könnyű nőcskék, akiket megbántani se lehet, megóvják legnagyobb félelmétől.

Attól, hogy olyan legyen, mint az apja.

Nem beszélt róla, de soha nem gyógyult be a seb, hogy kiskorában apja a sorsára hagyta. Ezért képtelenül alacsonyra állította a mércét a partnereivel szemben, nehogy ő is ugyanebbe a hibába essen. Hogy becstelenül elhagyja, akiket szeret. Akkor már jobb meg sem próbálni.

Carina megsimogatta Max arcát. Annak sörtés álla megbizsergette az ujjait. A férfi testének melege elkeveredett az izzadság szagával, és valami isteni pézsmaillattal.

– Max, nem vagy olyan, mint az apád!

A férfi döbbenten hőkölt hátra. Carina azonban nem hagyott neki időt, hogy megeméssze ezt a mondatot, vagy hogy felfogja, ő még mindig rajong érte.

– Köszönöm a segítséget és a sört, de most tényleg vár a munka. Viszlát szombaton.

Ezúttal szándékosan hátat fordított neki. Teltek-múltak a másodpercek, aztán üveg koppant az asztalon, és becsukódott az ajtó.

Carina megkönnyebbülten elernyedt. Többé soha nem próbálja megmenteni ezt a férfit, és kiveri a fejéből ezt a szerelmet. Új világ vár rá, tele izgalmas lehetőségekkel. Bolond lenne, ha nem élne velük. Ott van mindjárt ez a randi.

Elővette retiküljéből az iPodját, felhangosította, és munkához látott.

*

A Kézművesvásár rengeteg érdeklődőt vonzott a Hudson völgyébe. Max a sátrak között bóklászott a több holdnyi területen. Időről időre megállt, hogy megszemlélje a helyi mesterek áruit. Az asztalokon míves egyedi darabok sorakoztak. Volt ott minden a vésett fazekasárutól a kézzel festett madárkalitkákon át a vízfestményekig. A helybeli vállalkozások kitettek magukért, és a legkülönfélébb programokkal színesítették a rendezvényt: jótékonysági összejövetelekkel, karate- és jógaiskolával, de még a rendőrség és a tűzoltóság is külön bódét kapott. A májusi napsütés jót tett a vásárnak: mindenki sortban és ujjatlan felsőben élvezte a korán jött nyár örömeit.

Max magába szívta a zsír- és cukorszagot. Helyben készült limonádét vett magának, és megindult a saját sátruk felé. A trambulinon ugrándozó gyerekek sivalkodása betöltötte a levegőt. Maxet nagy nyugalom szállta meg. Érdekes, milyen hamar otthonra lelt New York államban. A távolban kéklő, fenséges hegycsúcsok királyi méltósággal fogták közre a Hudson folyót. Maxnek a helybeliek közvetlensége is tetszett, nem kezelték le úgy, ahogyan az idegeneket szokás. Ha egyszer valaki ideköltözött, a közösség nyomban befogadta.

Max egyenesen jobbra fordult. Még elcsevegett pár cégtulajdonossal, közben azonban egyfolytában a sátruk méretes feliratát kereste. Nem jött ki ide korábban, de megbízott Davidben, hogy helyette is helytáll. Marketingese jól kijött az új üzlet cukrászával, és az édességek, amelyeket kiválasztottak, eleve sikert ígértek. Istennek hála még időben megvétózta a

csokoládét; ragacsos kotyvalék lett volna belőle most, hogy melegre fordult az idő.

Végre meglátta az óriási molinót és a standjuk körül tolongó tömeget. *Ez az!* A sorból ítélve bejött számításuk az édességekkel. Valami fehér villant hol itt, hol ott, és ismerős, fátyolos nevetés cirógatta a fülét.

Aztán meglátta a lányt.

Nem, határozottan nem David van itt.

Carina tenyérnyi fehér sortot viselt, amely látni engedte pompás fenekét. Pólóját akár maradinak is lehetett volna nevezni, mivel mindent illedelmesen elrejtett. Élénksárga színe mégis felhívta a figyelmet a duzzadozó mellekre. A La Dolce Maggie felirat volt olvasható fekete betűkkel ellenzős sapkáján, amelybe betűrte a kontyát. Fülében kacér aranykarika csüngött. Max tekintete ösztönösen végigsiklott a lesült, izmos lábszáron, le egészen a lány lábfejéig. Pont olyan, amilyennek eddig is sejtette. Vagy hét centi magas sarkon egyensúlyozó szandálja kényelmetlen volt és nevetséges, most, hogy minden nő strandpapucsban téblábolt körülötte. Ugyanakkor halálosan szexi is.

Mi a fenét keresett itt?

Max előrenyomakodott az asztal elé, de Carina nem vette észre. *Cassatával,* egyfajta rumos-puncsos piskótával szolgálta ki a vevőket. A *torta di Treviglio,* Bergamo híres sajttortája is nyálcsorgatóan festett, a mézescsók pedig szemlátomást a gyerekek kedvence volt. Carina fecsegett, nevetgélt, jeges mokkakávét töltögetett a vendégeknek, és szórólapok szédítő tömegét osztotta szét közöttük. Arca izzadságtól fénylett, de egy pillanatig sem pihent. Két nyakigláb gyakornok is segítette, de Max látta rajtuk, hogy nem illenek ide. Hiába rohangáltak fel-alá, nem igazán boldogultak a kávéfőző géppel, és ha mégis maradt szusszanásnyi idejük, akkor bombázó főnöknőjükre tátották a szájukat.

Carina végül megérezte a pillantását, megállt mentében, és hátrafordult.

Max furcsa, kellemetlen szorítást érzett a mellkasában – soha ilyet még nem tapasztalt. Különös késztetés kerítette hatalmába, hogy karjába vegye a lányt. Már feléje is indult volna, istennek hála azonban még idejében észre tért. Carina odaintett neki, rámosolygott, és ment is vissza árusítani, mintha Max ott se lenne.

Max hiúságában mélyen sértve és torkát köszörülve igyekezett magához térni.

Carina elé nyomakodott.

– Mi folyik itt? Hol van David? – reccsent rá.

– Nem tudott kijönni. Én helyettesítem – vetette oda Carina.

Max a legszívesebben elkáromkodta volna magát.

– Mi történt vele?

– A felesége gyereket vár – vont vállat a lány. – Tegnap este bevitték a sürgősségire. Hamis fájásai voltak.

– És jól van?

– Igen, de Davidet kimerítette az eset, és különben is a felesége mellett akart maradni.

– Hol van Edward és Tom? Nekik is itt kellene lenniük.

Carina elmosolyodott, és mézescsókot adott egy vevőnek.

– Más dolguk akadt. Felajánlottam, hogy beállok helyettük.

Max ezúttal mondott egy cifrát. Miféle vezetői stílus ez már megint? Carina sorra engedi el az alkalmazottakat, olyan nevetséges kifogásokkal, amilyenekkel nála soha nem mertek próbálkozni. Hiába okos ez a lány, átgázolnak rajta. A jó szíve minduntalan bajba sodorja.

– Fel kellett volna hívnod, Carina! *Dio,* hétfőn vérfürdőt rendezek a marketingosztályon!

– Meg ne próbáld! – szórt villámokat a lány szeme. – Amúgy szívesen vagyok itt. Legalább kitapasztalom, melyik édességet viszik, melyiket nem. Többet tanultam az elmúlt néhány órában, mint az irodában. Nyugodj le!

A két kamasz otthagyta a sziszegő kávéfőző gépet, és odajöttek, hogy köszöntsék a főnököt.

– Jó napot, Mr. Gray – mondták egyszerre.

Max odabiccentett feléjük, és igyekezett nem úgy festeni, mint egy mogorva öregember.

– Üdv, fiúk.

– Izé… Carina… gond van a kávéfőzővel. Elromolhatott, vagy mi.

– Jól van, Carl, mindjárt megnézem. Addig átadom az édességet. Ne feledkezzetek meg a szórólapokról!

– Oké.

Max az L alakú asztal oldalához furakodott. Itt állt az óriási kávéfőző gép. Carina magát legyezgetve veselkedett neki a robotra emlékeztető, csillogó-villogó berendezésnek.

– Te itt a vezetőséghez tartozol, Carina – rótta meg Max a lányt. – Ezek a srácok hülyét csinálnak belőled. Hiszen tegnap költözködtél. Fáradt lehetsz.

A lány vadító mosolyt villantott rá.

– Beszélj csak a magad nevében. Nyolc évvel vagyok fiatalabb nálad. Nem szoktam elfáradni.

Max hirtelen késztetést érzett, hogy letépje a lány ruháit, a fűre döntse, és ellássa a baját. Másra sem tudott gondolni, mint az alatta meztelenül vonagló női testre.

– Jó lesz, ha vigyázol, kislány! Még a szavadon foglak.

Carina azonban ahelyett, hogy megijedt volna, édesen felkacagott.

– Viccelsz velem? Jelenleg egyvalamit várok egy férfitól: főzzön meg rekordidő alatt száz presszókávét. Lefogadom, azt se tudod, hogyan kell valamirevaló kávét készíteni.

Max letette az asztalra a limonádéját, és elképedve meredt rá.

– Ezt jobb, ha meg se hallom. Olasz vagyok. Egész életemben otthon főztem a feketémet.

Carina megvetően felhorkantott. Végre sikerült megszelídítenie a masinát. Sötét folyadék csurrant a csészébe, és Max orrát megcsapta a pörkölt kávé bódító illata.

– Na, igen, a luxuskonyhádban, a szuperkütyüjeiddel. Mi lenne, főnök, ha nem félnél bepiszkítani a kezed, és megmutatnád, mi telik tőled?

– Ez felhívás keringőre?

– Felejtsd el – vont vállat Carina. – Nem szeretném, ha miattam tennéd tönkre a menő ruhádat.

Max eldörmögött egy káromkodást, a szemétbe hajította a limonádés poharat, és az asztal mögé lépett. Fürge mozdulatokkal kesztyűt húzott, fejébe ellenzős sapkát nyomott, és megmarkolta Carina vállát. A lány nagyot ugrott ijedtében, és izgalma a férfira is átragadt. Valósággal izzott közöttük levegő. Max félretolta a lányt. A kávéfőző sisteregve eresztette ki a gőzt, mintegy a hirtelen támadt szexuális feszültség jelképeként.

Max visszakapta a kezét, és felmordulva szorongatta.

– Menj arrébb!

Carina pupillája kitágult, mintha csak elfogadta volna a férfi hangjából kiérződő felsőbbséget. Maxnek hirtelen melege lett. Mindennek semmi köze nem volt az időjáráshoz, sem a feketéhez. Valami sugárzott a lány fekete szeméből, ami ott találta el, ahol a leginkább sebezhető volt. A szerszámán.

– Most hagyj dolgozni!

Max pontosan tudta, hogy egy jó presszókávé elkészítésének megvannak a maga szabályai. Mindenekelőtt a hozzávalókat kell gondosan megválogatni. Közepesre pörkölt, de nem túlpirított, színtiszta arab kávé, valamint kristálytiszta, friss víz, minden olyan adalékanyag nélkül, ami rajta hagyná ízét a főzeten. A gépnek is hibátlannak kell lennie. A többi már csupán gyakorlat dolga. Például a megfelelő nagyságú nyomást alkalmazva kell az őrleményt a gépbe lapogatni. Szinte minden ezen múlik. Max elkapta az ideális ritmust, melyet hosszú évek során tapasztalt ki nővendégei és tulajdon anyja elbűvölésére. Vedd ki a szűrőt. Töltsd meg frissen őrölt kávéval. Egyengesd el az őrleményt. Várd meg, amíg kicsurog a kávé. Öntsd ki, és szolgáld fel. Jöhet a következő.

Mindeközben magán érezte Carina tekintetét, de nem akart kiszakadni ebből a meditatív transzállapotból, és ostoba szópárbajba bocsátkozni helyette. Hogy meri ez a lány kétségbe vonni az ő hozzáértését?

Carl elismerőn Rittyentett, amikor a férfi egyszerre négy csészét adott elő.

– A mindenit, Mr. Gray, de jól csinálja!

– Kösz. Jöjjön ide, megmutatom, hogyan kell csinálni. Egy napon még jól jöhet csajozáshoz. Talán éppen ezzel vesz le egy lányt a lábáról – kacsintott.

A srác szeme elkerekedett.

– Hú, akkor mutassa!

Max kitanította a gyakornokokat a kávéval való csábítás kifinomult művészetére. Carina átnyúlt fölötte a fahéjért.

– Miért szól a pasiknál minden a nők meghódításáról? – kérdezte.

Melle közben oldalról súrolta Max vállát, akinek keze elvétette a fogást a fogantyún. A gép éktelen sistergésbe kezdett.

– A francba, megzavartad a ritmusomat! A válasz pedig rém egyszerű. A férfi mindössze két dologra gondol: a kajára és a nőkre.

– Néha a sportra is – tette hozzá Carl komolyan.

Carina felsóhajtott.

Meg se állt a kezük, és közben repült az idő. Pár óra múlva Maxnek már minden porcikája sajgott. Valahogyan mégis jó volt egy ütemre mozdulni. Persze ugratták is egymást. Röpködtek a poénok, ami szórakoztatóvá tette a munkát. Max azon kapta magát, hogy mindent komolyabban vesz a kelleténél. Carina játékos beszólásait a gyakornokok elragadtatottan hallgatták. Őt viszont mindig is nehézkes fafejnek gondolták.

Azt is észrevette, hogy a standjuk körül tolonganak a férfiak. Némelyik csak egy percre állt oda, hogy a tenyérnyi fehér sortból kilátszó pucér feneken legeltesse a szemét. Mintha Carina is észlelte volna a sikerét, sőt még rá is játszott. Mindegyik férfi bambulva hagyta ott a standot, ami egyre jobban felbőszítette Maxet. Ennyire agyatlanok lennének férfitársai, hogy egy forró pillantás vagy egy riszáló fenék elveszi az eszüket?

A válasz: igen.

Kivált, ha Carináról volt szó. Az alakja is észvesztő volt, meg kell hagyni, de szívből jövő nevetése hatott igazán. Minden férfi azt szerette volna, hogy a lány ráfigyeljen. Egyedül rá, senki másra. Max rálöttyintette a kávét egy vadbaromra, aki a

kelleténél tovább meresztette a szemét Carinára. A tahó felordított.

– Miért nincs egyenruhában? – ripakodott rá Max a lányra. – Túl szexi ez a szerelés.

Carina úgy forgatta a szemét, mintha egy nagybácsival kellene vesződnie.

– Jó, hogy nem fekete nadrágot vetetsz fel velem! Van vagy huszonhat fok – morgott Carina.

– Profi imázst kell sugároznunk.

Carina gurgulázó nevetése nem tett jót a férfi ágyékának.

– Jaj, Max, mekkora balfék vagy! Mit gondolsz, én miért sortban jöttem? – Cinkosan rákacsintott. Ettől a pillantástól a férfinak elállt a lélegzete, és tényleg szánalmas lúzernek érezte magát. – Miért ne használná az ember egyszerre a testét, a sármját *és* az eszét a boldoguláshoz, nem igaz? Tőled tanultam!

Max döbbenten hallgatta a lányt, aki az orra előtt vedlett át kis mitugrászból veszedelmes nősténnyé. Carina győzelmét nyugtázva elmosolyodott, és kiszolgálta az utolsó vevőket.

Ötödik fejezet

Carina megnézte magát az állótükörben.
Jól nézett ki.
Elöntötte az öröm, ahogy megfordult, és hosszú szoknyája suhogott a bokája körül. A királykék szövet kiemelte aranybarna bőre és sötét haja dús tónusait. Határozottan megváltozott egykori ruhatára és régi, rejtőzködő kedve. Nem, ez a ruha szinte kiabálta, hogy ő van itt, és senki más. És ezt Carina egyáltalán nem bánta.

A testhezálló öltözék szabadon hagyta a hátát. Hosszan gondolkozott, vegyen-e melltartót, aztán úgy döntött, hogy nem gyötri magát vele. Jó, átlátszott kissé a mellbimbója, de épphogy csak átsejlett. Szexinek és meztelennek érezte magát a ruha alatt.

Rossz kislány! – gondolta.

Most, a randiján azonban pontosan erre volt szüksége.

Flo Rida rapszövege betöltötte a szobát. Carina sminkelés közben zenéje nyers ritmusára ringatta a csípőjét. Edward remélhetőleg szintén szexisnek találja majd a szerelését, és beindul a kémia kettejük között. Elképzelte, amint a fiú a ruha alá csúsztatja a kezét, hogy eljátsszon meztelen mellével, és ujjaival morzsolgassa a megkeményedett bimbókat, mialatt ő nekifeszül, széttárja a combját, és…

Ekkor Max arca jelent meg lelki szemei előtt.

Kezében megállt a szemceruza. Dühödten meredt a tükörképére. A franc esne belé, miért kell olyan szexinek lennie a férfinak? Álmában sem gondolta, hogy beáll mellé melózni a vásárban. Milyen dögös is volt zöld kötött pólójában, khaki nadrágjában és bőr surranójában. Haját gyönyörűre kócolta össze a szél, nemes metszésű, arisztokrata orra lenézően

fintorgott. Ő, Carina nem tudott ellenállni a kísértésnek, és ugratni kezdte, abban a hiszemben, hogy úgysem veszi a lapot. Ez a pasas nagyfőnök létére odaállt a kávéfőző gép mögé, amivel mellesleg mesterien bánt. Még a két gyakornok srácot is teljesen elbűvölte.

A lány összeborzongott az emléktől. Nem, Max nem akárki. Finom ujjai úgy jártak a kávéfőző gombjain és fogantyúin, mint egy szerető keze, és nem mellesleg a legjobbat hozta ki a gépből. Az első óra elmúltával elengedte magát, és élvezni kezdte a helyzetet. Hibátlan fogsorát kivillantva tréfálkozott a tömeggel, miközben izmai teste minden mozdulatára megfeszültek. Carina azon kapta magát, hogy a kelleténél tovább bámulja a férfi fenekét. A puha anyag lágyan ölelte körül a farizmokat, beindítva a lány képzeletét. Csupa illetlen dolgot fantáziáit kettejükről.

Most behunyta a szemét. *Dio.* Nem gondolhat rá így, abba kell ezt hagynia! Ma este Edwardot akarja közelebbről megismerni, és talán, ha minden jól megy, némi forró petting is jöhet. Ez az első igazi randija itt, Amerikában. Alig néhány napja lett a maga ura. Nem lesz bolond, hogy mindent elszúrjon, csak mert Maxra vágyik.

Le kell erről szoknia.

Befejezte a sminkelést, és felhúzta márkás szandálját. A lábfejét körülölelő keresztpánton zafírkövek csillogtak. Istenem, hogy imádta a cipőket! Akkor fedezte fel ezt a szenvedélyét, amikor a súlyát igyekezett valamiféle öltözködési fogással leplezni. Karcsúbbnak érezte magát egy jó cipőben, ami megnövelte az önbizalmát. Skarlátvörös körme tökéletesen passzolt a rúzsához.

Felcsatolta ezüst fülbevalóját, felkapta a sálját és a gyönggyel kivarrt retiküljét.

Kezdődik a műsor.

*

Max a partnernőjére pillantott, és azon tűnődött, miért nem érez semmi komolyat iránta.

Pedig egy ideje már vonzódott hozzá. Miután megjelent az irodájában, rájött, hogy közelebb is kerülhetnének egymáshoz. Carina elítélő szavai még mindig a fülében csengtek. Ideje volt, hogy bebizonyítsa, mennyire téved a lány. Laurában minden megtestesült, amit elvárt egy nőtől. Ezúttal Carina sem vádolhatja azzal, hogy szándékosan választ rosszul.

Rendelt Laurának egy pohár bort, és helyet keresett maguknak a sarokban. Fél füllel a nő megjegyzéseit hallgatva végigjártatta tekintetét a vendégeken. Közben az is átsuhant az elméjén, vajon Carina nem fújta-e le a randiját. Ő szinte azt kívánta, bár lemondta volna a magáét. A vásáron töltött hosszú órák alatt alaposan lesült, fájt a háta a sok hajolgatástól, ráadásul az erekciója sem akart alábbhagyni. Nem mintha ez zavarta volna. Élvezte Laura gyöngyöző nevetését, és fekete ruhájának mély dekoltázsát. Aggasztotta, hogy ennyire hatott rá Carina. Mi tagadás, régen volt nővel. *Túl sok volta munka, és túl kevés a szórakozás* – nyugtázta magában.

Ekkor megjelent Carina.

Fura, régebben olyan bensőségesen hozzátartozott az életéhez, hogy alig vette észre. Itt azonban káprázatosnak találta: olyan volt, mint amikor a nap előbújik a felhők mögül, hogy maradásra bírja a strandolókat. Az elmúlt néhány évben a lány testben és lélekben egyaránt nővé érett. Az eredmény úgy dúlta fel a férfi lelkét, ahogy a versenylovak verik fel a port a finis előtt.

Megadta magát, és Carinát bámulta.

Újabban a lány láthatóan kedvelte az élénk színeket. Korábban olajzöld és szürke ruhákat hordott, hogy minél kisebb feltűnést keltsen. Ma este azonban félredobta korábbi tartózkodását, és magának követelte a közfigyelmet.

Szerencsére legalább a lábszárát eltakarta. A vékony királykék anyag körülvette telt csípőjét és mellét, és szétterült a padlón. Max tekintete a színben passzoló magas sarkúra siklott, míg a lány fejét hátravetve, kacagva közeledett hozzá. Súlyos, csokoládébarna hajzuhatagát feltűzte, így látni lehetett a mezítelen nyak kecses hajlatát.

Edward birtoklón fogta meg a könyökét, és valamit súgott a fülébe. Carina újra felnevetett, és Max felé fordult.

A férfi elfelejtett levegőt venni. Carina meztelen válla csillogott a félhomályban. Dús olajbarna árnyalatú bőre szinte hívogatta, hogy nyelvét végigfuttatva a gerinc vonalán ízlelje meg. A hátul derékig kivágott ruha túl sokat tett belőle közszemlére. Vajon lehet melltartót viselni egy ilyen ruha alatt? Max szeme megvillant, ahogy a lány átment a termen.

Carina mellbimbója keményen kidudorodott a vékony anyag alatt. Maxet vad vágy kerítette hatalmába; egészen beleszédült. Jól gondolta, Carinán nincs melltartó. Azok a súlyos mellek szabadon jártak fel-alá, minden férfit megbolondítva e szemérmetlen játékkal. A pár a tömeggel nem törődve egyenesen a táncparkett felé tartott. Edward szorosan magához ölelte partnernőjét, kissé szorosabban is, mint illendő. Keze előbb végigsiklott a csípő hajlatán, és csak utána állapodott meg a fenék felső szélén. A fenébe ezzel az alakkal! Most érkeztek, és máris képtelen visszafogni magát? Ezek ketten még csak körül se néztek, hogy ki látja őket, ki nem. Ez egy vállalati parti, az isten szerelmére, nem pedig egy éjszakai lokál! Hová lett az illem a mai világból?

– Szórakozottnak látszol, drágám. Mi bánt?

Max hevesen megrázta a fejét, aztán magára erőltetett egy mosolyt.

– Bocs, csak megláttam az egyik ismerősömet. Nem haragszol, ha egy percre magadra hagylak?

A nő rávillantotta vakítóan fehér fogait. Ilyen fehér fogsor nincs is még egy a világon – suhant át Max agyán a gondolat.

– Nem, dehogy. Ha nem maradsz el nagyon sokáig.

Laura azért miheztartás végett duzzogva elbiggyesztette a száját. Ma éjjel lefekteti a nőt, ez tuti. Ám Max későbbre halasztotta ezt a problémát, és átvágott a termen.

Adele dalának bánatos akkordjai közepette átfurakodott a táncoló párok sokaságán, és a bűnösök elé állt. Carina épphogy feléje fordította a fejét. A tekintetük egymásba kapcsolódott.

A férfit feneketlen feketeség szívta magába, és felperzselte minden ellenállását. Tudatában volt, mi történik vele, elég tapasztalata volt az ilyen ügyekben. Primitív vágy borzongatta a bőrét, hogy elrángassa a lányt Edwardtól, és magának követelje. Már nyújtotta is feléje a kezét, de akkor Carina is meglátta őt.

– Max! Micsoda meglepetés!

– Helló, főnök! – perdült eléje Edward is vigyorogva. – Azt hittük, nem jössz el.

– Változott a programom – felelte Max feszes mosollyal. – Nem bánod, ha most lekérem Carinát?

– Rendben. Hölgyem, hamarosan önért jövök – hajolt meg Edward mosolyogva a lány előtt.

– Alig várom, uram – felelte Carina sugárzó mosollyal.

Max majd szétrobbant mérgében.

Megragadta és a vállára helyezte a lány ujjait, és testét az övének feszítette. Carina kemény mellbimbója az ingének préselődött. A férfi dühe és erekciója egyre látványosabb méreteket öltött.

– Csak nem mentünk vissza a középkorba, hogy az isten verje meg?

Carina meglepetten pislogott.

– Mi ütött beléd? Túldolgoztad magad a vásáron, attól vagy ilyen ideges?

– Nem – dörmögte a férfi megenyhülve. – Csak nem hittem volna, hogy az ilyen nyálas alakok jönnek be neked.

A jelenről beszélt, mert a régi Carina csak vihorászott, ha fiúkról volt szó. Akit most a karjában tartott, érett nő volt, akit meg kell szelídíteni és birtokba venni.

– Törődtél is te velem!

Max még jobban magához szorította Carinát, és közelebb nyomult egy centivel. Orrát megcsapta a nemrég lefürdött női test és a friss uborka illata. Hogyan kelthet ilyen vad vágyat valami, ami ennyire tiszta és ártatlan? A francba! Kezdte úgy érezni, mintha Alice hülye Csodaországába pottyant volna, ahonnan nincs egyhamar menekvés.

– Csinos a ruhád.

– Kösz.

– Kissé kihívó, nem gondolod? Még melltartó sincs rajtad!

Carina megállt tánc közben. Felemelte a fejét, és döbbenten meredt a férfira. Arcán vörös foltok jelentek meg.

– Ugye, rosszul hallottam?

Max egyik kezét végigcsúsztatta a lány hátán. Tenyere rásimult a csupasz bőrre, melynek selymessége egy veszedelmes fokkal még inkább kihozta a sodrából.

– Mit gondolsz, Edward nem tekinti ezt nyílt kihívásnak? Ő már csak olyan! Én csak védelmezni próbállak. Mint a barátod.

Carina lehalkította a hangját. Már dühödten suttogott.

– Amint látom, az utóbbi időben túlzottan foglalkoztat a ruhatáram, meg hogy ki tetszik nekem és ki nem. Irányítani szeretnél, és nem nyugszol bele, hogy már nem teheted. Nem tartozik rád, hogy mit veszek, vagy nem veszek a ruhám alá! Egyáltalán, miért velem táncolsz? Hol van Laura?

– Olyan vagy nekem, mint a kishúgom!

Max bűntudatosan nézett körül a teremben. Partnernője csöndesen üldögélt, a borát itta, és őt várta. Mibe keveredett? Itt egy odaadó nő, aki a figyelmére vágyik, és ő erre az egyetlen valakire vadászik, akinek viszont nem kell.

– Laura kibír még egyedül pár percet.

– Azt elhiszem! – nevetett fel prüszkölve Carina. – Szállj le rólam, Max! Nem mondom még egyszer.

– Jó, de ne gyere hozzám sírva, ha Edward többet akar majd, mint amit hajlandó vagy megadni.

Carina egy szempillantás alatt ismét azzá a jégkirálynővé változott, akit Max mindenáron meg akart olvasztani. Skarlátvörös ajka hűvös mosolyra görbült.

– Nem gond. Adakozó kedvemben vagyok.

A francba ezzel a lánnyal! Carina mindössze a mellkasáig ért. Egy törpe volt hozzá képest, különben azonban tökéletesen összeillettek: a férfi meleg, puha húsba markolt. A lány telt melle a férfi testének feszült, és két lába ollóba fogta az övét érzéki pettingjük részeként. Max elképzelte, hogyan feszítené szét Carina combját, és találna rá a készséges, síkos résre. Hogyan

sóhajtozna az az érzéki száj, miközben bejárja a nyelvével, hogyan kiáltaná rángatózva a nevét. Elképzelte…

– Gondolom, Laura megkapja a jutalmát ma éjszaka.

Max fojtottan felnevetett a vérforraló megjegyzésre. Már csak az hiányzik, hogy meglássa a táncparketten a Bolond Kalapost. Atyavilág, a végén teljesen elveszti az eszét!

– Micsoda?

– Ha látnád most, milyen képet vágsz! Nagyon rá lehetsz indulva. Arra jó, hogy ágyba vidd, arra azonban nem, hogy a vacsoránál szórakoztasd. Eltaláltam?

Ami azt illeti, igen. A szóbeli előjátéktól Max pénisze még keményebb lett.

– Nagyon tévedsz. Minden megvan benne, amit elvárhatok egy nőtől. Ami tökéletesen rácáfol a nevetséges elméletedre, miszerint azért választok rosszul, mert félek az érzelmi közelségtől.

Carina levette kezét a férfi válláról, és beletúrt a hajába, arra kényszerítve Maxot, hogy lenézzen rá.

– Fogadást ajánlok.

Maxnek felforrt a vére ettől a pillantástól. A lány megnyalta az alsó ajkát, szándékosan csábítóan.

– Mit ajánlasz?

Rekedt, fátyolos nevetés tört fel Carina torkából. Ez a hang úgy áradt szét Max belsejében, akár a tejszínhab.

– Szegény Max, még ezt sem tudod. Laurának mindössze egyetlen pirinyó hibája van, ami biztos kiakaszt majd.

Max felhördült.

– Jó, halljam, mi az, te mindentudó?

– Ki nem állhatja az állatokat – vágta ki Carina nagy büszkén.

Max az arcába bámult. Erőt kellett vennie magán, nehogy lecsókolja róla az elégedettséget.

– Süket duma. Honnan tudhatnád? Csak össze akarsz zavarni.

– Higgy, amit akarsz – vetette oda Carina közönyösen. – De megnézheted majd magad, ha eljön az ideje. Szegény Rocky, kutyamenhelyre kerül. Ez a nő nem tűr meg a közelében egy pitbullt.

– Semmi baja nem lehet Rockyval. Tökéletesen ártalmatlan.

Carina hűvös, tartózkodó hangja csak még jobban felizgatta Maxet.

– Ha Laura befészkeli magát nálad, Rockynak annyi. Sintértelepen végzi.

– Elég legyen ebből!

Edward tűnt fel a színen. A szám véget ért. Max elengedte a lányt, miközben Adele a magány és csalódás utolsó panaszos hangjait énekelte. Max vonakodva engedte el a lányt, de valami mást, mélyebbet is érzett, ami minden porcikáját átjárta.

– Vigyázz magadra ma este, Carina!

A lány rámosolygott. Maxnek elállt a lélegzete, hogyan változott át egyik pillanatról a másikra ártatlan kislányból csábító démonná, és szemének titokzatos csillogásához hogyan társult most a buján megvonagló száj.

– Ne aggódj! Szórakozom majd olyan jól, mint te.

Fejét felvetve faképnél hagyta a férfit, és belekarolt Edwardba.

Abba az idiótába.

*

Micsoda seggfej! – méltatlankodott Carina. Felmosolygott Edwardra tánc közben. Megpróbálta tartani a ritmust. Miféle vademberi tempó ez? Főleg, miután eldicsekedett vele, hogy ágyba akarja vinni Laurát, mintha Carina valami lelki szemétláda lenne. Jaj, de elege volt ebből a nagyképű alakból, aki nem lát a szemétől!

Az a nő egy szívtelen báb. Ha túllát valaki a hibátlan bőrén és a szellemes csevegésén, nem talál mást, csak tátongó ürességet. Miután ugyanis megismerkedtek, összefutott vele a cég parkolójában. Laura kis híján hisztériás rohamot kapott, mert egy kóbor kutya vetődött az épület elé.

Rettegve meredt a csapzott korcsra, és ijedtében a biztonságiakat riasztotta. Neki, Carinának kellett közbelépnie, különben a nyomorult állat sintérkocsiban találta volna magát. Ő azonban letérdelt a földre, és suttogva hívogatta. Kis idő után a

kutyus a közelébe óvakodott, és még meg is nyalta. Láthatóan jó természete volt, semmi félelmetes nem volt benne.

Laurát azonban ez sem érdekelte.

– Ki nem állhatom az állatokat! – mutatott hosszúra növesztett körmével a kutyára. – Piszkosak, és *folyton velük kell foglalkozni.* Carina, kérlek, ne nyúlj hozzá! Talán betegségeket is terjeszt. Hagyd a biztonságiakra, hadd vigyék el.

A lány tehát rájött, miért randizik Max Laurával. Mert ő sem hibátlan. És a hibája megbocsáthatatlan. Max imádta az állatokat. Soha nem tudott volna olyan nővel járni, aki nem fogadja el az ő Rockyját, és nem népesítené be az otthonát házi kedvencekkel. Tény és való, kellemetlen alak, de azért aranyszívű.

De azután Carina kis híján hangosan felnyögött. Ó, *dio,* már megint mibe keveredett? Beleszól Max életébe, aminek eddig csak ő látta kárát. Mikor tér már észre? Mélyet sóhajtott. Edward közben a derekára csúsztatta a kezét, ugyanúgy, ahogyan Max. A súlyos tenyér melege megnyugtatta a lányt. Imádta, ha a férfiak átkarolják, mert ez további meghitt mozdulatokkal kecsegtetett, márpedig minden sejtje pontosan erre sóvárgott.

Jó, most nem jött annyira izgalomba, mint Max érintésétől, de hát talán a férfi az egyetlen, akitől úgy ragyog fel, mint egy kivilágított karácsonyfa. Sebaj. Annyira azért vonzza Edward, hogy ma este tovább lépjenek egy hangyányit. Elvégre is kedves, vicces fickó. Szeretné a száján érezni a száját, átélni a heves csókok és a szenvedélyes petting részegítő érzését.

Borzasztó, mennyire vágyik a veszélyre és egy kis nyerseségre! A legtöbb pasi olyan óvatosan bánt vele, mint valami kényes, törékeny virágszállal. A korábbi félénk csókok csak bosszantották. Edward talán ma kielégíti valami sötétebb… kevésbé illedelmes vágyát. Milyen lehet, ha egy férfi annyira akar egy nőt, hogy engedély nélkül birtokba veszi? Libabőrös lett a trágár gondolattól.

Remélhetőleg mindezt ma megtudja. Ma éjszaka.

Az estély udvarias csevegéssel és finom borok kortyolásával telt. Időnként Maxre is odapillantott, de tisztes távolságban maradt tőle. Ami nem is ment olyan könnyen. Egyszer, amikor

otthagyta Edwardot, hogy a mosdóba menjen, kifelé jövet látta, amint a két férfi elmerülten tárgyal egymással. Ő akkor sietve beszélgetésbe elegyedett egy idős hölggyel a pékszakmából. Semmi kedve nem volt még egyszer összeveszni Maxszel. Épp elég volt mellette dolgozni, és most még a magánéletébe is beleütné az orrát. Égett az arca, ahogy eszébe jutott a férfi megjegyzése a melltartóról.

– Carina?

Megfordult a hang felé. Edward állt előtte. Rögtön bele is belekarolt.

– Úgy örülök, hogy mégis eljöttem a partira. Olyan jól érzem magam – monda a lány.

– Én is. Maradni akarsz még, vagy hazakísérjelek?

– Menjünk – mosolyodott el Carina.

– Reméltem, hogy ezt mondod.

A lány nagyot nyelt a nyílt ígéretre, és a kocsihoz sietett. Mire beült, könnyű ködszitálás homályosította el a szélvédő üvegét. Hirtelen vad szél támadt. Edward csendben vezetett a loft felé vezető úton.

Carina keze ökölbe szorult izgalmában. Most mi legyen? Felhívja magához a fiút? Nem túl korai ez? Nem túl veszélyes? Lehetséges jelenetek sorai suhantak át az elméjén. Bárcsak tapasztaltabb lenne ezekben a dolgokban! Mire Edward megállt a ház előtt, neki görcsbe szorult a gyomra. A fiú üresbe tette az autót.

– Hú, micsoda idő! Legjobb, ha az ajtóig kísérlek.

Carinának szélsebesen járt az agya. Nem, határozottan nem bölcs lépés felhívni a férfit. Nem ismeri annyira. Egy kis csókolózás ugyanakkor nem árt a kocsiban. Az eső addigra vadul verte az ablakot. Köröttük az utca szuroksötétbe burkolózott.

– Semmi értelme, csak megáznál. Itt is elbúcsúzhatunk.

– Rendben.

Carina várta, hogy most mi lesz. Edward fészkelődni kezdett az ülésen. Carina látta rajta, hogy kényelmetlen neki ez a helyzet. Sietve elhallgattatta a fejében rikácsoló kórust, melynek tagjai

versengve bizonygatták, hogy nem elég jó nő ahhoz, hogy Edward megcsókolja. Közelebb húzódott hozzá.

– Tényleg nagyon jól éreztem magam.

Megnyalta az alsó ajkát. Edward szeme megvillant.

Tovább nőtt köztük a feszültség. Hála istennek a fiú mintha mégis kapható lenne. Talán túl félénk. Jó, majd akkor ő kezdeményez. Ez hasznos gyakorlat lesz.

– Öööö… én is.

Carina újabb jelentékeny centivel nyomult előbbre. Edward barna szemeiben a vágy és a feszengés különös keveréke ült. Carina behunyta a szemét, és ajkát az övéhez érintette.

Egyetlen iszonyatos pillanatig a fiú meg se moccant. Carina szíve vadul kalapált kételyei közepette, de azután Edward óvatosan – mintha félne attól, hogy megijeszti – visszacsókolta. Meleg száj tapadt az övére. A lány elernyedt a fiú karjában, hogy felkínálkozzon egy még szorosabb ölelésre. Mindkét karjával átölelte a fiú vállát, és magára húzta.

Edward azonban nem törődött ezekkel a jelzésekkel, kezét az ölébe rejtette, és megőrizte a csók gyöngéd, csaknem tiszteletteljes jellegét. Carina szíve elszorult a csalódástól. Lassan szétnyitotta száját, hogy a fiú jobban hozzáférjen. Bőrét szinte perzselte a szorosabb közelség vágya, vadul dörömbölt a szíve, és halkan felnyögött, mély torokhangon, ahogyan a nők követelik a folytatást.

Edward kibontakozott az ölelésből, és visszahúzódott.

Zihálva szedte a levegőt. Arcán rémület tükröződött, és kurtán felnevetett.

– Hú, Carina, ne haragudj! Igazán nem így akartam.

– Nem akartál megcsókolni? – meredt rá döbbenten a lány.

Edward Carina mindkét kezét megragadta, hogy lecsillapítsa.

– Nem, félreértesz. Természetesen szívesen megcsókolnálak, csak Max rám szólt, és…

– Max? – Carinának minden izma megfeszült. Zúgni kezdett a füle. Megrázta a fejét, hogy kitisztuljon a hallása. – Egész pontosan mit mondott Max?

Edward újra felnevetett.

– Igazából nem sokat. Csak elmagyarázta, hogy új neked ez a hely, ezért jobb, ha lassítunk… hogy nem állsz készen… nem állsz készen a… öööö…

– Szexre?

Edward úgy ejtette el a lány kezét, mintha megégette volna magát. Korábbi páni félelme visszatért, ezúttal kétszeres erővel. Carinának át kellett élnie, amint a gondosan eltervezett petting füstbe megy.

– Nem! Úgy értem, természetesen nem szexelhetünk. A fenébe is, Max megölne!

Carina még nem adott fel minden reményt, noha a polgárháborúnak vége lett, és ő határozottan a vesztes déliek oldalán állt.

– Maxnek nincs joga beleszólni a dolgaimba – kezdte, nyugalmat erőltetve magára. – A család régi barátja, de ez minden. Téged sem bánthat. Szóval, ez az ábra, már ha érdekellek.

Teltek-múltak a másodpercek. Carina magában fohászkodott, hogy legyen elég bátorság ebben a pasasban, aki több is lehetne, mint az első randija. Várta, hogy Edward újra a karjába vegye, ajkát az ajkára tapassza, és kijelentse, hogy fütyül Maxre. Ehelyett hűvös lett körülöttük a levegő, aminek semmi köze nem volt a váratlanul jött esőhöz. Carina veszített.

Újra Max nyert.

– Ne haragudj, Carina! – nyögte Edward szánalmasan. – Imádom a munkámat, és téged is igazán kedvellek. Max azonban világossá tette, hogy állandó kapcsolatra van szükséged, én pedig még nem állok készen arra, hogy elkötelezzem magam.

Carina összeszedte magát, hidegen elmosolyodott, és bólintott.

– Megértem. Tényleg. Köszönöm a szép estét. És ne aggódj a továbbiakért. Nem kell kényelmetlenül érezned magad az irodában sem. Legyünk barátok!

Ez a szó kis híján a torkán akadt, akár egy nagy kanál mogyoróvaj, Edward azonban felderült az ajánlatra.

– Igen! Legyünk barátok! Így lesz a legjobb. Hétfőn találkozunk.

Carina kicsusszant az autóból, és az ajtóhoz rohant. Sietve a zárba illesztette a kulcsot, felkattintotta a villanyt, és belépett a lépcsőházba. Az üvegajtón kikémlelve várta, hogy Edward kocsija elhúzzon. Aztán rögtön kifutott a saját autójához. Remegett a keze, ahogy ráadta a gyújtást. Maximumra állította a fűtést, mert iszonyúan fázott. Körülötte az ülésen tócsába gyűlt a róla lecsorgó esővíz, de nem törődött vele. Majd szétrobbant dühében. Az egyetlen dologra vágyott, amivel helyrehozhatná ezt a nevetséges, szörnyű estét. Kinyírni Maximus Grayt.

Hatodik fejezet

Max az eső kitartó kopogását hallgatta az ablakán, és közben konyakot iszogatott. A nyelvén táncoló szesz tüzes édessége betöltötte az érzékeit. Mégsem csillapodott le az izgalma, és keze vad erővel markolta a poharat.

Carinának igaza volt.

Már megint.

Mintha csak megérezné gazdája rosszkedvét, Rocky halkan felmordult, fújt egyet, és teljes súlyával Max lábfejére telepedett. A kutyából áradó testmeleg megnyugtatta valamelyest a férfit. Simogatni kezdte a feje búbját. Az egész állat valóságos csontkollekció volt, ami az egyik legrútabb kutyává tette, melyet Max valaha is látott.

Azonnal megkedvelte, amint megpillantotta szegény nyomorultat egy búcsúban. Egy bódéban ingyen osztogatták a kutyakölyköket, ő pedig véletlenül odakeveredett az aktuális nőjével. A nő babusgatni, becézgetni kezdte a kis szőrmókokat, mialatt Max a közszemlére tett játékokat tanulmányozta. Ha nyer egy plüssállatot a nőnek, számíthat a hálájára. Nem mintha egy szemernyit is kételkedett volna a sikerben. Javában tervezgette az este folytatását, mikor megakadt a tekintete a sarokban kucorgó zömök, szutykos pitbullon. Nyaka köré foszladozó kötél tekeredett, szorosabban a kelleténél; csaknem fojtogatta a szerencsétlent. A kutyát azonban láthatóan nem zavarta a dolog; úgy védekezett, hogy igyekezett minél óvatosabban szedni a levegőt. Látszott a szemén, hogy tudomásul vette, ez a sorsa, és semmit sem tehet ellene.

Elnyíló szájából egyfolytában csorgott a nyál. Oldalán sebek éktelenkedtek. Egyik fülét a szó szoros értelmében letépték.

Mikor azonban szembenézett az állattal, Max zsigeri késztetés érzett, hogy elvigye. Igazi harcos szegény, a ringben és azon kívül is. Jobbat érdemel ennél a borzalomnál.

A bódét fenntartó kölykök száz dollárt kértek érte. A viadalokból rég kiöregedhetett, feltehetően gyakorlókutyaként használtak. Max eloldozta a kötelét, lehajolt az ebhez, és közölte vele, hogy most hazamennek. A fajtájára jellemző méltósággal, amiről az átlagembereknek fogalmuk sincs, Rocky feltápászkodott a mocsokból, és követte új gazdáját. Az aznap esti szex kútba esett, de Max megismerte legjobb barátját.

Laura azonban látni se akarta Rockyt.

Abban a pillanatban, amint megpillantotta a kutyát Max lakásán, felvisított, ahogy a kamaszlányok szoktak. Ez feldühítette Maxet. Perceken át magyarázta, hogy Rocky ártalmatlan, mikor azonban a nő remegve követelte, hogy zárja el, Max döntött. Másodszor is Rockyt választotta. Laura távozott anélkül, hogy visszanézett volna.

A legrosszabb az volt az egészben, hogy Max nem is nagyon szomorkodott miatta.

Egek, tényleg az apjára hasonlítana? Képtelen a mély és tartós párkapcsolatra? Arra, hogy úgy szeressen egy nőt, ahogyan annak szüksége van rá?

Jól emlékezett a napra, amikor megtudta az igazságot. Mindig is furcsállotta, hogy más gyerekeknek van papájuk, neki viszont nincs. Faggatni kezdte az anyját. Ő azzal a csöndes méltósággal és szeretettel adta elő a történteket, ami elhitette a fiával, hogy nincs is itt semmi baj. Minden szava igaz volt, Max mégis hónapokig haragudott rá. Pontosan azért, mert igazat beszélt. Bárcsak hazudott volna, mondjuk azt, hogy az apja háborús hős, feláldozta magát a családjáért, vagy halálos balesetet szenvedett – így legalább felvághatott volna vele az osztálytársai előtt.

Ehelyett az anyja elmondta, hogy apja nyomban a születése után otthagyta őket. Egy maradi kisvárosban nincs ennél zaftosabb pletyka. El is csemegéztek rajta jó sokáig. Már a vasárnapi mise is kész kínszenvedés volt. Bergamóban, ahol a válást rossz szemmel nézték, egyedül Max anyja szegte meg az

alapszabályt. Barátaik és a család felzárkóztak mögöttük, ami megóvta őket a legrosszabbtól, és idővel Max is megtanulta, hogyan védje meg magát.

Anyja megpróbálta mindenért kárpótolni, őt azonban évekig kísértette a kérdés, miért nem kellett az apjának. Mindez fájó ürességet hagyott a zsigereiben. Hiszen a legtöbb apa szörnyen büszke újszülött csemetéjére. Mi lehetett a baj vele, amiért eltaszította magától? Hogyan hagyhatta el őket mindörökre?

Huszonegy évesen Max elhatározta, hogy utánajár a dolognak.

Az internet és saját alapítványa segítségével kiderítette, hogy Samuel Maximus Gray Londonban él. Max jól emlékezett a lerobbant külvárosra. Piszkos, zsúfolt prolinegyed volt. Valaha dúsgazdag, makulátlan eleganciával öltöző apja elvesztette a vagyonát, és vele együtt minden tartását. Max követte a sarki kocsmába, ahol az apja a tévét bámulta, miközben sört vedelt. Végül megszólította.

„Tudja, ki vagyok?"

Vadul kalapáló szívvel állt az apja előtt, hónaljából csurgott a verejték. Ez a pasas annyira más volt, mint mosolygós, fiatalkori énje, amelyet Max anyja fényképeiről ismert. Kopasz, elhízott képű ürge volt. Kék szeme ködben úszott, mintha a szesz és a sors keménysége törte volna meg a fényét. Most hunyorogva nézett fel a Guinnesséből a kocsma füstös félhomályában. Jó ideig tanulmányozta az előtte álló fiút. Füst- és sörszag áradt belőle, meg a kudarc csípős bűze.

„A francba is, igen. – Enyhén angolosan, elharapva ejtette a szavakat. – Nem mintha túlontúl hasonlítanál rám."

Max várta a folytatást, de az apja üres tekintettel meredt rá. Nem jött zavarba, és nem kért bocsánatot.

„Mit keresel itt?"

Max egyik lábáról a másikra állt zavarában.

„Tudni akartam, miért… miért mentél el."

A pasas megrázta a fejét, és meghúzta a sörét. Aztán a kézfejével megtörölte a száját.

„Nem kaptad meg a pénzt?"

„De igen. Megkaptam azt a rohadt pénzt."

Az apja összerezzent.

„Akkor mi a szent szart akarsz tőlem? Elhagytalak, az igaz, de elég zsozsót is hagytam, hogy ember legyen belőled."

Maxnek forgott a gyomra ettől az alaktól, de tudta, hogy végig kell csinálnia, amit elkezdett.

„Meg se fordult a fejedben, hogy mellettünk maradj? Az anyám kedvéért és miattam?"

Az apa kék szeme hidegen megvillant.

„Szerettem az anyádat, de egy szóval sem ígértem neki örök hűséget. Nem akartam családot. Egy szavad se lehet: gondoskodtam rólad, mielőtt elhagytalak. Ez volt a legtöbb, amit tehettem érted."

Az igazság szinte mellbe vágta Maxet. Az apja soha nem akarta őt. Nem bánta meg, hogy sorsára hagyta. Még csak nem is gondolt rájuk.

Tátongó, nyers sebe kegyetlenül égette, de némán tűrte, mert tudta, hogy egy napon majd begyógyul. Többé soha semmi nem fáj majd úgy, mint ez most.

„Köszönöm, hogy ezt tisztáztuk, apa."

Ezzel kisétált a kocsmából az éjszakába. Vissza se nézett.

Most merengve bámulta az aranybarna konyakot. Miért éppen ma este jutott eszébe mindez? Ritkán gondolt az apjára, és korábban soha nem gondolta végig saját nőügyeit. Carina semmit sem tudott a szerelmi életéről, mégis megérezte a lényeget – úgy, ahogyan egyetlen nő sem Max anyján kívül. Talán az ártatlansága és a fiatalsága miatt vonzódik annyira hozzá. Mindig is vágyott egy húgra, akit védelmezhet és dédelgethet.

Akkor miért nem úgy gondol rá többé, mint a húgára? Idegei táncot jártak a gondolatra, hogy Edward megcsókolhatta a lányt. Igaz, kellő eréllyel figyelmeztette a fickót ahhoz, hogy semmi komolytól ne kelljen tartania. Kérdés, hogy vajon eléggé ráijesztett-e. Ne hívja fel Michaelt? Vagy magát Edwardot a mobilján? Nem, még *pazzónak,* sült bolondnak néznék. Ne ugorjon át inkább Carinához, hogy meggyőződjön róla, nem borult-e ki nagyon?

Elgondolkozva veregette állát az ujjával. Mi is legyen?

Ekkor azonban felberregett a csengő.

Elhúzta a lábát Rocky feje alól, és az ajtó felé indult az előszobában. Ki az ördög lehet az szombaton, ilyen későn? Nem Laura jött vissza a vihar miatt? Kikémlelt az ablakon. Magányos alak toporgott a küszöbén. Mi a…

Elfordította a kilincsgombot, és ajtót nyitott.

– Carina, te vagy az?

Leesett az álla meglepetésében. A lány reszketve állt a legfelső lépcsőn. Vékony ruhája átázva tapadt testére. Haja csapzottan vette körül arcát, és a szemébe lógott. Mezítláb állt ott, vörös lábkörmei terjedelmes tócsában virítottak a bokáig érő szoknya szegélye alatt. Max már nyúlt, hogy behúzza a lakásba, elég volt azonban egy pillantást vetnie az arcára, hogy megdermedjen mozdulat közben.

A lány tajtékzott a dühtől.

Szeme villámokat szórt, mint valami bosszúszomjas ókori istennőé. Felszegett állal, vicsorogva, ökölbe szorított kézzel nézett Maxre. Lihegve szedte a levegőt, mintha tíz kört nyert volna a ringben magával Rocky Balboával szemben.

– Te szemétláda!

A francba! – villant át Max agyán. Egy pillanatig habozott, aztán volt annyi lélekjelenléte, hogy magában szitkozódva megragadja Carina csuklóját, és berántsa a lakásba.

A lány felháborodva ellökte magától, és közben összevizezte az előteret.

– Hogy mersz beleszólni a szerelmi életembe? – sziszegte. – Pont te! Te… aki semmit sem tudsz a párkapcsolatokról!

– Épp erről van szó, Carina – vette elő Max a szakmájában megszokott higgadt hangnemet. Ha logikusan fogalmaz, és pontról pontra elmagyarázza, mitől tart, a lány talán megnyugszik, és szépen elcsevegnek majd a kandalló mellett. Mindenekelőtt meg kell értetnie vele, miért avatkozott közbe. – Edward nem a tartós kapcsolatokra hajt, és nem akartam, hogy csalódjál. Kivált, amikor alaposabban szemügyre veszed a dolgot a reggel józan fényében. Többet érdemelsz ennél.

Ez az érv, ha lehet, még jobban felbőszítette a lányt. Egészen belepirult, ami iszonyúan jól állt neki. A nedves anyag testének minden hajlatára rátapadt, kemény mellbimbói szabadulást követelve feszültek börtönük falának. Max elfojtott egy káromkodást, mert rögtön reagált is erre, ösztönei minden primitív esztelenségével. Merevedése ráadásul át is sejlett pamutsortja puha anyagán.

– Mondhatsz akármit, nem szólhatsz bele az életembe! – Carina elétermett, és öklével püfölte Maxot. Még lábujjhegyre is állt, úgy vicsorgott rá:

– Tudod, mit érdemlek, Max? Egy kiadós, kurva jó dugást. Miért akarod ezt elvenni tőlem? Hiszen magadnak megadod! Nem törékeny porcelánbaba vagyok, aki a polcon várja, hogy elővegyék és játsszanak vele. Hús-vér nő vagyok, aki szenvedélyt akar, orgazmust, az életet, annak minden zűrösségével.

Max sajnos vette a lapot. Pénisze egy ritmusra lüktetett a lány szavaival. Az eső, kókusz és a női test üde illata elárasztotta érzékeit. Iparkodott megőrizni a józan eszét ebben az őrült pillanatban, Carina azonban őrjöngve püfölte tovább.

– Ráijesztettél Edwardra, hozzám se mert nyúlni!

– Akkor mégiscsak igazam volt. Nem érdemes olyan férfira fecsérelned az idődet, akiben nincs annyi kurázsi, hogy megharcoljon a nőjéért.

– Ne merd nekem itt leszólni, te beképzelt seggfej! A főnöke vagy. Ráadásul elhitetted vele, hogy félénk szűzlány vagyok, aki megijed egy kis szextől.

Carina újra megütötte Max mellkasát. Ez már több volt a soknál, a férfi kirobbant.

– Miért, nem vagy szűz? Nincs is ezzel semmi baj. Az első idiótának oda akarod adni a szüzességedet, aki rád száll?

– Igen! – hördült fel a lány. – Tapasztaltabb vagyok, Maximus Gray, mint hinnéd. És képzeld, tetszett, amit megtapasztaltam. Most még többet akarok, és ha a kibaszott céged összes jóképű pasijával dugni akarok, akkor nem akadályozhatod meg! Nincs hozzá jogod!

Szavai súlyos, feszült csöndet hagytak maguk után. A nyílt kihívás előhozta a Maxben lakó alfahímet. Nem maradt már helye a lovagiasságnak és úri modornak. A lányból áradó erotikus vonzás azzal fenyegetett, hogy a férfi minden erkölcsi meggondolást félretesz. Akkor pedig, a fene vigye el, nem lesz visszaút!

Még egy utolsó esélyt adott Carinának.

– Rendben. Azt mondod, nagylány vagy, aki a maga ura. Ígérem, ezután kimaradok az életedből, akkor is, ha szarvashibát követsz el. Menj haza, és nőj fel!

Lélegzet-visszafojtva nézett szembe a lánnyal. Az az éjfekete szempár az övét fürkészte. Max lelkiállapota az arcán is tükröződhetett. A lány hátrált egy lépést, aztán elmosolyodott.

– Menj a fenébe, Max! Végeztem veled!

Betelt a pohár. A férfi többé nem fogta vissza magát.

Elkapta Carina derekát, felemelte a lányt, és a mellkasához szorította. Három lépés, és a lány háta az ajtónak koppant. Max merev pénisze Carina nedves combjai közé nyomakodott. Döbbent sóhaj szállt fel arról a buja ajakról. Carina pupillája kitágult.

– Te akartad, kislány! Hát most megkapod.

Lehajolt, és a lány száját kereste.

Tudata egy homályos zugában mindig is spirituális élménynek képzelte el ezt a csókot, valamiféle beavatási szertartásnak a gyöngédségbe, mikor szelíd ajak siklik az övére. A nyers valóság azonban egészen más volt, és elképesztette vadságával. Pokolra jut, az már bizonyos, de bukása minden elátkozott pillanatát élvezni akarta.

Szája szorosan a lányéra tapadt, amely ruganyosan és puhán állta a kegyetlen, vérengző ostromot. Max heves ellenállásra számított. Ha így lesz, majd azzal védekezik, hogy csupán móresre akarta tanítani Carinát. A lány ehelyett halkan, mohón felsóhajtott, ujjait a hajába mélyesztette, és megnyitotta magát neki.

Felforrt a vére. Carina nyelvének gyümölcs- és vörösboríze volt, olyan mézédes aromájú, ami lényének lényegét alkotta. Max

teljesen elvesztette a fejét. Forgott vele a világ, ahogy egyre jobban megrészegült a csóktól, és ahogy nyelve ki-be járt abban a selymes forróságban. Nem félszeg, tapasztalatlan kezdőt tartott a karjában. Carina szinte kivirágzott éhségében, ahogyan a magáét követelte. A férfiba kapaszkodva viszonozta nyelve lökéseit, arra sarkallva, hogy még mélyebbre hatoljon. Max keményen az ajtóhoz szorította a lányt, és combját csípője köré fonta. Felnyögött a vágytól, még több után sóvárogva. Letépte a vékony vállpántokat. A lány egyik melle kibuggyant a csuromvizes ruha alól, és nedvesen csillogott. A megmerevedett mellbimbó piros volt, akár a rubin.

Max tenyerébe fogta a súlyos halmot, és hüvelykjével a bimbót kezdte birizgálni.

Carina körme Max fejbőrébe vájt, és a férfi alsó ajkát harapdálta. Ez a nyerseség felforrósította Max vérét, aki káromkodva lehajolt, és szájába vette a mellbimbót. Mialatt szívta a bimbót, és nyelvével körözve fokozta a lány gyönyörét, az halk nyögdécselés közepette megfeszítette a hátát, a folytatást követelve. Max érezte, hogy egy vadmacska vonaglik a karjában. Szorosan magához ölelte, úgy nyalta és szívta zsákmányát. Aztán a lány felrántotta a fejét.

Szembenézett vele a villanyfényben. Felduzzadt ajka halkan pihegett, és az éjsötét szemében égő tűz Max vágyát tükrözte vissza.

– Többet akarok! – suttogta rekedten. – Még többet!

Az a feszültség robbant most ki, ami napok óta nőtt-növekedett közöttük. Maxet pillanatnyilag minden érdekelte, csak a becsület és tisztesség nem. Szájuk újabb csókban forrt össze, és nyelveik párbajt vívtak egymással. Max merev vesszőjét mindössze vékony ruha választotta el a lány élő húsától. A másik pánt is lecsúszott Carina válláról, és a férfi ujjai szabadon járhattak ezen a mellén is. Könnyedén gyúrni, csipkedni kezdte a bimbót. A lány vágyának pézsmaillata úgy bevadította, akár hímfarkast a tüzelő nőstény.

Egyik kezével lenyúlt, és a szoknyát a combokon felrángatva remegő, nedves bőrt érintett. A csipkés tanga alig takart el

valamit. Max keze a rugalmas szalag alá furakodott, és a lány húsába vájt.

Carina a nevét kiáltotta. Max ujjait meleg folyadék árasztotta el. Forró, szűk csatorna fogadta őket szorításába – a férfi feje majd szétrobbant izgalmában. Csupa tűz és ragyogás volt ez a lány; tiszta szenvedély áradt belőle és áztatta el a kezét. Mohón itta magába Carina csodás, pihegő lélegzeteit. Már tudta, hogy elveszett; kell neki ez a lány. Birtokolni akarja, az övé kell, hogy legyen!

Ekkor megszólalt a telefon.

Kitartó csöngése áthatolt a mámor ködén. Max letépte száját a lányéról. Lihegve szedte a levegőt a hirtelen támadt csöndben. Három csengetés, négy, öt…

Bekapcsolt az üzenetrögzítő. Michael hangja hallatszott.

– Én vagyok az. Csak arra vagyok kíváncsi, milyen volt a parti. Tudom, hogy késő van. Majd szóljál, hogyan sikerült Carina randija. Gondolom, a tiéd még nem ért véget, pajtás. *Ciao.*

A készülék kattanva elhallgatott.

Max lassan kihúzta kezét a bugyi alól, és lehajtotta Carina ruháját. Szó nélkül leengedte a lányt, amíg az mezítlábas lábával már a padlón állt. Carina reszketett, ő azonban ahelyett, hogy a karjába vette volna – holott másra sem vágyott –, hátrált egy lépést. Elárasztották az érzelmek. Egyetlen hang sem jött ki a torkán: sem vigasz, sem bocsánatkérés.

Dio, mire vetemedett?

*

Carina felnézett a férfira, akit egész életében imádott, és igyekezett úrrá lenni remegésén. Nedves ruhája a testére tapadt, ez is megvacogtatta. Az előbb persze csöppet sem fázott. Imént a harag fűtötte, aztán élete legszenvedélyesebb csókja, amely úgy perzselte, mint boszorkányt a máglya lángjai. Hangosan fújt egyet, hogy összeszedje magát.

Maximus Gray szörnyülködő arckifejezéséből ítélve a férfi mélyen alábecsülte eddig a képességeit. Elégedett borzongás futott végig a gerincén. Azért ebben Max is benne volt. Lehet,

hogy ezután úgy tesz, mintha mi sem történt volna, ő azonban élete végéig tudja már, mi az igazság.

A csókjuk édesebb volt, mint amit valaha remélni mert.

Ujjait sebes ajkához szorította. Még egy másodperc, és a nedves ölébe merülő ujjak ég- és földrengető orgazmushoz juttatják. Ha nem cseng a telefon, a férfi elevenen felfalja, és ő ott vonaglana alatta.

Lángolt az arca, ugyanakkor tudta, hogy a következő pillanat lesz a vízválasztó. Ha most ijedten meghátrál, nem lesz több csók. Új ajtó nyílt a kapcsolatukban, és a férfi nem tudott ezzel mit kezdeni. Késő már letagadni a vonzalmukat. Tekintete a merev péniszre siklott. Ezt sem lehet sehová eldugni.

Úgy döntött tehát, hogy most mindent kockára tesz.

– Hú! Azt hiszem, ennek épp ideje volt. Túl vagyunk rajta, többé nem zavar minket.

Max átható kék szeme most értetlenül elködösült. Láthatóan nehezére esett a beszéd.

– Mi? – nyögte ki végül.

Carina kis kacajt hallatott, majd zavart színlelve leszegte a fejét

– Mégis, mit vártál, Max? Haragudtam rád, és te is pipa voltál rám. Ráadásul mindig is vonzódtunk egymáshoz. Mi sem természetesebb, mint hogy kiadjuk magunkból a gőzt. Most, hogy megtörtént, tovább is léphetünk, nem igaz?

Carinának sajgott a szíve, hogy így kell beszélnie, az esze azonban tudta, tetszik vagy sem, meg kell játszania magát. Ha Max azt látja, hogy ez a csók jelent neki valamit, hamarabb kilép az életéből, mint ahogyan a bűvész húzza ki a nyulat a kalapjából. Nem kockáztathatott. Nem most, amikor rádöbbent, hogy többet akar a másiktól.

A férfi vesékbe hatoló pillantással iparkodott a látszat mögé hatolni, Carina azonban szilárdan tartotta magát.

– Az én hibám volt – mondta végül Max. – Bocsáss meg! Nem is tudom… hogyan történhetett.

Noha e szavak borotvaként hasítottak Carina szívébe, könnyedén legyintett.

– Nincs miért bocsánatot kérned. Mindkettőnknek le kellett vezetnünk valahogyan a kettőnk között növekvő erotikus feszültséget. Felejtsük el.

– Ezt akarod? – kérdezte Max halkan.

– Természetesen – felelte Carina ragyogó mosollyal. – Mindenesetre szolgáljon ez az eset tanulságul. Mostantól ne szólj bele a magánéletembe! Ne fenyegesd és félemlítsd meg az udvarlóimat! Értetted?

Max megrökönyödve nézett rá, de bólintott.

– Pompás! Akkor megyek is.

– Nem!

A határozott szó azonnal megállította Carinát.

– Nem engedlek ki ebben a viharban! Maradj itt éjszakára!

– Semmi bajom nem lesz. Alig esik már, és majd lassan vezetek.

– Nem! – tiltakozott megint Max a fejét rázva, mintha a kábaságát akarná lerázni magáról. – Tele van a lakás vendégszobákkal. Hozok pizsamát. Ülj le a kandalló mellé! Mindjárt itt vagyok.

– De…

Max eltűnt az előszoba-folyosón. Carina összerázkódott, és két kezébe temette az arcát. Szó sem lehet arról, hogy itt töltse az egész éjszakát! Nem bírná ki, a végén Max szobájába lopózna, hogy elcsábítsa. Főleg miután belekóstolt, hogy milyen lehet vele a szeretkezés. Milyen a belőle áradó pézsmaillat és földszag; borostája bizsergető karmolása lágy mellén, nyelvének selymes, konyakízű csapásai a szájában.

Elraktározta magában az emléket. Ugyanakkor nem szabad hibáznia. Végig kell gondolnia ezt az egészet, majd ha egyedül, alaposan fontolóra veheti a helyzetét, és új tervet dolgozhat ki. Most az a fontos, hogy Max ne érezze fenyegetve magát.

Átment a nappaliba, és a vastag bézsszínű szőnyegre telepedett a kandalló előtt. A lángok jólesően melengették a bőrét. Tudatosan elernyesztette az izmait, hogy lelassítsa a szívverését. Rocky visszasomfordált a nappaliba, és melléje huppant. A lány a kutya sérült fülét simogatta, miközben

csitítgató szavakat sugdosott neki arról, milyen gyönyörű jószág is ő. Rocky bizonyára az ebek mennyországában érezte magát.

Carina beismerte magának, hogy féltékeny rá.

– Vedd fel ezeket!

Max méretes pólót, pamutzoknit és frottír fürdőköpenyt tett eléje. Rocky tiltakozón felmordult. Carina felnevetett. Még utoljára megvakarta a kutya hasát, aztán elment átöltözni.

Körülnézett az elegáns legénylakásban. Michael-hez hasonlóan Max is vagyonokat keresett a La Dolce Maggie-n. Szemlátomást a drága holmikat kedvelte. A spártai dekoráció, a dugig töltött bárszekrény és a játékterem egyaránt agglegényről árulkodott. A tévé-készülékek akkorák voltak, mint egy-egy kisebbfajta mozivászon. Kényelmes bőrkanapék és pihenőszékek – a sörtartó sem hiányzott mellőlük – egészítették ki az összképet. Carina a konyhába is bekukkantott. Makulátlanul tiszta kerámiacsempe, cseresznyefa szekrények és csillogó-villogó, rozsdamentes acélfelületek fogadták. A mosogatóban egyetlen edény sem volt. Max vagy szakácsot, vagy bejárónőt tart, de az is lehet, hogy soha nem eszik otthon – állapította meg.

Sietve átöltözött, majd visszament a nappaliba, és leült oda, ahová az előbb, a lobogó lángok közelébe. Maga alá húzta a lábát, elrendezte rajta a fürdőköpenyt, és a tűzbe bámult.

Max tekintete valósággal a hátába fúródott, ő azonban hallgatott. Hagyta, hadd beszéljen először a férfi. Rocky odabattyogott hozzá, és elégedett kutyaásítással az ölébe ejtette a fejét.

– Igazad volt.

Max vonakodva ejtette ki a szavakat. Carina félrebillentett fejjel várta a folytatást.

– Mármint miben?

Max egy pohár konyakkal helyet foglalt az egyik bőrfotelben. Fürkészően nézett a lány arcába.

– Laurával kapcsolatban. Utálta Rockyt.

Carina a legszívesebben kajánul elmosolyodott volna, de aztán letett erről.

– Látod, nem megmondtam?

– Honnan tudtad, hogy ilyen?

– Láttam a parkolóban, amikor kiborult egy kóbor kutyától. Ez pedig magáért beszél. Ki nem állhatja sem a kutyákat, sem a gyerekeket, mert mindent összepiszkítanak. Csak a felszínt látja, ezért zavarja egy Rockyhoz hasonló kutya.

Max fojtottan felnevetett, és belekortyolt a konyakba.

– Igen, mindig is jó emberismerő voltál. Nyugtalanító képesség. Emlékszel Julietta barátnőjére a gimiből? Nyomban átláttál rajta.

Carina elmosolyodott az emlékre.

– Már el is feledkeztem róla. Láttam rajta, hogy csak azért akar Julietta bizalmába férkőzni, hogy Michael közelébe kerüljön.

– Michaelnek tetszett a dolog. Bombázó volt a csaj.

– Ugyan, menj már! – forgatta a szemét Carina. – Ti akkor közel és távol minden lányt bombázónak hittetek.

– Nem értek egyet veled. Julietta mindenesetre jócskán kiborult. Michael nem randizhatott a csajjal. Ez lett a büntetés. Szóval mind a ketten rosszul jártak.

Carina felsóhajtott, és a térdére ejtette az állát.

– Julietta nem értett az emberekhez. Én azonban hozzászoktam, hogy átvernek, és már messziről kiszagoltam mindenki hátsó szándékát.

– Ugyan, ki hazudott volna neked?

– Azok a hülye srácok. Valahányszor egy fiú a gimiben randira hívott, tudtam, hogy igazából Veneziára vagy Juliettára hajtanak.

Kényszeredetten felnevetett, noha még bántotta ez az emlék. Keserves érzés volt, hogy mindig csak a két nővére után következett. Az ő nagylányos szeszélyeikhez, szépségükhöz és borotvaéles eszükhöz képest unalmas kiscsajnak számított. Mindig gyanakodnia kellett, hogy nem magáért udvarolják körül, hanem eszköznek használják. Ami soha többé nem fordulhat elő. Elvégre kemény munkával tett szert jelenlegi önbizalmára, és lett azzá, aki.

– A helyzetből adódott – vont most vállat. – Azt hiszem, ezzel jár, ha valakinek két dögös nővére van.

– Nekem az a benyomásom, hogy semmiben nem hasonlítasz már a régi, félszeg kamaszra.

Ez a megjegyzés meglepte Carinát. Jobban összehúzta magán a kényelmes fürdőköpenyt.

– Tudom. Ezért volt olyan fontos, hogy Amerikába jöjjek. Nem az a lényeg, hogy a La Dolce Maggie-nek dolgozhatok. Itt szabad kezet kapok, hogy megismerjem önmagamat. – A tűz imbolygó lángjai felmelegítették, de melegítette Max szemének csillogása is. Úgy nézett rá, mint aki érti mindezt; mint aki teljes figyelmével jelen van. – Valahányszor ki akartam próbálni magam valamiben, a családom rám mászott, hogy lebeszéljen, mert csak bajba keverednék. Még hibáznom sem lehetett. Ellenőrizték, kivel randizom, és azt kellett tanulnom, amit ők láttak jónak. Közben, azt hiszem, utat tévesztettem. Ez most egy nagy lehetőség, hogy önállósodjam, és új tapasztalatokat szerezzek. A loftban reggelenként felébredve senkinek nem kell a kedvére tennem. Eltartom magamat, fizetem a lakbért, és nem kell mindenért pitiznem.

Max zavartan pislogott.

– Ne haragudj, Carina! Bergamo a szülővárosunk, szeretjük is, de én is tudom, milyen, amikor megbélyegzik az embert. Milyen, amikor semmi újjal nem próbálkozhatsz, mert az egész város ellened fordul.

– Az utolsó szóig egyetértek – görbült mosolyra a lány szája. – Egyszer a barátnőmmel elmentünk egy pinceborozóba. Bulizni akartunk, jó fej srácokkal flörtölni. De ahogy megrendeltük az italunkat, észrevett minket Richard atya. Nyomban szólt is a csaposnak, hogy még nem vagyunk nagykorúak.

– Ez komoly?

– Teljesen. Az atya civil ruhában volt, amúgy meg, azt hiszem, kiváló táncos. Egy életre az ellenségemmé lett. Mama aztán alaposan megmosta a fejemet, amikor értesült a kalandunkról.

– Szegény kislány! Még rosszalkodnod se lehetett.

– De nem is volt kivel.

Újra megnőtt közöttük a feszültség. Rocky felvakkantott, mintha megérezte volna a hangulat változását, és felemelte a

fejét. A csók emléke ott maradt közöttük, akár egy égbekiáltó bűn bizonyítéka.

Carinán hirtelen erőt vett a fáradtság. Túl sok minden történt ezen az éjszakán. Könnyek égették a szemét. Totál égés lenne, ha most elsírná magát. Muszáj lelépnie innen, mielőtt teljesen elbaltázná a tervét, és Max rájönne, hogy ő csak egy hisztérika.

Feltápászkodott, és szorosabbra fogta magán a fürdőköpenyt. Fátyolos volt a hangja a sóvárgástól, de kerülte Max tekintetét.

– Lefekszem. Fáradt vagyok. Melyik hálószoba az enyém?

– Menj fel a lépcsőn. Balra az első.

– Kösz.

Lélegzetét visszafojtva lépett el a férfi mellett, hátha az magához öleli, de semmi nem történt. Már megindult felfele a lépcsőn, amikor Max utánaszólt.

– Azok a srácok seggfejek voltak, Carina. Te mindig bombázó voltál.

A lány az ajkába harapott. Szorosan megmarkolta a korlátot, és nem felelt.

*

Carina a vásznat tanulmányozta maga előtt. A legszívesebben a falhoz vágott volna valamit. Úgy érezte, minden alkotókedve elpárolgott.

Az ajkába harapott. Mindig mélyebben érzett, mint a hozzátartozói, akkor is, ha hisztériás rohamokkal vagy sírógörcsökkel hozta ezt a tudtukra. Mostanra azonban megtanult uralkodni magán. Büszke is volt erre. Sajnos a drámázással együtt az érzések is kivesztek a képeiről. Vissza kellett volna valahogyan szereznie a hajdani drámakirálynő temperamentumát.

Halkan motyogva magában kinyitotta az ablakot, hadd járja át a lakást a friss levegő. Hangosabbra vette Usher ütős, érzéki zenéjét, ami arra ösztönözte, hogy mélyebb régiókban kutasson festés közben. Csak azt nem tudta, mit is kellene keresnie. Egyelőre legalábbis. Régi portréit üresnek találta, a tájkép műfaja pedig nem érdekelte.

Szabadjára engedte a gondolatait, és rikító színfoltot pacsmagolt a fehér vászonra. Fura volt, hogy most is, amikor ez a belső üresség kínozza, mennyivel boldogabb a vászon előtt, mint bármikor az irodában. Eddig egyetlen célért küzdött: elkápráztatni a családját üzleti érzékével, végül pedig elhelyezkedni a vállalatnál. A könyvelés szinte adta magát. Ugyanakkor hiába érezte jól magát a La Dolce Maggie-nél, új munkatársai között, az üzleti élet egésze hidegen hagyta.

Családja és barátai többnyire jóindulatúan vállon veregették, ha művészi ábrándjairól beszélt. Remek hobbi ez, vélték. Ösztönei azt súgták, jóval több lehetne ennél némi erőfeszítéssel. Csakhogy soha nem volt annyi önbizalma, hogy mindent felrúgjon a festés kedvéért.

A rosszkedv úgy rátelepedett, mint Micimackóra a kis fekete felhője. Ha nem tesz ki magáért, Michael lemond róla, és csalódást okoz a családjának. Azt is tudta, hogy nem kellene ennyire elnézőnek lennie, de mindig megesett a szíve a hozzá forduló beosztottakon. Ismerte saját erősségeit: értett a számokhoz és szorgalmas volt. Ugyanakkor kezdett rájönni, hogy az üzleti világ nemigen jutalmazza az engedékenységet, és általában a humánus erényeket.

Max a bátyjával együtt igazgatta a La Dolce Maggie-t. Elszántságuk és célratörésük legyűrte a riválisok ellenállását, saját alkalmazottaikkal azonban nagylelkűen és barátian bántak. Carina még csak férfi voltukra se foghatta a sikereiket, hiszen Julietta, női másuk magas sarkúban is vasmarokkal vezette a La Dolce Famigliát.

Carina rettegve gondolt arra, hogy éveket kell eltöltenie egy íróasztal mögött, kosztümbe bújtatva. A munkatársi kapcsolatokban még talált valamennyi örömet, a többségük mégis azzal végződött, hogy ő tartotta a hátát más miatt. Ezt ugyan nem bánta nagyon, Max azonban kezdte kiszagolni, hogy itt valami nem stimmel. Hamarosan rájön, hogy ő nem való vezetőnek.

Max.

Csókjuk emléke szédítő volt, akár hullámvasútra szállni. Egek, micsoda forró csók volt! Az a célratörő nyelv! A határozottság, amellyel a férfi átvette az irányítást, meg ahogyan a ruhája alá nyúlt! Carina pontosan ilyesfajta szexről álmodott. Sajnos azonban pont attól kaphatta volna meg, aki szóba sem jöhetett.

Kaján humora van a sorsnak.

Fuksziavöröset is kent a vásznára, merész ecsetvonásokkal. Szabadon, mintegy lazításként festett csak. Nem mintha Max valamikor is szóba hozta volna azt a csókot vagy estét. Eltelt egy hét, a férfi azonban szemlátomást kerülte, hogy négyszemközt maradjanak. Carina gúnyosan elhúzta a száját erre a gondolatra. Maximus Gray, a hírhedt szívtipró fél kettesben maradni egy ártatlan kezdővel.

Jó, talán ő is feladta neki a leckét. Nem lehetett letagadni az erotikus vonzást kettejük között, aminek kiabáló jele volt Max erekciója. Csak hát a férfi feltehetően tartott Michaeltől, aki kitérne a hitéből, ha ő avatná be a húgocskáját. *Gyáva féreg!*

Megvan! – ütött szöget fejébe a gondolat. Az ecset megállt félúton a levegőben.

Egyéjszakás kaland!

Elég volt maga elé képzelnie a meztelen Maxet, amint orgazmushoz juttatja, és máris egymáshoz dörgölte a combjait. Miért is ne? Majd megkeresi egyszer a hozzáillő férfit, de egyetlen éjszaka, ami enyhíthetné a Max és közte létrejött erotikus feszültséget, feltétlenül jót tenne. A maga részéről megszabadulhatna hajdani kislányos rajongásától, és kiélhetné a fantáziáit. Michael előtt titokban maradhatna minden, ő pedig meggyőzné Maxet, hogy az egész egyetlen éjszakára szól, mindenfajta felelősségre vonás és következmény nélkül.

Mindez tökéletesen illik mostani önmagához. Csupán egyetlen, orgazmusokkal tűzdelt éjszaka Maxszel, és túllesz rajta.

Hátravetett fejjel jót nevetett az ötletén.

Ó, igen, ez remek lenne!

Újra a munkájára összpontosított, azután tervezgetni kezdett.

Hetedik fejezet

Max megnyomta a házi telefon gombját.

– Lenne szíves beküldeni Carinát?

Levette a zakóját, és a széktámlára terítette. Forrt benne a harag.

Már megint!

Az elmúlt héten egyik baki a másikat követte, nem kis fejfájást okozva neki. Attól az éjszakától fogva, hogy meggondolatlanul megcsókolta a lányt, minden rosszra fordult. Nagyon, nagyon rosszra. Talán ez az ő karmikus büntetése.

Belekortyolt a meglangyosodott kávéba, és a lehetőségeit mérlegelte.

Carina gyakornoksága igazán remekül kezdődött. Fáradhatatlanul dolgozott, jó volt a könyvelésben, a lényeg mégis aggasztotta Maxet. A lány pocsék vezetőnek bizonyult. Ennek pedig egyetlen oka volt: a szíve. Amit nem tűr meg az üzleti világ.

Hiába dolgozott éjt nappallá téve, hogy kitanulja a pékséghálózat irányításának mesterségét, vajszíve volt. Nyoma sem volt benne Julietta üzletasszonyi keménységének. Ha egy alkalmazottja beteget jelentett, jobbulást kívánt neki egy képeslapon. A marketingesek alig egy hét leforgása alatt rájöttek, milyen könnyű őt átvágni. Max lefogadta volna, hogy a lógósoknak erőleves helyett aszpirinre lenne szükségük.

Márpedig a felső vezetőket igenis tisztelni kell! Közvetlen alárendeltjei nagyra értékelték Carina nagyvonalúságát, jó fejnek és remek csapatjátékosnak tartották. Sajnos azonban idővel szinte az egész csapat helyett ő húzta az igát.

Nyílt az ajtó.

Carina sietett be a mostanra védjegyévé lett miniszoknyában és szexi fehér blúzban, ami elvette Max álmát. Az eszement

közjáték óta nagyon vigyázott, nehogy négyszemközt maradjanak. Nem mintha a lányt különösebben felkavarta volna az incidens Ami minden újabb találkozásukkor sértette Max hiúságát. Minden pasast így csókol ez a lány? Ő csak egy lenne a számtalan balfék közül, aki még egy kis pirulást sem érdemel?

– Hívattál.

Carina felsóhajtott, és csípőjét az íróasztalnak támasztotta. A közel tízcentis magas sarkú arra csábította Maxet, hogy másodszor is próbálkozzon a lánnyal, és abba se hagyja, amíg Carina el nem élvez. Sietve elfordult tehát. Nem a lány pirult el, hanem ő. Ezért szidni kezdte, ez volt az egyedüli mentsvára.

– Azt hittem, titokban tudjuk tartani a nyitásig a legütősebb édességünket. – Igyekezett tárgyilagos és hűvös maradni, emlékeztetve magát, hogy ez csak üzlet. – Kíváncsiságot kell ébresztenünk a helybeliekben a sikeres kezdéshez. Eddig stimmel?

A lányra pillantott. Carina zavartan ráncolta a homlokát, és lába ismeretlen ritmust vert a padlón.

– Természetesen emlékszem, hogy szó volt róla.

– Akkor miért hívtak fel azzal, hogy Pete Péksége az egyik süteményünket árulja?

– Melyiket? – kapkodott levegő után Carina.

– A *Polenta e Osci*t.

Az omlós sárga sütemény állaga kukoricakására emlékeztetett, csak épp kevés sárgabarackkal megbolondított mogyorókrém volt a tölteléke, és csinos csokoládémadárkák díszelegtek a tetején. Ez egy bergamói finomság volt. Mivel a legtöbb amerikai cukrászat nem mert olasz édességekkel kísérletezni, ez az újítás nagy durranásnak számított.

– Az lehetetlen! – tiltakozott hevesen Carina. – Néhány napja magam beszéltem Pete-tel. Nincs neki annyi sütnivalója, hogy elkészítse ezt az édességet.

Szóval, akkor mégis.

Max szeme villámokat szórt.

– Te szóba álltál a riválisunkkal?

– Hát… igen – toporgott zavartan Carina. – Tulajdonképpen ő jött oda hozzám, hogy bemutatkozzon. Rettentően udvarias volt. Csak üdvözölni szeretett volna minket a szomszédságban.

– Meghiszem azt! Emlékezz csak vissza, miről beszéltetek! Mondtad neki, hogy ezzel a süteménnyel akarunk előállni?

– Nem, dehogy. Ő beszélt valami olasz nagybácsijáról, akit meg akar látogatni, meg arról, mennyire kedvel egy bizonyos süteményt… tudni szerette volna, hogy… – A lány hirtelen elnémult. Max egészen megszánta az arcára kiülő felismerés láttán. – Jaj, nem…

– Arra volt kíváncsi, szerepel-e majd a kínálatunkban… Jól mondom?

Carina az ajkába harapott.

– Én sem hiszem el, hogy így átverhetett. Olyan őszintének tűnt. Azt adta be, hogy a nagybátyja beteg, és szeretné még egyszer megkóstolni ezt a süteményt. Erre én azt mondtam, hogy igen, mi is előállunk majd vele a nyitásnál.

Max azt várta, hogy a lány töredelmesen lesüti a szemét, ehelyett Carina bátran szembenézett vele.

– Ne haragudj! Ezt tényleg elszúrtam.

Ha egy másik alkalmazott áll előtte, Max bizonyára alaposan leteremti, aztán hagyja, hadd főjön napokig a saját levében. Már nyitotta is a száját az újabb leszúrásra, de Carinával képtelen volt megtenni ezt. A legszívesebben a karjába kapva vigasztalta volna ezt a karakán lányt, mint a régi időkben.

Persze ezt sem tehette. Erőt vett magán. Tiszta fejre volt szüksége.

– Tudom – mondta. Szünetet tartott, és a lány arcát kémlelte. – Mondd, Carina, szeretsz itt dolgozni?

– Igen – felelte ő összeszorított szájjal. – Bajt hoztam rád, és ezért bocsánatot kérek. De Michael számít rám. Legközelebb elővigyázatosabb leszek.

Gyönyörű, éjsötét szemében elszántság csillogott. Max majd megőrült a vágytól, hogy megvigasztalja, de ellenállt a kísértésnek.

– Tudom, Michael azt akarja, hogy végül te vedd át a La Dolce Maggie irányítását. Kötelességtudó és okos vagy, soha nem kérdőjeleztem meg ezeket a jó tulajdonságaid, *cara.* Hanem mégis, tényleg ezt képzelted el magadnak?

Carina mostanra elfojtotta kételyeit.

– Természetesen. Ezt a szakmát tanultam ki. Nem hagyhatom cserben a családomat.

Max büszkeségtől eltelve nézett rá. Az előtte álló lány minden alkalmazottjánál munkabíróbb és megbízhatóbb volt. Másfelől emlékezett rá, mennyire szeretett festeni Carina, és milyen tehetséges volt. Még Conte mama is kiakasztotta a képeit a konyhájában.

– Nem feleltél a kérdésemre. Ezt képzelted el magadnak?

Carina hófehér fogsorát ajka puha húsába mélyesztette. Maxet ez másvalamire is emlékeztette: arra, hogyan feszítette szét ezt a rubinpiros ajkat a nyelve, hogy a lány szájába hatoljon. Kis híján felnyögött, mert nyomorultul érezte magát.

– Egyedül ehhez értek – mondta a lány halkan.

Max felemelte az állát, és az arcába nézett. Hogy mondhat ilyet Carina? Hiszen lehetőségek végtelen sora áll nyitva előtte. Michael ugyan tényleg azt reméli, hogy a húga áll majd a cég élére, de hát ő, Max a maga részéről lelkesen támogatná, ha a lány megmakacsolná magát, és más utat választana. Venezia a divatszakmában jeleskedik, és ami azt illeti, Michael mindig is nagyra volt a húga tehetségével és egyéni stílusával.

Max a zsigereiben érezte, hogy Carina nem született üzletasszony, mint például Julietta. Másra termett. Csak abban nem volt biztos, hogy mire.

Halkan kopogtattak az ajtaján, ami felrezzentette töprengéséből. Jim lépett be, fülében ott lógott a mobil füldugója.

– Főnök, van egy kis probléma. Michael azt kéri, nézz ki a rakpartra. Valami keveredés támadt a szállítóval, és a séf a plafonon van.

– Nem rendezhetnénk le konferenciabeszélgetéssel?

– Nem, ez személyes intézkedést igényel.

– Rendben. Mondd meg Michaelnek, hogy máris indulok. Később visszaszólok neki.

– Értettem.

Jim lelépett.

Max belebújt a zakójába, és magához vette az aktatáskáját.

– Megyek, lerendezem ezt a dolgot. Mi pedig még beszélünk. Helyettesíts a távollétemben!

– Hogyne, persze.

Max már csukta is magára az ajtót. Carina dolgát meg nem hagyhatja annyiban, emlékeztette magát.

*

Két órával később Carina végzett a Max íróasztalán felgyűlt papírhalommal. A galiba, amit okozott, kibillentette egyensúlyából, de elhatározta, ha törik, ha szakad, jóváteszi a tévedését. Egyetlen baklövés még nem elég ok, hogy véresre ostorozza magát. Eleinte mindenki követ el hibákat – nem ezt hangoztatja-e állandóan Max és Michael is?

Előre-hátra mozgatta a nyakát, mert az megfájdult, olyan régóta görnyedt a számítógép előtt. Megpróbált a képernyőn legördülő végtelen számsorokra összpontosítani. Megszólalt a telefon.

– Igen?

A titkárnő szólt bele a vonalba.

– Robin van itt. Maxhez jött.

– A Robin Bioélelmiszerektől? – kérdezte.

– Igen, és azt mondja, sürgős.

– Küldd be, légy szíves!

Bozontos, gesztenyebarna loboncú, mélybarna szemű, pirospozsgás férfi állt elé. Vörös pólóján a „Robin az Isten” felirat húzódott keresztben, a farmerjén meg egy lyuk éktelenkedett. Nem éppen öltönyös igazgatótípus, mint a legtöbb jelentősebb beszállító. Ez a férfi láthatóan nem fél megfogni a munka végét. A lány felállt, és kezet fogott vele.

– Carina Conte vagyok. Max pillanatnyilag házon kívül van. Miben segíthetek?

– Meg kell beszélnem önnel valamit, Conte kisasszony – kezdte Robin ideges szemrángás kíséretében. – Remélem, tényleg tud segíteni.

– Hívjon csak Carinának! És mindent megteszek, hogy a segítségére legyek. Lássuk az anyagukat. – Dolgozni kezdett a billentyűzeten, majd átfutotta a cég előtörténetét és a közelmúlt üzleti eseményeit. – A La Dolce Maggie megnyitása óta működnek együtt velünk. Jól mondom?

– Igen. Jó nevű, bejáratott vállalkozás vagyunk. Az a hírünk, hogy mi szállítjuk a legjobb minőségű bioalapanyagokat a Hudson völgyében. A newburghi telephellyel azonban gondok vannak. A fügét és a málnát késve kapták meg. Erre a séf ma reggel közölte velem, hogy felmond nekünk.

– Nem a séfé a végső döntés joga, hanem a miénk – szaladt ráncba Carina homloka. – Először fordult ez elő?

A pasas zavartan hunyorgott.

– Nem. Többször is megesett a múlt hónapban.

A lány hátradőlt a székén, és a férfit tanulmányozta. Ceruzájával közben az íróasztalon dobolt.

– Ha a beszállítóink késnek, nem készül el időben az édesség. Márpedig ez súlyos fennakadást jelent.

– Tudom, és elnézést is kérek érte. Be is akartam jönni személyesen, hogy beszámoljak a helyzetről. – Megköszörülte a torkát, úgy folytatta. – A fiam vezette a teherautót, nemrég vettem be az üzletbe. Egy ideig nem is volt vele semmi baj. Most végzett az egyetemen, újabban azonban rossz társaságba keveredett, és… – Elcsuklott a hangja, aztán kis szünet után tovább mondta:

– Narkózni kezdett. Pénzt lopott. Nem szállította le az árut. Azt hittem, minden rendben van, és nem ellenőriztem le.

Carina tekintetet ellágyult. Szánta szegény apát. A legszívesebben megfogta volna a kezét, hiszen láthatóan szenvedett a fia miatt.

– Igazán együtt érzek önnel. És most mihez kezd?

– A fiam jelentkezett rehabilitációra. Többé nem dolgozik nekem, ezt megígérhetem. Annyit kérek csak, hogy nézzék el

nekem az eddigieket, és hadd szállíthassak továbbra is Newburghbe. Jó hírű cég vagyunk, nem szeretném elveszíteni a La Dolce Maggie-t az ügyfeleim közül.

Carina átfutotta a Robin Bioélelmiszerek anyagát. Tényleg nem volt velük gond, egészen az utolsó néhány hétig. Miközben a férfi a döntésére várt, megfordult a fejében, hogyan járna el Max és Julietta hasonló helyzetben. Profi módon, minden empátiájuk ellenére. Mondjuk, kárpótlást kérnének a mulasztásért. Mindenekelőtt pedig a pasas értésére adnák a rosszallásukat. Őt azonban más fából faragták. Szegény szerencsétlennek épp elég baja lehetett az utóbbi időben, majd pont kioktatásra van szüksége.

– Biztosítékot kérek a séfem felé, hogy ez többé nem fordul elő. Meg tudja ígérni nekem?

– Igen. Már felfogadtam valakit, akiben tökéletesen megbízom. Nem lesz még egy ilyen eset.

– Értem. Akkor elrendezem az ügyet a séffel, és maguk tiszta lappal kezdenek.

A pasas megkönnyebbülten felsóhajtott, bár még mindig rángott a szeme, amikor búcsúzóul kezet rázott a lánnyal.

– Hálásan köszönöm, Carina! Igazán lekötelezett.

– Nincs mit. Jobbulást kívánok a fiának. Most nyilván nagyon nehéz lehet önnek, de biztos vagyok benne, hogy mindent megtesz a fia felépüléséért. Ha valaki számíthat a családjára egy ilyen küzdelemben, az fél siker.

A férfi idegesen bólintott, és távozott.

Carina nagyot sóhajtott. Fájt a szíve a beszállítójáért. Mekkora kockázat is a gyermekvállalás! Mindamellett nem kételkedett abban, hogy ez az apa minden tőle telhetőt megtesz a fiáért.

Belekerült még egy órába, amíg minden adatot átvezetett a táblázatokba. Aztán már csak Maxet várta, aki dúlva-fúlva rontott be az irodába. Nem mintha a lelkiállapota meglátszott volna a külsején: egy hajszál nem hibázott a frizuráján, és egyetlen ránc nem mutatkozott vasalt, vasszürke öltönyén. Bíborvörös nyakkendőjét is hibátlanul kötötte meg, még véletlenül sem csúszott félre.

– Baj van! Muszáj találkoznom a Robin Bioélelmiszerek tulajdonosával!

Ajaj! – gondolta Carina.

A lány felkelt, az íróasztal elé állt, és nekitámaszkodott.

– Robin már járt itt – mondta, miközben azon volt, hogy ne remegjen a hangja.

Max felkapta a fejét.

– Hogyhogy? Mikor?

– Nemrég ment el. Elkerültétek egymást. Az elmúlt néhány héten késett a szállításokkal, és attól félt, hogy felmondunk neki. Hosszan elbeszélgettünk, és lerendeztük a dolgot. Nem lesz több ilyen eset.

Maxnek rángani kezdett az álla. Carina orrát megcsapta az arcszesz pézsmaillata.

– Közben én végtelen panaszáradatot hallgattam végig a séfünktől, aki ragaszkodik hozzá, hogy rúgjuk ki ezt az alakot. Mi volt a mentsége?

– A fiával volt gondja. Nincs elég alkalmazottja.

Max megvetően felvonta a szemöldökét.

– Mi közöm nekem ehhez? Remélem, megfenyegetted. Nem kértél kárpótlást az okozott kár miatt?

Most Carina kezdett bepöccenni.

– Nem éreztem szükségét, Max. Ez az ember évek óta dolgozik nekünk, és korábban soha nem volt rá panasz. Mindenkinek adódhatnak személyes problémái, mi pedig nem tudunk boldogulni megbízható üzleti kapcsolatok nélkül. Nem lett volna helyénvaló, ha most kioktatom vagy kárpótlást követelek.

Maxnek fogytán volt a türelme, szitkozódva túrt a hajába. Hogy lehet, hogy ettől sem kócolódik össze a frizurája? – füstölgött magában Carina. Egyáltalán emberi lény áll előtte, nem valami két lábon járó szexbálvány? Eszébe jutott, hogyan szorította a falhoz ez a félisten. Elszorult a gyomra, és benedvesedett az emléktől. Ezért megpróbált arra gondolni, mekkora seggfej is különben a férfi.

– Az üzleti kapcsolatok tényleg nagyon fontosak, csakhogy a beszállítókkal kemény kézzel kell bánni. Ha megtorlás nélkül

hagysz egy ilyen esetet, ez az ember azt hiszi majd, hogy bármikor megismételheti. Kénytelen vagyok újra megállapítani, hogy túl lágyszívű voltál. Össze kell szedned magad!

Carina keze ökölbe szorult a lekezelő hangnemre.

– Össze kell szednem magam? – kérdezte halkan. – Ennek semmi köze a lágyszívűséghez. Bizalmat kell ébresztenünk a munkatársainkban! Robin hálás lesz nekünk, és ez arra serkenti, hogy még buzgóbban dolgozzon a kezünk alá. Újabban ezt tanítják az üzleti iskolákon, Max. Továbbképzésre lenne szükséged.

Max tett néhány lépést a lány felé, míg végül farkasszemet néztek egymással. Carina kapkodva szedte a levegőt, szemlátomást nehéz volt nyugalmat erőltetnie magára. De nem, majd bolond lesz kiborulni Max előtt, és pont az irodájában. Ideje, hogy a férfi felfogja végre, kivel van dolga.

– Mi lenne, ha közölnéd azzal a séffel, hogy mára mondjon le a fügés rétesről? – kérdezte Max.

Carina lábujjhegyre ágaskodott, és felszegte a fejét.

– Talán neked kellene lehiggadnod, és közölnöd vele a döntésünket. Izgága alak, mindig is az volt.

– Kiváló cukrász – vicsorgott rá Max.

– Undoksággal és nevetséges követelőzéssel ellensúlyozza, hogy alacsony. Te pedig egyfolytában az ő javára ítélsz.

Max megragadta a lány felkarját. Arca olyan közel ért az övéhez, hogy gonosz mosolyra görbülő szája került Carina látóterébe, na meg a szexi borosta és a haragosan villogó kék szempár.

– Én vagyok itt a főnök, enyém a végső döntés!

– Elég baj. Mert rosszul döntesz.

Max forró lélegzete Carina száját súrolta. A lány ajka kinyílt, a férfi ujja pedig a húsába mélyedt, miközben kiadta magából a dühét.

– Túlontúl felvágták a nyelved ahhoz képest, hogy egyelőre gyakornok vagy itt!

Carina mellbimbója a sóvárgástól megkeményedett, amit jól lehetett látni a vékony selymen keresztül.

– Akkor hallgattass el! – suttogta.

Max habozott egy pillanatig. Aztán káromkodva a lány fölé hajolt, és szájára tapasztotta a száját.

Forró, követelőző csók következett. Max nyelve mélyen Carina szájába hatolt. Felemelte a lányt, és az íróasztalra ültette. Ő megnyitotta magát előtte, és a férfi vállába kapaszkodott. Szoknyája felcsúszott a combján, és ő az asztal szélére húzódott, hogy még inkább szét tudja tárni a lábát. Max a derekáig tolta fel a szoknya anyagát, mindkét bokáját megragadta, és a csípője köré fonta a lány lábszárát.

Carina elmerült a csókban, miközben érzékei vihara megnedvesítette a bugyiját. Majd megőrült a folytatásért. Max úgy csapott le a szájára, akár egy kiéhezett ragadozó a zsákmányára, amelyet egészben szándékozik felfalni. Kezével a lány térde mögötti érzékeny húst markolászta, aztán feljebb csúsztatta tenyerét, és a fehér csipkebugyi alá nyúlt. Carina felnyögött. Max válaszul a lány ajkát kezdte harapdálni, nyelvével nyaldosva körül a feldagadt húst.

– Továbbmehetek? Muszáj… – hörögte rekedten.

– Csináld csak… Hamar!

Max a gumi alá csúsztatta ujjait, és megtalálta Carina ölét. A lány felnyögött. Háta megfeszült a vad rohamra. Tűsarkúja éles sarka a férfi hátába mélyedt. Max morzsolgatni kezdte a duzzadt csiklót és a selymes nagyajkakat. Carina a hajába túrt, és még jobban megnyitotta magát neki. Közel járt a csúcsponthoz.

Megcsördült a házi telefon.

– Max, itt a kétórás ügyfél.

A férfi letépte száját a lányéról. Ő még húzta-vonta volna vissza, hogy fejezze be, amit elkezdett, de kába arckifejezését látva elengedte Maxet. Sajgón vágyott arra, hogy a férfi ujjai tovább munkálkodjanak rajta, a levegőt pedig betöltötte ölének illata. Lihegve csusszant le az íróasztalról, eligazgatta a szoknyáját, és lesimította a blúzát. Aztán szembenézett Maxszel, aki ezt mondta:

– Jesszusom, mit műveltem? Becsületistenemre, nem akartam.

Max duzzadozó nadrágja rácáfolt a szavaira. Carina fejét felszegve mutatott az egyértelmű bűnjelre. Torkig volt Max szemforgatásával.

– Mintha mégis akartad volna.

– Carina…

– Felejtsd el, Max! Menj csak a megbeszélésedre. Viszlát.

Semmi kedve nem volt a férfi kifogásait hallgatni, ezért kisétált az irodából. Hát igen, a dolog folytatódik. Lám, a második csók is elcsattant, és szemlátomást Max sem óhajtott itt megállni. Csak meg kell őt győznie, hogy tovább merjen lépni. Valamikor, amikor egyedül maradnak, semleges területen.

*

Néhány éjszakával később Carina az asztalra helyezte a merész dizájnú kék porceláncsészéket. Ez a hét is szerencsésen véget ért. Max a második affér óta egyfolytában azt bizonygatta, hogy elvesztette a fejét, és ez soha többé nem fordulhat elő. Mintha hájjal kenegetnék a hiúságomat – húzta el keserűen a száját Carina.

Megfordulva zömök, sötét árnyat fedezett fel, amely a fejtámlás fotelén gubbasztott. Karját keresztbe fonta a mellkasán, és ciccegő hangokat hallatott.

– Dante, ismered a szabályokat. Tűnés a fotelről!

A behemót kandúr unott pillantást vetett rá, és a mancsát kezdte nyalogatni. Carina most azt a hangnemet vetette be, ami eddig mindig hatott az állatoknál.

– Komolyan mondom. Húzz el onnan, de tüstént!

Dante felcsapta a farkát, ránézett, és figyelmeztetően ráfújt.

Most Maggie hangja hasított a szoba csöndjébe.

– Dante! Elég legyen ebből!

A macska felemelte a fejét a magas támlájú fotelről. Felháborodott tekintettel közelített a gazdájához, de aztán dorombolva a lábához dörgölőzött.

Carina mérgesen fújt egyet.

– Mondd, hogy csinálod? Dante a legmakacsabb, legkellemetlenebb macska a világon. Valóságos istencsapása. Az egyetlen négylábú, amelyik nem hallgat rám.

– Igen, tudom – vigyorodott el Maggie. – Hát nem szuper, hogy rám meg igen?

A péntek esti vacsorák új színt vittek Carina életébe. Mindig nagyon várta őket. Az egyik héten Alexa és Nick volt a házigazda, a másikon Michael és Maggie. Már egészen hozzászokott, hogy ellazulhat ebben az otthonos környezetben, távol az irodától.

Most felült a reggelizőszékre, és nekifogott, hogy elkészítse a salátát. Sógornője már nem fért a munkapulthoz a pocakja miatt. Carina megértette ezt. A divatos piros szoknya és a mély dekoltázsú trikó kívánatossá tette az anyaságot. Maggie ellenőrizte a fokhagymás kenyeret, és belekortyolt egy pohár szénsavas ásványvízbe.

– És mi a helyzet pasifronton? Hogy sikerült a legutóbbi randid? Valami Edwarddal, ha jól emlékszem.

Carina zavartan pislogott, de aztán sietve elrejtette a zavarát, és olajbogyót tett az asztalra.

– Öööö… hát nem ment valami fényesen. Nem volt kibírhatatlanul pocsék, csak nincs közöttünk semmi vonzódás.

– Az pedig régen rossz, ha nem működik a kémia – fintorgatta az orrát Maggie. – Meg nem tudnám mondani, hány sótlan randit csináltam végig én is. És új jelölt nincs a színen?

– A munkahelyen kívül nemigen tudom, hol ismerkedhetnék. Te hogyan csináltad, amikor még szingli voltál?

– Hát rosszalkodtam – nevette el magát Maggie. – Neked is ezt ajánlom. Majd összeírom a klubokat, ahol kitombolhatod magad a hétvégéken. Veled mehetek az erkölcsi támogatás kedvéért, de ha kísérővel mégy, soha nem szednek fel.

– Valószínűleg téged csípnének fel előbb, kisanyám! – nevetett fel prüszkölve Carina. – Most is irtó dögös vagy.

Sógornője hálásan elpirult.

– Olyan jó húgocskám vagy!

– Komolyan gondolom, Maggie! Sugárzik rólad a szexuális vonzerő. Mindig is irigyeltelek. Hogyan csináltad?

– Mit, szívem?

– Hogy megszerezted a neked rendelt pasast.

Maggie harsány nevetésre fakadt, aztán lecsapta a munkalapra a pirítóssal teli serpenyőt.

– Carina, mindened megvan ehhez. Szívdöglesztő az alakod. De ne feledd, a pasik az olyan nőkre buknak, akik tudják, mit akarnak. Ezért ha megtetszik valaki, ébreszd fel a benned lakozó boszorkányt, és engedd szabadjára! Szegény férfinak esélye sem lesz veled szemben!

– Úgy gondolod?

– Hát… nem gondolom, hanem *tudom.*

Carinát izgalomba hozta a gondolat, hogy éppenséggel ő is kezdeményezhet. Miért ne? Csak rá kell szánnia magát, és megszerezni, amit akar.

– Járj el táncolni, érezd jól magad! Egy ilyen klubban rengeteg férfin gyakorolhatsz. Csak röhögni tudok az olyan javaslatokon, hogy könyvesboltokban vagy a misén ismerkedjünk.

Carinának eszébe jutott Max hasonló javaslata a misékről, és az ajkába harapott, hogy el ne nevesse magát.

– Vagy ott a sarki közért. Most őszintén, mondd, mikor ment oda hozzád egy pasas azzal, hogy tapogasd meg, elég friss-e a kenyere? Na és a fitneszterem! Nincs is szexisebb, mint egy izzadságtól bűzölgő nő, elmázolt sminkkel az arcán, ahogy minden ízében remeg a fáradtságtól. El tudod képzelni, amint elolvadunk egy olyan kezdéstől, hogy „Mennyit nyomtál ma ki, bébi?”

– Igaz, de ami azt illeti, az internetet sem nekem találták ki. Az online társkeresőkre csak végső elkeseredésemben megyek majd fel.

– Hagyd ezt a szakértőkre! Alexa jól ellesz majd azzal, hogy megszerkessze a profilodat.

– Hallom ám, lányok, hogy rólam pletykáltok! – hallatszott Alexa hangja az előszobából.

Megszólalt a csengő, és halk beszélgetés szűrődött be a nappaliba a folyosóról.

– Á, ez Max. Végre! Beengednéd, Michael? – kiabált ki Maggie.

Carina, még feldobva az előző csevegéstől, nem fogta fel azonnal, hogy női hangokat is hall kintről. Kíváncsian kikandikált az előszoba-folyosóra.

A francba! Max nőt hozott magával.

Nézte, amint leendő egyéjszakás kalandja belejt a lakásba az aktuális nője oldalán. De nem is akármilyen nővel. Max a legjobbakat választotta ki magának. Ez a példány is a felső tízezerből jöhetett. Vállára omló göndörített, vörös hajzata önmagában is műalkotásszámba ment. Sovány volt, szinte kiabált róla, hogy négyes méret. Mandulavágású zöld szemében lusta, álmos kifejezés ült, ami forró légyottokat ígért. Francia manikűrrel kikészített körmei és tűsarkúja minden versenytársat elriaszthattak választottjától. És ez a szerencsés ma este éppen Max volt.

Carina dúlt-fúlt mérgében, ahogy a konyha ajtaja mögé rejtőzve kikémlelt az érkezőkre.

– Hát veled meg mi történt, aranyom? – csodálkozott Maggie. – Mi húzott így fel?

Carina kipréselt magából egy mosolyt.

– Á, csak megnéztem magamnak Max e heti szerzeményét. Ez mintha komoly lenne.

– Hmm. Nem is tudtam, hogy nőt hoz magával ma este. – Maggie kidugta a fejét a konyhából, onnan figyelte a csevegő férfiakat.

Max bemutatta a partnernőjét.

– Á, ez Victoria Windsor! A papája valami herceg, úgyhogy valódi királyi vér – adta meg a szükséges felvilágosítást a konyhában Maggie. – Max néhányszor randizott már vele. Eszerint újra itt van a városban.

Carina ellenségesen pislogott. A legszívesebben lemészárolta volna vetélytársnőjét.

– Nahát, ezt nevezem!

Sógornője élesebben nézett rá.

– Kiutáljam innen? Csak egy szavadba kerül. Majd a hormonjaimra fogom.

– Jaj, dehogy! – nevette el magát Carina. – Mondtam már, hogy totál túl vagyok Maxen.

Maggie láthatóan nem hitt neki.

– Na persze. Legközelebb majd a Brooklyn-hidat akarod nekem eladni.

– Miért akarnám? Nem értem!

– Nem számít – legyintett Maggie. – Ez csak egy hülye helyi szólás.

Felkapta a salátát a munkapultról, és bevitte az étkezőbe. A tágas helyiségben jókora cseresznyefa asztal állt divatos borszékekkel, és hozzáillő üveges szekrények. A metszett üvegpoharak fölött míves csillár függött hosszan lecsüngő kristálysorral. Maggie néhány üveg bort is az asztalra helyezett a sarokba állított, teletömött bárszekrényből. Imbolygó fényű gyertyák, félhomály, és a falakat ékesítő toszkán tájképek adták meg az alaphangulatot. Az asztal közepén friss virágcsokor díszelgett. Carina kedvelte a bátyja egykori legénylakását újabban belengő nőiességet, a lágyság és keménység, az egyszerűség és a rafinéria e sajátos keverékét.

Alexa csámpázott be, és felnyögött.

– Istenem, hogy kívánom a bort! Szinte a számban érzem az ízét. Ha majd meglátogattok a szülés után a kórházban, okvetlenül hozzatok egy üveggel, csajok! Ki ez a nő, aki Maxszel jött?

– Úgy látom, ez az este fő kérdése – mondta Maggie, élvezettel nyújtva el a szavakat. – Victoria Windsornak hívják, ő Max aktuális nője.

– De hát ez egy csontkollekció! – rázkódott össze Alexa. – Nem szimpatikus.

A család gyanakvással tekintett mindenkire, aki nem szeretett jókat enni.

– Egyszer már találkoztunk, és egészen kedves volt – vont vállat Maggie. – Talán jó jel, talán kezd benőni Max feje lágya.

Carina a fogát csikorgatta mérgében. A francba! Ha tudja, hogy egy hülye hercegnővel kell versengenie, jobban kiöltözik. Most csak ujjatlan trikó, farmer és tornacipő volt rajta. Nagyjából egy

tizenkét éves kamaszlány szerelése. Nem győzte átkozni saját ostobaságát. Ha valaki Maxre veti ki a hálóját, alaposan össze kell szednie magát. Egy-null a hercegnő javára.

Léptek kopogtak végig a folyosón. Max jelent meg az étkezőben. Újra bemutatta a partnernőjét. Carina felé épp csak odabiccentett, mintha soha nem dugták volna le a nyelvüket egymás torkán.

– Carina, ő Victoria. Carina pedig közeli barátunk

A lány felvetette a fejét.

– Na, igen, meglehetősen közeli. Örülök, hogy megismerhettelek, Vicky.

Az idegen nő zavartan pislogott a bizalmas megszólításra, de nem hagyta magát. Nem akármilyen ellenfél, nyugtázta Carina.

– Csodás érzés, hogy megismerkedhetem Max családjával! Múltkor, amikor a városban jártam, kevés idő jutott erre. Csak hivatalos partikon vettünk részt, nem igaz, drágám? – Vérvörös körmeivel megsimogatta a férfi karját. – Most azonban reményeim szerint tovább maradok.

Max elmosolyodott, de Carina megfigyelte, hogy a szeme nem vidám. Éppenséggel valahogyan… ellenségesnek látta. Mintha erőnek erejével akarná bebizonyítani, hogy az égvilágon semmi nem történt kettejük között Érdekes! Ráadásul szándékosan kerülte a lány tekintetét, ami azokra a kóbor kutyákra emlékeztette Carinát, akik ugyanígy lesunyták a fejüket, mikor hazavitte őket. Így legalább nem kellett szembesülniük megalázó helyzetükkel. A hárítás ugyanolyan bosszantó embernél-állatnál.

Nick hozta be a tálat a penne alla vodkával.

– Remélem, mindenki éhes.

Carina az ajkába harapott, mert a jelenlévő nők mind a piszkafa Victoriára néztek. Ő azonban nem vette a lapot, és lelkesen dörzsölte a kezét.

– Ide azokkal a kalóriákkal, fiúk!

Maggie és Alexa elvigyorodott, és valamennyien asztalhoz ültek. Carina ösztönei azt súgták, hogy Max jó okkal hozta el ezt a nőt. Csak ki kellett találnia, mi az az ok.

– És mivel foglalkozol, Victoria?

– Jelenleg főként jótékonysági munkával. Jogászdiplomát szereztem Oxfordban, de untam az ügyvédi munkát. Ezért alapítottam valakivel egy gyermekmenhelyet Londonban.

Max kihúzta magát ültében, akár egy vállalati prezentáció során.

– Victoria művelt hölgy, de az utca nyelvét is ismeri. Az alapítványa több száz tininek segít, akiknek különben nincs hová fordulniuk. Egy bizonyos kor elérése után a nevelőszülők nem jelentenek elég támaszt.

– Pont, mint a *Sötét lovag: Felemelkedés* című filmben – jegyezte meg Alexa. – A Bruce Wayne alapítvány alaposan taglalja ezt a problémát. Nem igaz, Nick?

Nick elégedetten felnevetett, büszkén arra, hogy a feleségének mindenről eszébe jut egy könyv, film vagy költemény.

Victoria lehajtott fejjel odaszólt Maxnek.

– Ne vidd azért túlzásba a dicséretet, drágám! Engem véd a vagyonom, nem veszíthetek. Te viszont önerőből küzdötted fel magad a csúcsra. Ez az igazi teljesítmény!

Nem túl sok ez az édelgésből? – füstölgött magában Carina. Ugyanakkor Max egyszer sem ért a nőhöz, pedig máskor nem szokta titkolni a rokonszenvét. Carina épp elégszer nézte végig, amint a partnernőit dédelgeti, cirógatja. A mostanival azonban olyan hidegen bánt, mint egy uralkodóval. A kezét egyszer sem vette el az asztalról. Szemében tisztelet és rajongás ült, ahogyan a nőre nézett, vágy azonban szemernyi sem. Hmm, érdekes! – gondolta Carina.

Victoria tovább fecsegett a jótékonysági alapítványáról, de ő sem tett kísérletet, hogy megérintse Maxet. Inkább tűntek haveroknak, mint szeretőknek. Mintha semmiféle erotikus vonzás nem lenne kettejük között. Márpedig ha egy nő nem óhajt bemászni Max ágyába, azzal valami nem stimmel. Frigid lehet? Carina feltette magában, hogy kinyomozza a titkot, akárcsak *A hollywoodi rejtély* tini nyomozólánya, Nancy Drew.

– Na és, találtatok már nevet a babának? – fordult most Maggie Alexához.

– Ha lány lesz, Mariának nevezzük, Alexa édesanyja után – bólintott Nick.

– Jaj, ez nagyon kedves tőletek! – lelkesedett Carina. – És ha fiú lesz?

Nick figyelmeztető pillantást küldött a felesége felé.

– Azt még nem tudjuk.

Alexa azonban harciasan kihúzta magát.

– Ha fiú lesz, Johan lesz a neve!

Nick bosszúsan dörzsölte a homlokát. A vacsora-asztal körül ülők udvariasan elhallgattak. Végül Maggie törte meg a csendet.

– Az isten szerelmére, micsoda ötlet ez? Honnan szedtétek ezt a nevet?

– Találd ki – morogta Nick. – Hiszen mindannyiunknál jobban ismered.

Carina várta, hogy a sógornője rájöjjön a válaszra. Aztán Maggie ijedten felkiáltott.

– Megörültetek? Egek, ti Johan Santanáról akarjátok elnevezni a fiatokat!

Alexa dacosan szorította össze a száját.

– Igenis, szép név, és semmi köze a Mets játékosához.

Maggie hisztérikusan felnevetett, és a szemét törölgette jókedvében.

– Ez csak duma! Santana volt az első dobójátékos a Mets történetében, akinek egyszer sem ütötték el a labdáját. Ti ennek a meccsnek akartok emléket állítani. Jól emlékszem, micsoda hisztit vágtál le. Úgy zokogtál, mint aki nyomban megszül a lelátón.

Carinának eszébe jutott, hogy Alexa rajong a New York-i Mets baseballcsapatért. Ami házastársi nézeteltérések forrása is volt, mivel Nick meg a szintén New York-i Yankeesnek szurkolt. Kész szerencse, hogy őt nem érdekli a sport. Eggyel kevesebb ütközési felület, gondolta ijedten, mert Alexa most majd felöklelte tekintetével a legjobb barátnőjét.

– Dugulj el, Maggie! Igazán óriási teljesítmény volt, amit meg kell becsülnünk. A fiunk büszke lesz, hogy ezt a nevet kapja.

Nick megvetően felhördült, és újratöltötte a borospoharát.

– Csak a holttestemen keresztül! – dörmögte. – Santana folyamatosan romlik. Az utolsó öt meccsén pocsékul teljesített. Mi lenne, ha inkább Dereknek hívnánk a gyereket?

Alexa lecsapta a villáját.

– Szó sem lehet róla! Egyetlen fiamat sem fogjuk Derek Jeter után elnevezni, te… te Yankees-rajongó!

– Majd később megbeszéljük, édesem – sóhajtott fel Nick. – Kóstoltad már a *calamarit*? Én azt hiszem, teleettem vele magam.

Alexa zsémbesen tovább morgott, de aztán folytatta az evést. Carinának nehezére esett, hogy ne nevessen fel hangosan a komikus házastársi vita hallatán.

– A munkája szólította New Yorkba, vagy Maxet akarta meglátogatni? – kérdezte Victoriától Michael.

– Apu itt van üzleti ügyben. Gondoltam, elkísérem. És egy színdarabra vagy az operába is szívesen beülnék, amennyiben rá tudom venni Maxie-t, hogy velem tartson. – A becenév érezhetően felajzotta az érdeklődést a folytatás iránt. – Szegény fiú olyan keményen dolgozott ezen az új nyitáson. Talán rávehetem, hogy lazítson a héten, már ha a főnöke megengedi.

– Miért ne? Amennyiben nem lesz fennakadás a vállalatnál. Carina majd helyettesíti.

– Ez igazán kedves tőled. Hát nem csodás együtt dolgozni egy közeli baráttal?

A mosolya a hófehér gyöngyfogsor ellenére is őszintének látszott. Carinát mardosni kezdte a bűntudat. Hogyan veszi magának a bátorságot, hogy a külsejük alapján ítélje meg az embereket? Victoria minden jel szerint aranyos, eszes nő, aki történetesen úgy fest, mint egy topmodell. Tehet róla? Nem. A legjobb lesz lemondania Maxről. Ha a férfinak ez kell, hát így a legjobb. Eddig csupa olyan nőnek udvarolt, aki nem illett hozzá. Talán be szeretné bizonyítani, hogy megváltozott.

Victoria most egy ismerőséről beszélt, akiért aggódott.

– Richard évek óta a legfőbb támaszom. Apáink közeli barátok, és együtt nőttünk fel. Szegény srác, épp most válik. Rosszul választott. Nagyon megviseli a dolog. Minden tőlem telhetőt megteszek, hogy átsegítsem ezen a válságos időszakon.

Maggie és Alexa együttérzőn hümmögtek.

Carina leplezetlen sóvárgást vett észre a nő arcán, ahogy kiejtette a nevet: *Richard.*

– Szegény! – mondta aztán, és tésztát csavart a villájára. – Ugyanakkor milyen szerencsés, hogy itt vagy neki te.

Victoria szeme felcsillant.

– Igen, én is egyfolytában ezzel vigasztalom.

Bingó!

Victoria szerelmes ebbe az idiótába, aki feltehetően fel se fogja ezt. A nő meg érthetően mindent elkövet, hogy működjön a dolog Maxszel, aki soha nem várt el sokat a partnereitől. Talán valami más is arra készteti Victoriát, hogy megállapodjon. És mi van, ha csak féltékennyé akarja tenni Richardot? Carinának megesett a szíve nőtársán, aki ugyanazzal az átkozott helyzettel küzd, mint ő maga. Olyan férfi után epekedik, aki mindössze a húgot látja benne. Siralmas! Nos, a legkevesebb, amit ő is megtehet, hogy igyekszik elszakadni Maxtől. Így megkíméli magát egy tragikus tévedéstől.

– Hol van Lily? – kérdezte a férfi, miközben salátát rakott át Victoria tányérjára, amíg az nem jelezte, hogy elég.

Egy fekete olajbogyó legördült a halomról, és az asztalon landolt. Victoria nem tett kísérletet, hogy felvegye a villájával. Láthatóan nem szeret enni, állapította meg Carina.

– A nagymamájánál alszik. Imádják. Mi meg úgy döntöttünk Nickkel, hogy kitomboljuk magunkat.

Nick elsimította felesége egyik göndör hajfürtjét, és rákacsintott.

– Igen, ki tudja, talán még tíz után is fennmaradunk.

– Látom, a szülői szerep megváltoztat – kuncogott fel Carina.

– Átkozottul igaz! – szólt közbe Michael. – Ezért érdemes mindenkinek kiélnie magát, amíg be nem kötik a fejét. Max és Carina is jól teszi, hogy addig él a lehetőséggel, amíg lehet. – Elhallgatott, és zavartan pislogott, mert Maggie istenesen oldalba bökte. – Csak vicceltem, *cara!* Épp eléggé megkínoztál azelőtt is, hogy elvettelek. Persze, ha újrakezdeném, akkor sem csinálnám másként. Bevallom, tökéletesen boldog vagyok.

Maggie jóváhagyólag bólintott, ő pedig belecsókolt a felesége tenyerébe.

Carinát sárga irigység emésztette. Teletömte a száját tésztával, hogy legalább fizikai éhsége csillapuljon. Victoria elgondolkozva ütögette a villával botoxos ajkát.

– Ami engem illet, én alig várom, hogy gyerekeim legyenek – mondta. – Már unom az örökös partikat és randikat. Te is így gondolod, Max?

Mindenki Maxre nézett, aki elvörösödött. Carina lélegzet-visszafojtva várta a feleletet.

– Hát persze. – Victoria láthatóan arra számított, hogy a férfi bővebben is kifejti a véleményét. – Meg szeretnék állapodni a közeljövőben.

– A közeljövőben? – kapta fel a fejét a nő. – Hogy érted ezt? Mennyire van közel az a jövő? Tudod, ugye, hogy apu elvárja, menjek férjhez minél hamarább?

Alexa és Maggie letette a kést-villát. Még Nick és Michael is előrehajolt, hogy el ne mulassza a választ.

Max zavartan köszörülte a torkát, és a boráért nyúlt. Belekortyolt, de nem törte meg a csöndet. Tekintete rémülten járt ide-oda, akár egy csapdába ejtett farkasé, végül összekapcsolódott Carináéval.

Kék szemében elszánt akarat izzott. Az igazság mellbe vágta a lányt. Max azt szeretné, ha Victoria lenne az igazi, csak hát nem az. Ugyanakkor sejtelme sincs arról, hogy a nő másba szerelmes. Vagy érzékelte a hidegségét, ez azonban nem riasztotta el, sőt… éppenséggel biztonságban tudhatta magát a továbbiak felől.

Carina lassan megnyugodott, és élvezni kezdte a műsort.

– Max imádja a gyerekeket – jegyezte meg. – És az édesanyja is régóta arra vár, hogy megházasodjon. De hol élnétek, srácok?

Maxnek furcsa hang szakadt ki a torkából.

– Á, majd kitaláljuk – sietett válaszolni Victoria. – Évente néhány hónapot Angliában kell töltenem, különben azonban átköltözhetek New Yorkba. Persze időben ellátogatunk Olaszországba is, hogy találkozzam Max édesanyjával. Hát nem lenne csodálatos, édesem?

– Hogyne, persze. Majd egyszer.

– Mégis mikor?

Carina elfojtotta a nevetését. Végre szemtanúja lehetett egy alapos férfipániknak.

– Hamarosan.

Max felvette a szalvétáját, megtörölte a száját, és felkelt az asztal mellől.

– Öö… bocsássatok meg, de most itt kell hagynom benneteket. Mindjárt visszajövök.

A hall felé indult, és eltűnt szem elől.

Victoria magába roskadt a meglepetéstől.

Carina is felállt.

– Elnézést. Nekem is mennem kell. Egy pillanat, és Ezzel Max után ment.

*

Max becsukta maga mögött a könyvtár ajtaját. Mi a baj vele?

A szeméhez emelte ökölbe szoruló kezeit. Victoria csodálatos nő, maga a tökély. Gyönyörű, okos, ráadásul férjhez akar menni és gyerekeket nevelni. Mindig élvezte a társaságát, amikor épp a városban járt. Aztán az is számított, hogy bebizonyítsa Carinának, mennyire nincs igaza. A lány szavai úgy visszhangoztak a fejében, mint Joker gonosz, fékezhetetlen kacaja.

Mindig rosszul választasz.

Mennyire téved! Igaz, erre is volt precedens, Victoria azonban a nagy ellenpélda. Miért nincs akkor igazi vonzalom kettejük között, és miért nem vágyik rá ő maga sem, hogy szorosabbra fűzze a kapcsolatukat?

Visszagondolt a percre, mikor ujjai Carina nedves, tüzes ölébe hatoltak. Az éles fájdalom, mikor tűsarkúja a hátába fúródott. A lány szájának édes, üde aromája, begerjedtségének illata. Ahogy felhúzta a combján azt a tenyérnyi szoknyát… az bizony legvadabb álmait váltotta valóra. Ha akkor nem szakítják félbe, az íróasztalon teszi magáévá Carinát.

Atyavilág! Egyszeri alkalmat tán megbocsátana az ég, de kettőt?

Biztos helye van a pokolban.

Kopogtattak az ajtón, ami felriasztotta merengéséből. Orrát megcsapta az uborka és a görögdinnye friss illata. Felborzolódott a hátán a szőr. A könyvtár hűvös, tudós légköre hirtelen villamos feszültségtől sistergett. A lány puha lépteit a tornacipőben nem lehetett hallani, testmelegét azonban nyomban megérezte a háta mögött. Átkozott legyen, amiért így összezavarta!

Átkozott legyen, amiért ennyire kívánja! Szembefordult vele.

– Mindjárt jövök. Csak egy percet kérek – mondta. Carina közelebb húzódott hozzá, mire ő hátrált egy lépést.

– A házasságtól vagy a gyermekáldástól ijedtél be? – görbült mosolyra a lány szája.

Max összeszedte magát, és férfias bátorsággal felelt.

– Nem tudom.

Gúnyos riposztot várt, ehelyett Carina bólintott.

– Értem.

Karját keresztbe fonva várta a folytatást.

– Rajta! Nem akarod ízekre szedni szegény Victoriát? Carinának volt annyi lélekjelenléte, hogy meglepetést mutasson.

– Ugyan miért tenném? Ha szereted, sok boldogságot kívánok kettőtöknek. Éppenséggel rokonszenves is, már ha eltekintek attól, hogy csak csipegeti az ételt.

Ez a könnyed hangnem az afférjuk után bosszantotta Maxet. Mit akar ő bizonygatni ennek a lánynak, akár önmaga ellenében?

– Ellene aztán semmi kifogásod nem lehet. Az állatokat is szereti… utánanéztem.

– Szuper!

– Jótékonykodik. El tud vezetni egy vállalkozást. Jó házból való. Én mondom neked, jobbat nem is kívánhatnék magamnak!

– Drukkolok neked – rándult nevetésre Carina szája. – Most végre elköteleznéd magad és megállapodnál. Itt a nagy lehetőség! Velem ezt úgyse tehetnéd. Én még ki szeretném élvezni az életet. Pillanatnyilag szenvedélyes szexre vágyom, a gyerekek ráérnek később.

Max valósággal megdermedt ezekre a szavakra. A lány elbiggyesztett ajkairól úgy gördült alá a „szenvedélyes szex" kifejezés, akár a méz. Rossz volt hallani.

– Hagyd ezt a hülyeséget!

– Miért? Kényelmetlenebbül érzed magad tőle, mint pár nappal ezelőtt?

Max összerezzent. Rettentően akarta a folytatást, ezért az ellenkezőjét állította.

– Tévedés volt. Mind a kettő.

A hangja olyan volt, mintha fojtogatnák.

– Te mondtad, nem én.

Ezekre a töprengő szavakra Maxnek elszorult a szíve. Hogyan lehetséges, hogy hirtelen egy tornacipős lány uralja minden gondolatát? Az utolsó szalmaszálba kapaszkodott kifogásért.

– Visszaélnénk Michael bizalmával, ha folytatnánk, nem gondolod?

A régi Carina bizonyára elpirulna és dadogni kezdene. Úgy nézne rá, mint egy félistenre, és sietve eltisztulna a közeléből. Az új Carina azonban még közelebb lépett, és felszegte az állát. Százötven centiméteres termete női öntudattól vibrált.

– Ezt kellene gondolnom? – mormogta.

Max pénisze megint felágaskodott, és nekifeszült a nadrágszövetnek. Mivel minden vér kifutott a fejéből, csak pár másodperc késéssel válaszolt.

– Azt hiszem, igen.

– Kár.

– Ne játssz velem, Carina! Nem fekhetünk le egymással! Az az esti csók iszonyatos tévedés volt. És az irodai is. Mardos is miattuk a bűntudat.

A sötét szempárban olyan titok izzott, aminek a kiderítéséért Max ölni tudott volna. Carina megnyalta az alsó ajkát. Láthatóan jól mulatott.

– Bocs, *Maxie*, de eltévesztetted a házszámot. Én csupán kalandra vágyom.

Az ártatlan fehér trikó és az a nevetséges tornacipő még inkább arra sarkallta a férfit, hogy letépje Carináról a ruhát, és

elgyönyörködjön telt idomaiban. A lány íze még ott volt a szájában. Carina meg, mintha csak megérezte volna, hogy kívánja, előrehajolt. Lélegzete a férfi száját súrolta, akár egy cirógatás.

– Nem akarsz elszórakozni egy kicsit?

Eltelt egy szívdobbanásnyi idő. A vér a férfi péniszébe áradt. Zúgott a feje. Jócskán volt tapasztalata a csábítás művészetében. A lányból áradó vonzerő azonban kifogott rajta. Kábán szédelgett. A legszívesebben felkiáltott volna: *De még mennyire, hogy az ördög vigye el!*

– Nem tehetem – felelte akadozva. – Victoriával járok.

Carina lassan visszahúzódott, és megvonta a vállát.

– Felfogtam. Tisztelem az új kapcsolatodat, és többé nem háborgatlak. – Az ajtóhoz ment, és közben csábosan riszálta a fenekét. Mintha érzéki hajlatai is játékosan visszakacsintottak volna búcsúzóul.

– Még valamit – fordult hátra hirtelen. – Oda kéne rá figyelned.

– Kire?

– Vigyázz arra a Richardra!

Max a homlokát ráncolta.

– Richard csak egy barát. Semmi nincsen köztük. A pasas épp a válásával bajlódik.

– Victoria szerelmes belé. Mindig is az volt, és ezután sem lesz ez másként. Faggasd ki erről! Kint találkozunk – hunyorított rá még egyszer Carina.

Max csak állt ott földbe gyökerezett lábbal. Úgy látszik, végleg pokolra jut – gondolta.

Nyolcadik fejezet

– Szükségem van rád Vegasban. Holnap.

Max felnyögött. Kihűlt kávéját a tálcára helyezte, és kihúzta az alsó fiókot, ahol a szíverősítőt tartotta. Kivett két kupicát, grappát töltött beléjük, és az egyiket Michael kezébe adta.

Egy húzásra felhajtotta az italt, amely kellemesen égette a torkát.

– Még megölsz, Michael! Jövő héten nyitunk New Paltzban. Épp most utazzak el?

Michael ujjaival dörzsölgette az arcát. Ez nála az idegesség jele volt.

– Sajnálom, barátom, de nincs más választásunk. A Hotel Venetian szívesen bevállalná egy üzletünket. Valakinek rá kellene beszélni őket az üzletre. A döntés Sawyer Wells kezében van. Nem vagytok jóban?

– De, évek óta ismerem.

– Helyes. Korábban úgy terveztem, hogy veled tartok, de mama hamarabb érkezik, mint vártuk. Ezen a héten sehová sem mehetek.

Max felvonta a szemöldökét.

– Minden rendben van?

– Igen, csak tudod, Maggie már nem utazhat ebben az állapotban, és nem akarom magára hagyni. Mama meg holnap érkezik. A saját szemével szeretné látni Maggie-t még a szülés előtt.

– Hogy van a mamád? Még mindig bajlódik a szívével?

– Állandó felügyeletre van szüksége, de Julietta szerint jól bírja – rázta meg a fejét Michael. – Az orvos megvizsgálta, és nem látta

akadályát a repülőútnak. Néhány napra Vegasban kellene maradnod, Max, hogy nyélbe üsd az üzletet.

– Oké – bólintott Max.

Michael arcvonásai elernyedtek, és mélyet sóhajtott.

– Köszönöm. Az itteni ügyekkel én foglalkozom. Á, és Carinát is elküldöm veled.

Max úgy pattant fel a székből, mint akinek kigyulladt a hátsója.

– Hogy mi? Erről szó sem lehet!

– De hát miért? – nézett rá zavartan a barátja.

Max fel-alá kezdett járkálni, hogy kiadja magából a hirtelen támadt feszültséget.

– Még nem áll készen egy ilyen feladatra. Épp elég bajom lesz, nem szeretném még őt is pátyolgatni.

Michael hátradőlt ültében, és legyintett.

– Jól van, na. Nem kell őt bébiszittelned. Sajnálom, hogy Victoriával nem jött össze, de lefogadom, már Vegasban felcsípsz valami dögös táncosnőt – vigyorodott el. – Carina nem lesz az utadban. Ugyanakkor nagy lehetőség ez neki, hogy az elejétől a végéig kitapasztalja, hogyan kötünk üzletet. Minden egyes lépést látnia kell. Majd segít a papírmunkában és a kisebb teendők elintézésében. És Edwardot is melléd adom. Fantasztikusan ért az üzletkötéshez. Legalább látják a leendő partnereink, milyen elkötelezettek vagyunk.

A grappa cigányútra ment, és Maxen ádáz köhögőroham lett úrrá. Forgott vele a világ. Michael felkelt, hogy megveregesse a hátát.

– Nem, Edward ne jöjjön! – nyögte ki végül Max. – Öööö… panaszom van rá.

– Lerendezzem?

– Nem! Majd én elintézem vele. De senkire nincs szükségem Vegasban. Magam is elboldogulok. Az üzletnek ebben a szakaszában nincsen szükségem marketingesre.

– Persze, persze, jól ismerem a képességeidet – tette a kezét barátja vállára Michael. – Ez a vállalkozás sehol sem tartana nélküled, haver! Köszönöm az áldozatos közreműködésedet!

Max képzeletében megjelent Carina, amint az ajtónak szorítja, és felhúzza a szoknyáját. Homlokán kiütött a verejték.

– Semmiség – morogta.

– Akkor szólok Carinának, hogy készüljön az útra. Reggel indultok. – Az aktatáskájába nyúlt, és elővett egy vastag dossziét. – Itt vannak a papírok. Kilencre feltankoltatom a repülőgépet.

Miután az ajtó becsukódott Michael mögött, Max keserveset sóhajtott. Hát igen, ez határozottan isten ujja. Megkapja a magáét azért a kurta, zsigereibe hatoló élvezetért az egyetlen nővel, akivel ez szigorúan tilos. Most tessék, több napot is el kell töltenie vele Vegasban! Kettesben!

Pánikroham kerülgette, de igyekezett visszanyerni az önuralmát. Talán túlreagálja a helyzetet. Carina legutóbbi összetűzésük óta egyetlen szóval sem célzott arra az estére. Neki pedig mélyen sértette a hiúságát, hogy nem mondhatja Victoria szemébe: tudja, hogy egy másik pasiért van oda. Olyan valaki után vágyakozik, akit már őelőtte ismert. Ennél is rosszabb volt a tudat, hogy szikrányit sem vonzódnak egymáshoz. Megpróbált ő mindent, hogy változtasson ezen, csakhogy a nő mindenképpen férjhez akart menni az apai nyomás hatására, amitől meg ő, Max pánikolt be. Hosszú lelkizésük végül is eredményes volt: Victoria bevallotta, mit érez Richard iránt. Max homlokon csókolta, és szerencsét kívánt neki a szerelméhez. Remélte, hogy a nő megfogadja a tanácsát, és megszerzi magának a férfit.

Ami pedig Carinát illeti, úgy tett, mintha semmi sem történt volna közöttük. A lány baráti könnyedséggel bánt vele, mintha soha nem lett volna a nyelvük egymás szájában, és ő sem gyúrta volna ujjaival Carina mellbimbóját.

Lássuk csak!

De hiszen ez üzlet. A lány tanulni akar. Nem kell kiakadnia, csak mert néhány napot eltöltenek együtt Vegasban.

Imádta Vegast, és feldobta az új üzletkötés gondolata. A bűn városa ez, kész adrenalinpumpa, csupa felfokozott izgalom. Majd összefut a régi haverokkal, pókerezik egy kicsit, jól érzi magát. Nyélbe üti ezt az üzletet, és keres valami futó kalandot. Egy nőt, aki feledteti vele Carinát, hogy ő ismét ringbe szállhasson.

Felvette a dossziét, és visszaült a munkájához.

*

Carina igyekezett visszafogni gyerekes lelkesedését, ahogy a limuzin végigsuhant Vegas utcáin. Ezt a várost egyetlen valami éltette: az élvezet. A harsány neonreklámok is ezt hirdették. Itt végre megszabadulhat a gátlásaitól, és ágyba csábíthatja Maxet.

Helló, Vegas!

Max leplezetlenül mulatott rajta, de őt ez nem érdekelte.

– Elmehetünk egy Céline Dion-koncertre?

– Jaj, csak azt ne! – fintorgott Max.

– És a Cirque du Soleilhez mit szólsz?

Max szája nevetésre rándult.

– Eléggé szédelgek én anélkül is.

Carina nyelvet öltött rá, mire Max elnevette magát.

– Nem engedem, hogy elrontsd az örömömet! Régi vágyam teljesült, hogy láthatom Vegast. El se hiszem, hogy itt lehetek! A sztriptíztáncosnők tényleg totál meztelenek?

– Igen.

– Hányszor jártál itt?

Max hátradőlt az ülésen. Carina erőt vett magán, mert a legszívesebben felfalta volna a tekintetével. A férfi sötét öltönyt viselt, rendelésre készült arany kézelőgombokkal, és sűrű loboncát is illedelmesen megszelídítette. Minden nő megfordult utána, a vegasi táncosnőket is beleérte. Maxben egy vadállat könnyedsége rejlett, úri eleganciába csomagolva. A lángvörös nyakkendő sejteni engedte, mi forr a felszín alatt. Carina a legszívesebben már a limóban letépte volna róla a ruháit, leengedte volna a füstüveg sötétítőt, és kiélte volna legtitkosabb fantáziáit. Ehelyett hallgatott, ahogy jó kislányhoz illik.

– Néhányszor üzleti ügyben, de máskor is, hogy kiszórakozzam magam.

– Abban nem kételkedem, hogy sikerült. Egyszer sem házasodtál össze senkivel, hogy utána válnod kelljen?

– Dugulj el!

Carina magáról teljesen elfeledkezve, mosolyogva dugta ki fejét az ablakon. A párás levegő nyomasztotta, és begöndörítette a haját, de nem érdekelte. Beálltak a Hotel Venetian elé. Carina jót mulatott ezen a hamis Itálián. A fehéren világító márványszobrok, a sok szökőkút és a dús növényzet arra buzdította, hogy lépjen be a fenséges bejáraton. Több ízléstelenségre számított Vegasban, ez a szálloda azonban visszafogott eleganciájával tüntetett.

Michael megállt a recepciónál. Carina közben nyakát nyújtogatva nézegette a kaszinó előcsarnokát. A fényezett padló közepét óriási arany kör uralta a magasba törő oszlopok, zömök boltozatok és a freskókkal díszített mennyezet szomszédságában, melyek Michelangelo Sixtus-kápolnájára emlékeztettek. A textúrák és színek buja bősége elkábította érzékeit.

Megkapták a kulcsaikat, és a toronyba vezették őket. A lift egyik emeletet a másik után hagyta el, míg végül nagyjából egy magasságba jutottak a Grimm-mese égig érő paszulyával. Aztán kinyílt a liftajtó, és ők beütötték a kódjukat.

Carinának elakadt a lélegzete, ahogy a tetőtéri lakosztályba léptek.

Tudta, hogy Max és Michael dúsgazdagok. Tanúja volt, hogyan fejlődött jól menő hálózattá a szerényen induló családi vállalkozás, amíg már nem okozott gondot a számlák kifizetése. Venezia is megvehette a kismillió cipőjét, és a lányok egyetemre járhattak. A házat felújították, Carina azonban ott maradt Bergamóban. Környezete alapjában véve nem változott, és nem változott ő maga sem, nem rontotta el a siker és a pénz.

Mindenesetre ez a lakosztály teljesen elkápráztatta.

A tágas nappali berendezését palakék kanapé, pihenőszék, és pompázatos cseresznyefa bútorzat alkotta. A földszínű falakat mozgalmas olasz tájképek ékesítették, és a padlótól plafonig érő panorámaablakok előtt teljes szépségében tárult fel a csillogó város. Carina szótlanul sétált körbe, és csodálta meg az itallal dugig feltöltött bárszekrényt, a jakuzzit, meg a jókora franciaágyat, amelyen a legszívesebben nyomban elnyújtózott volna, hogy kipihenje az utazás fáradalmait.

– Azt hiszem, ideje fizetésemelést kérnem Michael-től – dadogta.

– Ez a te céged is, *cara* – nevetett fel Max. – A családhoz tartozol, ezért minden a tied is, amit megszereztünk, a pénzt is beleértve.

– Nem szívesen veszek igénybe valamit, amiért nem dolgoztam meg – bökte ki a lány becsületesen. – Meg szeretném szerezni a jogot ahhoz a pénzhez.

Max tekintete ellágyult, és a babakék szempár egy pillanatra büszkeségtől ragyogott fel.

– Tudom. Jellemes nő vagy. Ritka erény ez manapság.

– Ugyan már, Max! – horkant fel felháborodottan Carina. – Igenis sok ilyen nő van. Csak te mindig rosszul választasz.

– Nem tudnánk egyszer elfelejteni azt a nyomorult múltamat?

– Jó. És ne haragudj Victoriáért! – nézett rá bűntudatosan a lány.

– Igazad volt, mint mindig – vont vállat Max. – De legalább most arra hajt rá, aki igazán kell neki. – Aztán szándékosan témát váltott, és a szomszédos ajtóra mutatott. – Most megmutatom a szobádat.

Beütötte az ajtó kódját, és kinyitotta. Carina az előbbihez teljesen hasonló lakosztályba lépett, amelynek saját hálója és fürdőszobája volt. Örömében felsikoltott, lerúgta a cipőjét, és azt tette, amire azóta vágyott, hogy betette lábát a hotelbe.

Teljes erőből elrugaszkodott, és a matracra vetette magát. Ahogy belesüppedt a varázslatos puhaságba, felnyögött, és elnyújtózott, hogy kiélvezze a kényelmes párnák és a takaró nyújtotta luxust.

– A mennyben érzem magam! – jelentette ki.

Max vigyorogva állt meg az ágy mellett.

– Amint látom, most sem tudsz ellenállni a kísértésnek, hogy egy isteneset ugorjál. Emlékszel, ugye, amikor Brian unokatestvérednél voltunk, én pedig összeeszkábáltam neked az a borzasztó szerkezetet, csak hogy olimpiai bajnoknak képzelhesd magad?

– Egek! – nevetett fel Carina. – De azután megjártam. Túl magasra tetted a lécet, és amikor megpróbáltam átugrani, eltörtem a csuklómat.

– Azt hittem, a családod hónapokra kiközösít, de miután megjöttél az orvostól, senki se hozta szóba az esetet.

A lány felkönyökölt fektében, és állát a tenyerébe fogta.

– Azért, mert nem mondtam el senkinek a részleteket.

– Hogyan?

Carina elmosolyodott az emlékre gondolva.

– Tudtam, hogy ha elmondanám, bajba kevernélek. Hiszen Michael meg te egymással versengve vigyáztatok a biztonságomra. Azt mondtam mamának, hogy én magam építettem meg azt a magasugrópályát.

Max hosszan, mereven bámult rá.

– Te hazudtál a kedvemért?

Max ellágyulása láttán Carinának is megsajdult a szíve. A férfi úgy nézett rá, mintha új megvilágításban látná, ő azonban nem tudta, jót tesz-e ez az ügynek vagy sem. A gyerekkori emlékek felidézése talán nem a legcsábítóbb tevékenység. Sietve taktikát kell változtatnia.

– Ki szeretném cserélni azt a borzasztó futont Alexa lakásában. Mondd, mit gondolsz erről a matracról?

Max hunyorogva hőkölt hátra.

– Nem tudom, milyet szeretnél.

– Ugyan, gyere már, van itt elég hely! Ne félj, nem vagyok tetves. Csak heverj el itt mellettem, és mondd meg, szerinted jobb-e ez az ágy, mint a tiéd otthon!

Maxnek ráncba szaladt a homloka.

– Honnan tudod, milyen az otthoni ágyam?

– Nem tudom, de mivel láthatóan kedveled a luxust, feltételezem, hogy az ágyad óriási. Bizonyára nem olyan rettenetes zebramintás hálószobád van, mint egyes agglegényeknek, ahol az eldugott sztereóból egyfolytában Marvin Gaye „Let's Get it On" című dala bömböl.

– Honnan tudsz te ilyeneket? – húzódott el tőle Max elszörnyedve. – Ez olyan ijesztő, hogy nem is hallgatom tovább.

– Nos, ha tudni akarod, az egyik srácnak, akivel jártam, pont ilyen volt a kéglije. Valahányszor becsukta mögöttünk az ajtót, csak megnyomta a megfelelő gombot, és ezzel a számmal igyekezett hangulatba hozni.

Max egy lépéssel közelebb ment hozzá.

– Remélem, nem adtad meg neki, amire pályázott. Nem dőltél be egy ilyen olcsó trükknek.

– Nem, dehogy – vigyorodott el Carina. Arrébb húzódott az ágyon, és maga mellé tett egy párnát, hogy helyet csináljon Maxnek. Aztán intett a férfinak, hogy feküdjön mellé.

– Csak egy percre. Mondd el, mit gondolsz a matracról.

– Carina…

– Jó, akkor hagyjuk. Látom, nem szeretnéd összegyűrni az öltönyödet.

A megjegyzés Max érzékeny pontját érintette. Arcvonásai megfeszültek, mintha Carina baseball-labdát dobott volna feléje. Ő aztán soha nem félt semmiféle kihívástól! Ezért levette a cipőjét. A lány kis híján felkuncogott, miközben a férfi óvatosan melléfeküdt, elegendő helyet hagyva kettejük között.

– Szóval, mit gondolsz a matracról?

Max felsóhajtott.

– Nem hiszem el, hogy ágyakat osztályozunk. Úgy érzem magam, mint egy matracreklámban.

Carina a rugókat próbálgatta.

– A matrac jól tart, mégis süppedős. A lepedő láthatóan a legfinomabb minőség, a párna meg egyenesen tökéletes.

– A párna vacak. A férfiak utálják a tollpihével töltött párnákat. Fullasztó érzést keltenek.

– Tényleg?

– Igen. De a matrac jó. Szilárdan tart, ugyanakkor elegendő helyet hagy a…

– Szexnek.

Maxnek minden izma megfeszült erre a szóra. Carinának a lélegzete is elállt, mikor szembefordult vele. Tekintetük egybekapcsolódott. A lány szinte remegett a vágytól, hogy a férfira másszon, szájára tapassza a száját, és megadja magát neki.

Max pupillája kitágult, és összeszorította állkapcsát. Carina várt, majd egy arasszal közelebb húzódott. Kicsit az ingét is arrébb húzkodta, hogy többet mutasson meg a dekoltázsából. Térdét mintegy véletlenségből behajlította, mire szoknyája illetlenül felcsúszott a combjára. Egészen megrészegedett Max aftershave-jének citromillatától. Ez és a tiszta szappanszag jobban elhódította, mint akármelyik összekotyvasztott, mesterséges illat.

Egyre nőtt közöttük a feszültség.

Carina várt.

– Majdnem elnyomott az álom – mondta végül Max.

Az oldalára fordult, felkelt, és rosszallóan meredt Carinára.

A lány bosszúsan elbiggyesztette a száját.

– Hazudsz – mondta.

Nem folytathatta tovább, mert a férfi villámsebesen fölébe hengeredett. Carina a hátán találta magát. Combjai közé kemény térd nyomult, és feszítette szét még inkább. Csuklóit Max lefogta a feje fölött. Nemes metszésű ajka megállt az övétől pár centiméterre, és a kék szempárból dühödt szikrák pattogtak. Carina teste elernyedt a megadás vágyától. Íme, eljött a perc, hogy kiélje sötét fantáziáit.

– Veszedelmes játékot játszol, *cara!* – A férfi hangja bársonyos dorombolásként hatott, amely mögött azonban acélos elszántság izzott. – Ezt még nagyon megbánhatod! Nem akárkivel kezdtél ki.

Carina egészen belebódult az örömbe, hogy elérte a célját. *Dio,* olyan forróság öntötte el, hogy kis híján a csontjaira olvasztotta a bőrét. Pontosan erre vágyott: hogy Max az uralma alá hajtsa, és orgazmushoz juttassa ujjai gyakorlott mozdulataival. Felszegte az állát, és szembenézett vele.

– Talán elbírok egy hozzád hasonló nagyvaddal. Igenis kedvemre való ez a játék.

– Lássuk csak, ki nem mond itt igazat?

A férfi lehajolt, és harapdálni kezdte a lány állkapcsát. Carina egész testében megremegett, és artikulálatlanul felhördült. Max nyelve lecsapott, mintegy kísérletképpen, mire a lány teste ívbe feszült.

– Sosem jutott eszedbe, hogy többet akarok, mint amennyit bármelyik pasas adni tud? – E bátor szavak veszítettek hatásukból, mert Max éppen a lány fülcimpáját vette kezelésbe, mire ő halkan felnyögött. – Végig tévedésben voltál, Max! Nem én vagyok az, aki nem bírok el velük.

A férfi felkapta a fejét. A levegő szinte sistergett közöttük.

– Lássuk, én elbírok-e!

Ezzel szája lecsapott a lányéra. Büntetés volt ez a csók, egyúttal lecke is, amelyet művészete mestereként adott tanítványának.

Carina azonban megesküdött magában, hogy bebizonyítja, mennyire téved a férfi.

Max ujjai a lány csuklójára kulcsolódtak, miközben diadalmasan felülkerekedett ellenfelén. Carina nem azért esdekelt, hogy engedje el, hanem hogy még teljesebb legyen a hódítás. Közelebb húzódott a férfihoz. Nyelvük találkozott, és a lány válaszolt Max minden lökésére. Mellbimbói megkeményedtek, és a blúz anyagának feszültek. Öle benedvesedett, és még szélesebbre tárta lábát a férfi előtt, aki elkáromkodta magát, felgyűrte a szoknyát, és dologhoz látott.

Száját egyvégtében a lányéra tapasztotta, miközben kezét felcsúsztatta a combján, és tenyerét a nedves bugyihoz szorította. Carina felnyögött, és a férfi alsó ajkát harapdálta, arra ösztökélve őt, hogy folytassa, amit elkezdett…

De hirtelen már csak az üres levegőt markolta.

Max az ágy mellett állt. Carina levegő után kapkodott, és megpróbált lehiggadni. A férfi szeme elkerekedett a döbbenettől, meg valami mástól is. Volt a nézésében valami veszedelmes, mint egy vérszomjas lényé, ami most váratlanul életre kelt.

– Mi volt ez? – hörögte Max magából kikelve. – Mibe akarsz megint belerángatni?

Carina úgy vicsorgott rá, mint egy megvadult pitbull.

– Kinek képzeled magad, hogy csak így itt hagysz? Nem félek a te kis bemutatódtól, Max! Amint már mondtam, készen állok a folytatásra.

– *Dio,* te megőrültél! Csak bajt hoznál ránk. Torkig vagyok veled! Menj szépen haza, felteszlek a következő repülőgépre!

Carina még mindig felizgulva, összeszűkült szemmel nézett rá, és szinte fröcsögte magából a szavakat:

– És hogyan képzeled, mit mondjak Michaelnek, miért küldtél vissza?

Max a hajába túrt.

– Megérdemli, hogy megtudja az igazat. Nem akarom elárulni őt.

– Az isten szerelmére, térj végre észre! A bátyámnak semmi köze hozzá, kivel fekszem le, kivel nem. Úgy viselkedsz, mintha a középkorban élnénk, amikor még párbajoztak a nők becsületéért. Szegény nők, vélhetőleg sosem volt orgazmusuk ennyi lovagias balfék között!

Max felnyögött, mintha nem tudná, nevessen-e vagy megbotránkozzon. Carina élvezte ezt a pillanatnyi győzelmet, a férfi elbizonytalanodását: hogy nem tudja, hogyan bánjon vele. Végre eljutottak idáig. Max egyelőre a hajdani kamaszlányt látja benne. Itt az idő, hogy felébredjen, és eldöntse, akarja-e az új Carinát. Akarja-e őt.

– Hazamész, és kész. Michaelt majd lerendezem.

– Nem! – Carina is felkelt az ágyról, lesimította a szoknyáját, és megigazította magán a blúzát. – Nem megyek haza! Azért jöttem, hogy lássam, hogyan ütnek nyélbe egy fontos üzletet. És látni is akarom! Szeretném azonban, ha valamit fontolóra vennél, Max. Együtt tölthetünk egy éjszakát. Egyetlenegyet. Jót szexelnénk, lerendeznénk ezt, ami köztünk van, aztán újra csak barátok lennénk.

Max a fejét rázta, majd elhúzódott Carinától, mintha attól tartana, hogy ráveti magát.

– Ez lehetetlen! Nem illünk egymáshoz.

– Tudom.

Carina legyűrte magában sértettségét, és tovább harcolt azért az egyetlen éjszakáért. Ha legalább egyszer megkaphatná egykori bálványát, tovább tudna lépni.

– Már nem vagyok beléd szerelmes, de vannak szexuális igényeim, amelyeket ki szeretnék elégíteni. Eddig a széltől is óvtak, csakhogy már felnőtt nő vagyok. Ideje felfognod végre!

A férfi letagadhatatlan erekciója és az arcán tükröződő ellentmondásos érzelmek erőt adtak a lánynak a további ostromhoz. Max igenis akarja őt, csak fél rászánni magát a döntő lépésre.

– Továbbléptem, Max – mondta aztán. – Érett szexuális kapcsolatra vágyom, ami kielégít. Nem hosszú távú elkötelezettségre. Hiszen még csak most próbálom ki magam. Az kéne még csak, hogy valaki máris magához kössön! Mi ketten vonzódunk egymáshoz, tiszteljük egymást, és közös a hátterünk. Miért nem vállalsz akkor be velem egy futó kalandot, itt, Vegasban? Ahol a kutya sem törődik velünk. Senki nem tudná meg!

Max álla megfeszült, és szinte perzselt a tekintete. Helyes, nagyon helyes! Nem hagyja hidegen az ajánlat

– Carinának egyelőre ennyi elég is volt. Közelebb lépett Maxhez. A férfinak ijedtében a lélegzete is elállt. Carinából áradt az öntudatos női vonzerő. Lassan elmosolyodott.

– Most pedig kérlek, hagyj magamra! Megyek, úszom egyet. Viszlát később.

A lány nem várta meg Max válaszát, kiterelte az ajtón, és becsukta utána.

*

Max az asztal túlsó oldalán ülő férfit fürkészte. Apró gombszem, akár egy cápáé. Előreugró, erélyes áll. Laza csukló- és ujjtartás, ahogy felfordítja a lapját. Most hátradőlt a kárpitozott széken, a szivarjáért nyúlt, és Maxre vigyorgott. Ő azonban a lapjaira koncentrált, és betette a zsetonokat.

– Tartom.

Felcsapott két ászt.

Sawyer Wells felkuncogott, és követte a példáját.

Három kettest terített ki.

– Basszus!

– Rég láttalak, Max. Hiányzott a humorod. Meg persze a pocsék pókertudásod is.

Max ezt szó nélkül hagyta, inkább ő is szivarra gyújtott. A zsetonokkal teli pókerasztal csak egyike volt a különcségeknek, amelyekkel barátja lakosztályában találkozott. A bár sem volt éppen akármi. Egyetlen polcán is tömérdek vodkás-, rumos- és likőrösüveg sorakozott. A falakon függő festményekkel egy neves műgyűjtő sem szégyenkezett volna. Az élénkvörösek és a földszínek túlsúlya arról árulkodott, hogy Sawyer Wells nem veti meg a luxust, vagy az élvezetek bármely formáját.

– Átlátok rajtad. Megpróbálsz leitatni, hogy rossz üzletet kössek a hoteleddel.

A vele szemközt ülő szőke férfi a fejét rázta, és leveregette szivarja vastag hamuját. Tejfehér bőre és aranybarna szemei unatkozó herceghez tették hasonlóvá. Ám csak addig, amíg oldalra nem fordult, mert akkor szembetűnt az arcát átszelő sebhely. Hosszú haja többnyire sikerrel eltakarta az árulkodó vágást. A heg sötétebb ügyleteket sejtetett. Max azonban tudta, hogy ez a feltevés sem állja meg a helyét. Ez a pasas maga szerezte a vagyonát a borotvaéles eszével, ami nem kis kihívás elé állította üzletfeleit. Ráadásul csípős humora sem volt hétköznapi.

– Nem az én hotelem. Már csak pár hónapig igazgatom a Venetiant. Vadonatúj szállodaláncot építek ki. Ringbe szállok a seggfej Donald Trump ellen. – Max felnevetett a tréfa hallatán. – Ami azt illeti, az italt jobban bírod, mint a pókert.

– Lefogadom, hogy megpiszkáltad a lapokat. Le kellett volna mennem a kaszinóba játszani.

– Nem hiszem, hogy tönkremész néhány ezer dolcsis veszteségtől.

Sawyer eltűnődött. Eszébe jutott valami, amit Max rég elfelejtett. Egy jachton ismerkedtek össze Görögországban, ahol Max ráhajtott egy csinos hercegnőre. A lány az apai önkény elől menekült. A gond csak az volt, hogy Sawyer is akarta a hercegkisasszonyt. A végén Max győzött, noha másnap már dobta

a lányt. A két férfi ölre ment, de megúszták pár horzsolással, és némi macskajajjal. Mindez a barátságukat is megpecsételte.

Mikor kiderült, hogy Sawyer ismeri Conte mamát, a barátság tovább mélyült, és ez így is maradt az elkövetkező évek során. Ugyanakkor Max nem sokat tudott Sawyer múltjáról, azt leszámítva, hogy sikeres üzletember, és árván nőtt fel. Szerencsére ez a legkevésbé sem érdekelte. Tapasztalatból tudta, hogy egy igazi férfi jövőjét soha nem a múlt határozza meg.

– Van más programod is Vegasban azon kívül, hogy hagyod magad megkopasztani?

– Nos… vacsorák, egy kis szerencsejáték, meg aztán kiengedem a gőzt a partnerem oldalán.

– A nődet hoztad magaddal? – vonta fel Sawyer a szemöldökét.

Max lelki szemei előtt megjelent Carina. Kifújta a szivarfüstöt.

– Nem a nőm, és jobb is ez így.

Sawyer bólintott.

– Általában valóban jobb. Így legalább senkit sem sértünk meg, mert itt minden az élvezetről szól. Nekem mégis az a benyomásom, hogy zavar valami.

– Engem ne próbálj megbűvölni, te mágus! – hördült fel Max.

– Nem ok nélkül félsz a nőktől. Összehozzalak valakivel?

– Tudok én nőt szerezni magamnak, Sawyer – húzta el a száját Max. – Nincs szükségem az otthagyott szeretőidre, de azért kösz az ajánlatot.

– Azt lesheted, hogy bármelyik volt nőmnél labdába rúghatsz. Emlékszel, ugye, mi történt Párizsban is? Összeboronáltalak egy modellel, de nem tudtad lefektetni.

– Rokonszenvesebb volt annál.

– Na, és akkor mi van? A végén én vittem haza.

– Azt azonban elfelejted, hogy a következő hétvége az enyém volt.

– Te faszfej!

Max felnevetett, mert a sértés mögött nem érzett valódi haragot. Sawyer több nőügyében is szerepet játszott. Ezek mindegyike a hódítás és a kaland izgalmáról szólt. Most azonban különös ürességet érzett a zsigereiben. Amióta Carina visszatért

az életébe, az összes korábbi kapcsolatát laposnak és… semmitmondónak érezte. A lány közelében minden valami sajátos értelmet nyert és élettel telítődött. Mi történhetett vele?

– Sawyer?

– Igen?

– Vágytál valaha… többre is?

Barátja összesöpörte a paklit, és elrendezte az asztalon a zsetonokat.

– Mármint miből többre?

Max nevetségesnek érezte magát, ezért vállat vont.

– Hát, tudod. Többre egy nőtől, az élettől.

Sawyer abbahagyta a kártyakeverést, és eltöprengett a kérdésen.

– Egyelőre nem, de remélem, egyszer ez is megesik velem. Miért, Max? Te ebben a cipőben jársz?

Max nevetéssel ütötte el a kérdést.

– Nem, csak eszembe jutott. Most mennem kell.

– Jó. Folytassuk a pókert később. A pénzed másik felét is el szeretném nyerni.

Max elnyomta a szivarját.

– Hogyan is mondjátok ti, amcsik? Na, igen: Merj álmodni!

Sawyer nevetése végigvisszhangzott a helyiségben.

*

Három óra múlva Max diszkréten megigazította a nyakkendőjét, és megkért egy alkalmazottat, hogy ellenőrizze a légkondit, mert izzadt a márkás öltönyben, és a verejték kellemetlenül csípte a bőrét. Ennél a meccsnél észnél kellett lennie. Az új pékség nyitása Vegasban megváltoztatta a játékszabályokat. Sikerre akarta vinni ezt az ügyletet. Végső soron élt-halt az üzletért, erre volt a legbüszkébb, egyedül ez töltötte el mélységes elégedettséggel. Muszáj volt bizonyítania. Hogy az apja nem találta méltónak a figyelmére, az még semmit nem jelent. Ott volt a mama is, aki szerette, és bízott benne. Nem okozhat neki csalódást. Nem, ő nem lesz gyenge alak, aki a pszichoanalitikusának siránkozik az

apai ridegségről. Mintha az mentség lenne arra, ha nem állja meg helyét az életben.

Most azonban nehéz volt összpontosítania. Valahányszor az üzlettel foglalkozott, vagy a kaszinóban pihente ki magát, Carina nevetséges ajánlata ott visszhangzott a tudatában, és kis híján megőrjítette. Egyetlen éjszaka, amit mindenki elől eltitkolnának.

Ő maga azonban sajnos tudná. Együtt tudna élni a bűntudattal? Az az egyetlen éjszaka minden bizonnyal iszonyatos események sorozatát indítaná el, büntetésül, amiért a farkával gondolkozik az esze helyett.

Elkezdődött a tárgyalás. Max tudta, hogy Sawyert és csapatát érdekli az üzlet, dacára annak, hogy a Venetiannek híresen jó séfje volt, aki a város összes esküvőjére szállított. Mégis nagy lehetőség lenne, ha pékséget nyithatnának a hotelben, noha ez inkább a betérő vendégeket látná el, mint hogy kiszállítással foglalkozna. Max emlékeztette magát, hogy erről is beszélnie kell Michaellel. Nem is lenne rossz ez a sajátos vendégkör. Új tapasztalatot jelentene. Először azonban fel kell térképeznie a helyi vásárlási szokásokat. Pontos adatokra lesz szüksége.

Carina szorgosan jegyzetelt a tárgyalás során, és hegyezte a fülét. Max már készült, hogy lezárja az ülést, ekkor azonban megszólalt Sawyer.

– *Signorina* Conte – fuvolázta –, micsoda szerencse, hogy megismerhetem Michael húgát. Alig várom, hogy együtt dolgozhassak önnel és Maxszel!

Carina elmosolyodott, és arca felderült a bók hallatán. Ez a nyitottság máig elbűvölte Maxet, noha enyhén szólva túlzásnak tartotta.

– Köszönöm, Mr. Wells! Úgy érzem, a La Dolce Maggie tökéletesen illik ide, a Venetianbe, és én is várom a folytatást.

Max megkönnyebbülten felsóhajtott, és felállt.

– Uraim, öröm volt önökkel tárgyalni. Meg kell még vizsgálnunk mindezt a számok tükrében, azután visszatérünk a részletekre.

– Jó kis üzlet ez, Max – jegyezte meg Sawyer simán forgó nyelvvel, mikor kezet ráztak. – Nem adnánk ugyan fel a

kiszállítást sem, de azt hiszem, nem kis nyereségre számíthatnátok egy pékséggel az előcsarnokban

Max bólintott, ám továbbra is aggódó arcot vágott.

– Méltányolom az ajánlatodat, de nem vagyok biztos benne, hogy pénzünknél lennénk.

Az első ajánlatot nem szokás elfogadni, és ezt mind a ketten tudták, hiszen pontosan ismerték a játékszabályokat. Max javában rakosgatta már az iratokat az aktatáskájába, amikor ezt hallotta:

– Max, azt hiszem, nagylelkű ajánlatot kaptunk.

Ezt Carina mondta elgondolkozó arckifejezéssel. Max ereiben megfagyott a vér. Magában buzgón fohászkodott, hogy Carina ne folytassa. A lány nyilván gyors fejszámolást végzett, és mivel kitűnő érzéke van a számokhoz, máris tudja a végeredményt. Max elfojtott egy nevetést, és megragadta Carina karját.

– Hogyne lenne nagyvonalú, Sawyer mindig az. Most azonban mennünk kell, vár ránk egy konferenciahívás.

Sawyer ügyesen Max elé lépett, és melegen rámosolygott Carinára. Ez a Nemo kapitánynak álcázott cápa most rácuppant a zsákmányra.

– Hogy magának micsoda érzéke van a számokhoz, *signorina!* Örülök, hogy ön is méltányosnak látja az ajánlatunkat. A tribecai üzlet megnyitásánál például biztosan nem kaptak hasonlót. Jól mondom? Úgy tudom, ott kevesebbet kértek, mert a Tribeca jó reklám. Hát még Vegas!

Max már szóra nyitotta a száját, de elkésett vele.

– Á, erről is tud! – kuncogott fel kedvesen Carina. – Ahogy látom, még több is lesz így a nyereség, mint amit bekalkuláltunk. Szerintem Michael igencsak elégedett lesz az ajánlatukkal, ahogyan Max is.

Sawyer elvigyorodott, aztán Maxre villantotta a tekintetét.

Merda!

Gyakornoka épp most fordult hátára, hogy a hasát kínálja fel a cápa halálos harapásának. További tárgyalásra ezek után nincs kilátás. Carina arca úgy ragyogott, mintha nyélbe ütötte volna az üzletet, amelyet ebben a pillanatban hiúsított meg.

Max erőt vett magán és visszanyelte a mérgét.

– Majd elválik, nem igaz, Sawyer?

– Ahogy mondod.

Max figyelmeztetőn megmarkolta Carina karját.

– Menjünk!

Még odabiccentett Sawyernek, és kivezette a lányt a konferenciateremből, aztán végig a folyosón a liftig. Carinának láthatóan beszélhetnékje támadt, de Max vészjósló tekintete elnémította. Zavar suhant át a lány arcán, és nem szólalt meg, amíg a szobájához nem értek, be nem ütötték a kódot, és át nem léptek a küszöbön.

Ott azután Max letette az aktatáskáját, letépte magáról a nyakkendőt és a zakót, és szabadjára engedte a haragját.

– Mit műveltél, az isten szerelmére? MBA-d van, és megszeged az üzleti tárgyalások alapszabályát?! Az első alkalommal tilos egyetlen szóval is jelezni, hogy elégedettek vagyunk az ajánlattal. Ezek után lesheted, hogy Sawyer emelje az árat! Mi pedig nem alkudhatunk: vagy elfogadjuk, amit mondott, vagy visszautasítjuk. – Fel-alá kezdett járkálni a szobában, és úgy káromkodott, mint a záporeső. – Michael megöl ezek után! Ezt egyszer és mindenkorra elszúrtad!

Carina arcából kifutott a vér.

– *Dio, mi dispiace!* – suttogta. – Nagyon sajnálom. Nem gondolkoztam. Azt hittem, az üzletet félig már meg is kötöttük. Izgalmamban szóltam el magam. Az én hibám, Max. Vállalom a felelősséget a következményekért!

Max felnyögött.

– Te nem érzed meg a következményeket, csak én, Carina. Nem lett volna szabad ideeresztenem téged. A lelkedre kellett volna kötnöm, hogy hallgass, mint a sír. Elfelejtettem, hogy az iskolai képzés köszönő viszonyban sincs az élettel.

Carina határozott léptekkel elébe állt.

– Ne próbálj engem mentegetni! Amit tettem, az megbocsáthatatlan. Elragadott a hév. Mindjárt felhívom Michaelt, és elmondom neki, mi történt.

Max vett egy nagy levegőt, hogy megnyugodjon. Semmi értelme nem lenne kiabálni a lánnyal. Elmondhatja ugyan Michaelnek, mi történt, de akkor is ő hibázott, nem Carina. Ezért lehalkította a hangját.

– Majd kigondolok valamit. Ne rángassuk bele a bátyádat, egyelőre ne! Menj, ússz egyet a medencében, én meg közben elrendezem ezt az ügyet. Élvezd ki a hotelt, amíg itt vagyunk.

Hálás mosolyra számított. Ehelyett Carina nagyot lökött rajta, hogy kis híján elvesztette az egyensúlyát. Az az éjfekete szempár dühtől szikrázott, és a lány testéből áradó erő arra az éjszakára emlékeztette Maxet, amikor megcsókolta.

– Ne merj atyáskodni velem, Maximus Gray! – acsargott Carina, és a keze ökölbe szorult. – Ne bánj velem úgy, mint egy taknyossal, aki rögtön bőgni kezd, ha hülyeséget csinál. Én toltam el ezt a dolgot, és erre nincs mentség! Nem a te hibád, hanem az enyém, és torkig vagyok azzal, hogy mindig te viszed el helyettem a balhét!

– Mi ez, egy rossz vicc? – csóválta a fejét Max, végképp kiakadva. – Megkérlek, hogy húzz el ahhoz a rohadt medencéhez, és erre te ordítozni kezdesz velem? Másra sincs most szükségem! Elegem van a női trükkökből meg abból, hogy az óhajaidat lessem. Azt akarod, hogy úgy bánjak veled, mint bármelyik dolgozónkkal? Helyes, akkor vedd úgy, hogy kizártalak az üzletből. Holnap szépen hazamész, és az otthoni irodát igazgatod, mialatt én megpróbálom helyrehozni, amit elszúrtál. Így már jobb?

– Sokkal jobb.

Carina holtsápadt lett, és ijedten hátrált, miközben karjait védelmezőn összefonta maga előtt. Hirtelen olyan magányosnak látszott. Max torka elszorult a szánalomtól. Testének minden sejtje azt követelte, hogy kapja karjába a lányt. – Ne haragudj, Max! – nevetett fel Carina szárazon. – Amióta a kezed alatt dolgozom, te mindent megpróbáltál, hogy lehűtsd a lelkesedésemet. Most át kell gondolnom, jó-e ez nekem vagy sem.

– Carina…

A lány hevesen megrázta a fejét, és az ajtó felé támolygott.

– Nem, hagyj! Egyedül szeretnék maradni. Később majd találkozunk.

Még mielőtt Max bármit mondhatott volna, elmenekült.

Max kezébe temette az arcát, és magában buzgón fohászkodott. Azt kérte az égtől, hogy legyen ereje ellenállni a kísértésnek, és ne fojtsa meg Carinát. Hogy megállja, és ne érjen hozzá. Hogy el tudja küldeni a közeléből, és ne kelljen ezekkel az elszabadult, őrjítő érzésekkel foglalkoznia.

Egyéjszakás kaland Carinával.

Elűzte magától a csábító gondolatot. Várt egy keveset, aztán a lány után ment.

*

Carina a kaszinó bárjában gubbasztott, és a szalvéta szélét babrálta, amit az almás martinihez kapott. A kellemes zöld szín lecsillapította, csakúgy, mint a torkán végigcsúszó kesernyés ital. Micsoda dekadens élvezet Vegasban iszogatni délután, ahol az éjszaka anélkül olvad a nappalba, hogy bárki észrevenné. Talán később gondolára ül, és elküldi az útról készült fotót a mamájának meg a nővéreinek. Hadd csodálják meg a kishúgukat ebben a puccos környezetben.

Felzokogott, és a fogát csikorgatta. Egek, hogy utált sírni! Rossz emlékeket ébresztett benne, azokból az időkből, amikor mindig szabad folyást engedett a haragjának. Amíg Venezia kivételes szépséget, Julietta pedig hűvös értelmet kapott az égtől, addig neki egy szemétdombnyi zűrzavaros érzelem jutott. Mindig is túl könnyen adott, túl hiszékeny volt… ostobább a kelleténél. Többnyire csak a pálya széléről nézte, hogyan rúgnak labdába mások. Azt remélte, hogy az üzleti világ majd átformálja, és kijelöli élete irányát. Végre tartozhat valahová, és élvezheti az életét. Ehelyett fájdalmasan rosszul érezte magát.

Micsoda szánalmas hisztérika is ő!

Magában elmosolyodott, ahogy a benne élő istennő átvette az irányítást, és észhez térítette. Csúnyán elszúrta ezt a dolgot. Ezért neki is kell helyrehoznia, nem pedig hagynia, hogy szokás szerint Max tartsa helyette a hátát. A vereség íze keserű volt, a

martinival azonban talán könnyebb lesz lenyelnie. Utána összeszedi magát, ahogyan egy felnőtthöz illik, és beszél Sawyer Wellsszel. Négyszemközt.

– Gyakran jössz ide?

Carina bosszúsan felsóhajtott. Max letelepedett a szomszédos bárszékre, és sört rendelt magának.

– Max, mikor tanulod meg végre, hogy nem kell engem védelmezned? Miért nem ihatom le magam egyszer kedvemre? Végre egyedül, mindenféle csúnya, gonosz bácsik nélkül. Még alig múlt dél, menj, és csinálj valami értelmeset!

– Éppen ezt teszem. Megpróbálom elejét venni, hogy keseregj. Ennek csak van értelme!

Max ártatlanul elvigyorodott, amit a lány kis nevetéssel jutalmazott. Már a férfi közelsége is elég volt, hogy összezavarja a fejét, és megbénítsa az akaratát. Felemelte a poharát, és újra belekortyolt az italába.

– Eleinte valamennyien követünk el hibákat. Nem kellett volna kiabálnom veled.

– Pedig ez volt az egyedüli jó abban, amit műveltél.

– Ez volt a tanulópénz, rendben? Lépjünk tovább.

– És az üzlet? Azzal mi lesz?

– Az is megoldódik valahogyan. Egyelőre hagyjuk Sawyert, hadd főjön a saját levében. Nem aggódom túlságosan.

De a tekintete nagyon is aggódó volt. Carinának elszorult a szíve a bűntudattól. Alaposan megszívatta szegény Maxet. Hiába van MBA-je, ennél nagyobb hibát el se követhetett volna. Túl hamar mutatta meg a lapjait.

Hol máshol, ha nem épp Vegasban.

Max kezét a bárpulton arrébb csúsztatva megfogta az övét. A meleg, erős férfikéz megnyugtatta a lány idegeit, aki most szokásos védekezését is feladta.

– Nem vagyok biztos benne, hogy nekem való ez, Max.

– Kezdő vagy még, *cara.*

– Ez nem ilyen egyszerű. Már az is belekerült egy időbe, mire megtanultam úgy uralni az érzelmeimet, ahogyan az üzleti élet megkívánja. Még élveztem is a kihívást, attól tartok azonban,

soha nem lesz bennem elég határozottság. Ahelyett, hogy jól seggbe rúgnék valakit, amikor beteget jelent, a legszívesebben erőlevessel kínálnám.

Max felé nyúlt, és a lány füle mögé simította egy rakoncátlan hajfürtjét. Ez a gyengéd mozdulat felbátorította Carinát, aki most egyenesen a férfi szemébe nézett, ívelt ajka félmosolyra görbült.

– Senki nem akar megváltoztatni. Alig néhány hónapja vagy nálunk, és minden munkatársunk rajong érted. És nem azért, mert azt csinálnak veled, amit akarnak. Azért, mert különleges lény vagy, és ezt mindenki tudja.

– Csak vigasztalni próbálsz.

– Nem. Arra számítottam, hogy egy tinit kell pátyolgatnom, és elérnem, nehogy túl nagy bajt kavarjon. Ehelyett egy felnőtt nővel kerültem szembe, aki érti a dolgát, és igyekszik megtalálni a helyét az életben. A kapcsolat-építés meg éppenséggel az erősséged. Tudod, mit várnak el tőled, és nem félsz megadni. – Max egymásba kulcsolódott kezüket nézte egy darabig, aztán kibökte. – És Robin dolgában is igazad volt.

A bók megmelengette Carina szíve táját.

– Meglep, hogy egyetértesz velem.

– Néha túlontúl az üzletre figyelek, és elfeledkezem arról, hogy emberekkel van dolgom. Emberekkel, akik hibáznak.

– De nem akkorát, mint én.

– Azt könnyű lesz rendbe hozni. Ilyenkor az a legjobb, ha veszünk egy mély lélegzetet, és eltávolodunk az aktuális problémától. Túl könnyen mondasz igent, ezért ha legközelebb valaki az érzelmeidre hatva igyekszik kérni valamit, mondd azt az illetőnek, hogy visszahívod. Ha időt hagysz magadnak a döntésre, tisztább képet tudsz alkotni az adott helyzetről, és nem szorítanak sarokba. Egyetértesz?

Carina elgondolkozva bólintott.

– Igen.

– Én is alaposan elbaltáztam egyszer valamit, amikor dolgozni kezdtem Michaelnek. Rossz szerződést küldtem el egy menedzsernek, épp az üzlet lezárása előtt. Vagy félmillió dolcsit

spóroltam annak a fickónak, aki aláírta a papírt, mielőtt észrevettem volna a tévedésemet.

– És mit mondott erre Michael?

– Szidott, mint a bokrot – villant meg Max szeme. – Pocsékul éreztem magam. Aztán túltette magát a dolgon, és soha többé nem említette, nem dörgölte később az orrom alá. Ez volt az utolsó eset, hogy a pénzét pocsékoltam.

Carina kezdett felvidulni. A kaszinó feléledt és hangosan zsongott körülöttük, ő azonban úgy érezte, kettesben van azzal a férfival, aki pontosan tudja, milyen szavakat válasszon a megvigasztalására.

– Tudok valamit, amitől jobb kedvem lenne. És ebben még csak nem is tévedhetek.

– Megkérdezhetem, mi az?

– Céline Dion koncertet ad ma este.

Max összerázkódott az undortól.

– Bármi mást kérhetsz tőlem, teljesítem. Odaadom a kocsimat, a pénzemet, a kutyámat. Csak arra ne kényszeríts, hogy meghallgassam a „My Heart Will Go On”-t.

– Hmm, honnan ismered ezt a számot, Max?

Max úgy tett, mintha nem hallaná a kérdést, és alaposan meghúzta a sörét. Közben elhúzta kezét a lányétól, aki igyekezett nem mutatni, mennyire bánja ezt.

– Kizárólag az akciók miatt néztem meg a *Titanicot.*

– Ezt a sznobságot! – nevette el magát Carina. – Elmegyünk, és kész. Hétkor kezdődik.

– Miből gondolod, hogy tudok jegyet szerezni? Valószínűleg már mind elkelt.

– Csak menj, és próbáld meg! – mordult fel a lány. – Bájold el a jegypénztárosnőt! Ajánld fel neki a szolgálataidat. Biztos siker.

– Rendben, de csak azzal a feltétellel, hogy lezárjuk ezt a témát. Elcseszted az üzletet. Majd rendbe hozzuk, és továbblépünk. Áll az alku?

– Igen – mosolyodon el Carina.

– Helyes. Van még néhány találkozóm, te meg pihenj addig. A koncert előtt elviszlek vacsorázni. Leteszteljük a Venetian konyháját.

– Tökéletes!

Max pár bankjegyet ejtett a bárpultra, és felállt.

– Kerüld a bajt a nap hátralévő részében!

– A jó kislányok nem kerülnek bajba, nem igaz?

Max figyelmeztető pillantást vetett a lányra, és távozott. Carina a martinije maradékát kortyolgatva számba vette a lehetőségeit. Egyvalamiben biztos volt, neki magának kell ezt az ügyet helyrehoznia… éspedig bármi áron. Ez az ár sajnos igen magas volt: megszegni az alkut.

Ujját körbejártatta a pohár peremén, és elfojtott egy sóhajt. Hiába töri magát, a hibái túlsúlyban vannak az erényeivel szemben. Talán itt az ideje, hogy mélyebbre ásson, és rájöjjön, mit is akar valójában, ahelyett, hogy elnyomja a kreativitását. Szabad, alkotó élet után sóvárgott. Mi van, ha a La Dolce Maggie nem tudja megadni, amire igazából szüksége van?

Ezek a gondolatok kavarogtak az agyában, de most arra az egy kérdésre koncentrált, amire pillanatnyilag befolyással lehetett.

Helyre kell hoznia, amit elcseszett. Kiitta az italát, magához vette a retiküljét, és visszament a szobájába, hogy felhívja Sawyer Wellst.

Kilencedik fejezet

Sawyer ízig-vérig vegasi volt. Carina igyekezett legyűrni idegességét, miközben a férfi puha nagymacskaléptekkel jött eléje az irodájában. Kezet fogott vele, és hellyel kínálta, mintha arra készülne, hogy eljátsszon az ebédjével, mielőtt felfalja. Ami azt illeti, Carina kinézte ezt belőle. Erotikus kisugárzása hullámokban csapta meg a lányt, de volt itt valami ennél mélyebb is, ami halálra rémítette. A férfi az *Inni és élni hagyni* szőke vámpírjára, Ericre emlékeztetett, aki izzó aranybarna szemével hipnotizálta a nőket. Érzéki ajkának kegyetlen íve éppoly félelmetes volt, mint kemény metszésű, zord arcvonásai, kiugró pofacsontja, és a baljós forradás, amely szemöldökétől húzódott lefelé, egészen az álláig. Haja csaknem olyan hosszú volt, mint Michaelé, annyira azonban mégsem növesztette meg, hogy lófarokba foghassa hátul.

Carina alaposan utánanézett az előéletének. Sawyer egy sereg hotelt vett át, és tett nyereségessé. Idővel azonban mindegyikre ráunt, és túladott rajtuk. Jelenlegi játékszere a Venetian volt, és egyelőre komolyan is vette. Mindamellett szárnyra kapott a hír, hogy új luxushotelláncot készül megnyitni az országban. Gyakran megfordult Olaszországban, és a jelek szerint közelebbi ismeretség fűzte Maxhez.

Carina helyet foglalt a terebélyes tíkfa íróasztallal szemközt, és körülnézett. Az irodát a hotel legfelső emeletén rendezték be. Padlótól plafonig érő panorámaablakok tárták itt szem elé a város csillogását. Mindez sokkal inkább lakosztályra, mint irodára emlékeztetett. Tíkfa bútorzat, könyvespolcok sora és bárszekrény is akadt. A falakon pompás festmények függtek; vad akt- és tájképek izgalmas keveréke. Carina figyelmét megragadta

egy árnyékba burkolózó, ölelkező pár. A képből áradó kendőzetlen érzékiség megborzongatta az idegeit. Sawyer észrevette, mit néz, mire a lány elpirult.

– Kedveli a festészetet, Carina?

– Nagyon. Én is festegetek.

Sawyer az íróasztala mögött álló bőrszékbe telepedett, és elgondolkodva tanulmányozta a lányt.

– Érdekes – morogta. – Hobbiból vagy komolyabban?

– Abbahagytam a tanulmányaimat, hogy megszerezzem az MBA képesítésemet. De azért hiányzik.

– Soha nem szabad feladni a lélek egyetlen darabkáját sem. A végén elsorvad és elhal, vagy épp el is üszkösödik, és ki kell metszenünk magunkból. – Tekintete magába fordult, mintha a múlt árnyaival küzdene. – Az élet túl rövid a megbánáshoz.

– Igen.

A furcsa beszélgetés felzaklatta a lányt. Egek ura, csak nem méretes franciaágy áll a szomszéd szobában? És miért gondolja, hogy ez a férfi nem csupán alszik abban az ágyban, hanem mást is művel?

– Jó kapcsolataim vannak a művészvilággal. Ha valaha is komolyabb kiállításra készül, csak szóljon. A galériásomnak kitűnő szimata van a tehetséghez.

Carina furcsálkodva nézett rá.

– De hát ön még egyetlen képemet se látta!

– Nekem is jó a szimatom.

– Nem árt tudni.

Carina keresztbe vetette a lábát. A férfi tekintete rátapadt a kivillanó meztelen bőrre, majd lassan végigsiklott a lány termetén. Elismerő pillantása azonban inkább az embernek szólt, és nem a puszta húsnak. Rekedtes hangja szeretkezés utáni reggeleket és sok-sok meztelenkedést ígért.

– Örülök, hogy újra látom. A titkárnőm azt mondta, hogy az üzletről akar velem beszélni. Max is csatlakozik hozzánk?

Carina a szoknyájába törölte megizzadt tenyerét, vett egy nagy levegőt, és rákezdett.

– Nem, Max nem tudja, hogy itt vagyok. És szeretném, ha a látogatásom a mi titkunk maradna.

Sawyer felkapta a fejét. A lány lélegzet-visszafojtva várta a választ. Ez a pasas tényleg a vesékbe lát? – kérdezte magában.

– A mindenit! Általában nem megyek bele ilyesmibe, mivel nem ön vezeti a tárgyalásokat. Ön azonban érdekel. Ugyanakkor nem ígérhetem meg, hogy eltitkolom Max elől a találkozásunkat, amennyiben nem értek egyet az ön szándékaival.

– Természetesen – bólintott Carina. – Csak azt szerettem volna elmondani, hogy elmegyek Vegasból, és kiszállok az üzletből.

Sawyer elkomorodott.

– Kirúgták?

– Nem, Mr. Wells.

– Hívjon Sawyernek!

– Sawyer.

A férfi várakozón elhallgatott, de Carina nem szolgált további magyarázattal. Pár pillanat múltán vonakodó mosoly jelent meg Sawyer arcán. A lány gratulált magának, hogy megnyerte ezt a kis csörtét.

– Ez minden, amit közölni akart?

– Pontatlanul számoltam, Max pedig azóta tudtomra adta, hogy feláll a tárgyalóasztaltól, amennyiben ön az én kalkulációmhoz tartja magát. Ez a vegasi üzlet nem túl nyereséges, kivált, ha figyelembe vesszük, hogy a hotelkonyhával is versenyeznünk kell.

Sawyer tovább tanulmányozta a lányt. Carinának különös érzése támadt. Mintha a férfi a titkait katalogizálta volna, hogy eldöntse, méltó ellenfél-e vagy sem. Sawyer egymásnak támasztotta az ujjait.

– És Michael tud erről?

– Egyelőre nem.

– Értem. Eszerint visszavonul a tárgyalásoktól, hogy megmentse az üzletet.

– Pontosan. Így ön sem használhatja fel a tévedésemet a bátyám vagy Max ellen.

– Azt gondolta, hogy ellensége vagyok a bátyjának? Hogy ki akarom fosztani? Hogy az ön közbeszólására hivatkoznék, és ehhez ragaszkodnék foggal-körömmel?

Carina öntudatosan felszegte az állát.

– Miért ne? Elvégre is üzletember. Az ön helyében én máris felhívtam volna Michaelt, és közöltem volna vele, hogy vagy ennyiért kötünk üzletet, vagy ugrik a megállapodás. A húgára kenném, hogy ő rontott el mindent. – Elhallgatott, majd kis szünet után folytatta. – Mindenesetre, ha ezzel próbálkozik, én kilépek.

Sawyer arcán meglepetés suhant át.

– Elmenne idáig, csak hogy megmentse az üzletet?

– Igen. És, Mr. Wells…

– Nevezzen Sawyernek…

– Nem blöffölök.

Sawyer szája nevetésre rándult.

– Ez érdekes! Ön határozottan összegubancolta a szálakat.

Carina megkönnyebbülten felsóhajtott. Végre valami hasznot is hajtott a vállalatnak. Max ezután tiszta lappal kezdhet, és a bátyja sem kerül kellemetlen helyzetbe.

– Biztos vagyok benne, hogy talál valamilyen alternatív megoldást. Rendkívül alkalmazkodónak látszik.

– Egyvalamit megígérhetek, Carina. Az ön tévedése nem akasztja meg a tárgyalásainkat.

– Köszönöm.

– Ennek ellenére úgy érzem, tartozik nekem valamivel.

– Elnézést, de nem értem.

Sawyer ajkán halvány mosoly játszott. Carinának a lélegzete is elakadt a férfi tekintetéből sütő perzselő érzékiségtől.

– Találkozzunk ma este!

– Hogy mi?

– Randizzon velem. Már ha nem járnak Maxszel.

Carina a kelleténél kissé hevesebben rázta meg a fejét.

– Nem, nem járunk. Miért akar velem találkozni?

– Ön gyönyörű és karakán nő. Elvinném vacsorázni, aztán a klubomba.

Sawyer hangján érződött, hogy kitűnően szórakozik.

Carina megpróbált rájönni, mire is megy ki a játék. Vonzó ez a pasi, de nagyon, csakhogy nem az ő súlycsoportja. Vagy mégis?

– Újabb titkokat akar belőlem kihúzni? – nevette el magát.

– Alábecsüli önmagát. Este hét megfelel?

– Előtte együtt vacsorázom Maxszel, aztán koncertre megyek vele.

– Akkor találkozzunk utána. Tízkor.

A férfi megint türelmesen várta a válaszát Ez a kordában tartott, megfegyelmezett érzékiség teljesen levette a lábáról Carinát. Hát nem pontosan erre vágyott? Ahelyett, hogy Maxszel az oldalán azt hallgatná, hogyan énekel Céline Dion a viszonzatlan szerelemről, íme, itt a soha vissza nem térő alkalom, hogy randizzon a Magas Szőke Férfival… még féltékennyé is tehetné kicsit leendő egyéjszakás kalandját.

Sawyer felnevetett, és a fejét csóválta.

– Csodálatos nő maga! Rég nem kellett ennyit küzdenem egyetlen pohárka koktélért.

– Akkor igyunk egyet a bárban. Hatkor.

– Ezt megbeszéltük.

Carina visszament a lakosztályába, hogy lezuhanyozzon, és átöltözzön estére. Még mindig nem fért a fejébe, hogyan lehetséges, hogy legnagyobb üzleti tévedése ilyen fantasztikus randihoz juttatta. Egyetlen éjszakája maradt, mielőtt elhagyja Vegast, és ezt tőle telhetően ki akarta használni.

A francba Céline Dionnal!

*

Carina belépett a híres V-bár ajtaján, és szemével a partnerét kereste. A fülledt erotikát sugárzó, elegáns dekor pontosan megfelelt a hangulatának. A bár teljes hosszában bőrkanapé húzódott végig. Máris sokan lebzseltek itt, hogy a híresen jó martinit kortyolgassák. A tejüveg falak elválasztották a bárt a hotel többi terétől. Tökéletes helyszín volt ez egy gyors koktélhoz a Maxszel megbeszélt vacsora előtt.

Carinát nyomban egy sarokasztalhoz vezették, ahol Sawyer már várt rá. Most is feketébe öltözött, ami jól illett szikár, inas termetéhez. Vállára omló haja izgalmas keretet adott markáns arcvonásainak. Volt a lényében valami veszedelmes, ami izgatta a lányt.

Carina száraz martinit rendelt, és csevegni kezdtek.

– Hogy tetszik Vegas?

– Mi az, ami nem tetszene? – mutatott körbe Carina. – Eddig Bergamóban laktam, ezért olyan ez nekem, mint egy ínyencfogás a diétás keksz után.

Sawyer elmosolyodott.

– Többször megfordultam Milánóban, és ismerem az ön édesanyját. Mindig is csodáltam az otthonuk nyugalmát.

– Bergamo hozzám tartozik. De három idősebb testvér árnyékában nőttem fel, akik agyonpátyolgattak. Nehéz volt így bármi újat és izgalmasat megtapasztalni. Most élvezem, hogy belekóstolhattam a szabadságba.

– A szabadság bódító ital – csillant meg pajzánul Sawyer szeme. – Olyan ez, mint amikor az embernek fejébe száll egy márkás bor, mégpedig annál jobban, minél tovább állt a pincében.

Carina kihalászott egy olajbogyót az italából, és leharapta a pálcikáról. A férfi látható érdeklődéssel követte a bogyó útját.

– Maga egy költő, Sawyer Wells! Ki hitte volna? Honnan ismeri az édesanyámat?

– Évekkel ezelőtt találkoztunk. Kimentett egy nehéz helyzetből. A lekötelezettje vagyok.

– Kifejtené ezt bővebben? – vonta fel Carina a szemöldökét.

– Nem.

– Bizonyára valamiféle csábítási kézikönyvből vette ezt. A nők imádják a rejtélyeket – mosolyodott el Carina.

– Úgy tudom, az is lelkesíti önöket, ha gatyába rázhatnak minket. Ha a mentőangyalaink lehetnek.

– Így van, de ezt ritkán csinálhatjuk végig.

A férfi hirtelen megvillanó tekintetétől Carinának hideg futott végig a hátán. Nem, nincsenek ugyanabban a súlycsoportban, ez

nyilvánvaló. Ez a pasas a csábítás nagymestere, ő meg egy tapasztalatlan kislány. Sawyer éles esze és pergő szóváltásuk mégis elkábította, ugyanakkor halálra is rémítette.

– Elmondja Maxnek, hogy randiztunk?

Max nevének említése visszarángatta a lányt a valóságba. Ökölbe szorult a keze.

– Csak ha kérdezi.

A férfi figyelmét ez a mozdulat sem kerülte el. Közel hajolt Carinához, akinek orrát üde erdőillat és érzéki pézsmaszag csapta meg.

– Mondja, milyen a kettőjük viszonya?

– Ő a bátyám legjobb barátja. Együtt nőttünk fel. Aztán Michael után jött New Yorkba. Közösen építették ki a La Dolce Maggie-t.

– Gyerekkori barátok?

– Igen. Miért érdekli ennyire Max?

– Udvarol magának? – nézett a férfi fürkészően Carinára.

A lány a meglepetéstől félrenyelte az italát.

– Hogy mi?

– Együtt alszanak?

– Nem. De mi köze magának ehhez?

– Minden kérdést fel lehet tenni, Carina. Ön nemcsak gyönyörű, de intelligens is, ami veszélyes kombináció. Csak tudni akartam, nem foglalt-e.

A férfi zengő orgánuma csábító lehetőségekkel kecsegtetett. Ez a férfi akarja őt. Miért nem alél el akkor a figyelmétől, miért nem hívja fel a szobájába? A fene vigye Maxet! Még mindig nem evickélt ki ebből a kamaszkori szerelemből, ami feldühítette.

– Szabad vagyok. És unom, hogy folyton Maxről kérdez.

Sawyer megragadta a lány kezét. Carinán kellemes izgalom lett úrrá, ha nem is az a zsigeri gyönyör, ami Max érintésétől. Nem mintha most törődött volna ezzel.

– Én is szabad vagyok. Bár egyelőre el kell engednem arra a megbeszélt vacsorára.

Carina félrebillentette a fejét, mire a haja előrebukott az arcába.

– Még nincs annyi idő.

– Nem, tényleg nincs – mosolyodott el Sawyer. – Miket fest?

– Portrékat. Családtagokat, kisbabákat, állatokat. Szeretek a látszat mögé nézni, és megragadni azt, amiről a modelljeim nem is tudnak. A sógornőm is valami hasonlót mond a fényképezésről.

– Én még pálcikaemberkéket sem tudok rajzolni, de azért értem, mire gondol. Emlékszem, amikor először jártam az ön hazájában, egészen megmámorosodtam a művészettől. Kis híján letartóztattak az Uffiziben, mert alig akartam távozni.

– Igen, én is a képtárakat járom, amióta csak az eszemet tudom. Mikor először jártam a Sixtus-kápolnában, úgy sírtam, mint egy kisgyerek.

– Soha nem akart profi festő lenni?

Dehogynem akarok, gondolta Carina. Minél inkább a La Dolce Maggie-hez kötötte a sorsa, annál jobban sóvárgott a lelke valami más után. Most habozott. Nem tudta, mennyit mondhat el ebből ennek az idegennek.

– Igen, de soha nem bíztam magamban eléggé.

– Ismerem ezt az érzést – bólintott Sawyer. Elhallgattak, ez a csönd azonban új barátság ígéretét hordozta, meg talán valami többét is.

Carina elmosolyodott.

– És most meséljen a csodás hoteljeiről!

Végigbeszélgették a következő órát, míg azután elérkezett a Maxszel esedékes vacsora időpontja. Sawyer kezébe fogta a lány kezét.

– Carina, kérem, találkozzunk később is! Megmutatom a klubomat, és táncolhatunk is, ha akarja.

Carina habozott a válasszal. Csábító volt az ajánlat, de Maxszel is ki tudja, hogyan alakulna az estéje.

– Nem is tudom – suttogta.

– Ott leszek a Taóban. Döntse el ön.

A férfi csókot lehelt az arcára, és otthagyta.

A múlt fantáziái harcra keltek a jelennel.

Ideje volt választani.

*

Carina visszament az előcsarnokba, ahol Max már várta. A férfi arcán tükröződő elképedés, mikor észrevette őt, az egész este hangulatát meghatározta.

Max szörnyülködve mérte végig a lány öltözékét. Arcizmai megfeszültek.

– Nem viselheted ezt! – suttogta magából kikelve. – Az isten szerelmére, Carina, ez a ruha, ez a ruha…

– Hmm… egy egyszerű „csinos vagy" sokkal jobban esett volna.

Carina abban a pillanatban beleszeretett a Versace estélyibe, amint meglátta. A mellrészt kialakító pántok rafinált hálózata felszámolta a határokat hús és ruhaanyag között. A derékra simuló szoknya bokáig ért réteges fodrai zuhatagával. Az anyag barackrózsaszínje jól illett olajbarna bőréhez. Carina délután a kozmetikushoz is beugrott egy kis brazil gyantázásra. Bár sikított a fájdalomtól, a dolog megért ennyi szenvedést. A haját leengedte. Csuklóján a széles arany karperec hajdani rabszolgalányokra emlékeztetett.

Max megrökönyödése bőven megérte a fáradságot. Hát még, amikor megfordult előtte.

Max felszisszent, mert a hátkivágás leért a fenekéig. Carina láthatóan semmit sem bízott a véletlenre. Sikamlós játszmába kezdett, és mindenáron győzni akart.

– Ha nem tetszik, akár le is veheted rólam – szólt hátra a válla fölött.

Max hallgatott, mint a csuka.

A Canaletto étterem megtelt vendégekkel, de nyomban egy kellemes asztalhoz vezették őket a teraszon, amely a Szent Márk térre nézett. A dús bézs színek és a csillogó fények a meghitt elegancia levegőjét árasztották. Gondolák siklottak el előttük a Canale Grandén, és halk duruzsolás vette őket körül. Carina úgy érezte magát, mint aki az igazi Velencébe került. Ellazulva egy pohár montepulcianót rendelt. Nyelve kéjesen élvezte a bor gazdag, földes ízeit. Még mindig jobb, mint ha kilógatná a szájából, mint egy idióta.

Miért kell Maxnek mindig olyan… tökéletesen kinéznie? Amíg Sawyerből egyfolytában valami sötét, nyers erotika sugárzott, addig Max elegáns playboyra emlékeztette a lányt, akinek a könnyedség és a sárm a vérében van. Öltönyét most sötétkék selyemingre, laza szabású nadrágra és alacsony sarkú bőrcsizmára cserélte fel. Valahányszor a boráért nyúlt, és jócskán beleivott, csuklóján megcsillant a Vacheron Constantin márkájú óra égetett ezüstje.

Carina terve egyszerű volt. Mindent bevet ezen a vacsorán, hogy elcsábítsa a férfit. Sajnos azonban Max ellenstratégiája legyőzhetetlennek látszott: ő a nosztalgiázást választotta.

– Emlékszel, ugye, amikor hazahoztad azt a srácot az iskolából, Michaellel meg utánad mentünk Sam kávézójába? – Ellágyulva csóválta a fejét. – Elrejtőztünk a bokrok között, és amikor az az idióta meg akart csókolni, Michael elétek ugrott. A csávó annyira begyulladt, hogy nyomban elszaladt. Nekünk kellett hazakísérnünk helyette.

Carinát máig vérig sértette ez az emlék. A megalázó tudat, hogy Michael meg a haverja mindenütt a nyomában vannak és lesnek rá, tönkretette a találkáit.

– Mit akarsz ezzel mondani? – kérdezte most élesen.

– Bocs, csak eszembe jutott, milyen túlzásokra ragadtatta magát a bátyád a védelmedben. Ez minden.

Max jól okoskodott. Michael nevének bevetése az este során határozottan agyoncsapta a hangulatot. Emellett emlékeztette is a lányt, mi forog kockán. Carinának új fegyvert kellett bevetnie. Ezért belekortyolt a borába, megnyalta az ajkát, és elmosolyodott.

– Amúgy ma este randim volt Sawyerrel.

Max döbbenten meredt rá, ami visszaadta Carina önbizalmát.

– Miről beszélsz? Sawyer találkát kért tőled?

– Igen.

Max fogát csikorgatta veszett dühében.

– Mikor?

– Én kerestem fel az irodájában. Közöltem vele, hogy kilépek az üzletből, mert téves számokra hivatkoztam

Max ajka dühödt mosolyra görbült.

– Rám kellett volna hagynod ezt az egészet!

– Ha hibázom, magam hozom helyre, Max! – szegte fel az állát Carina. – Mostanra ismerhetnél már ennyire.

Max idegesen végigsimított a homlokán.

– Ismerlek is. Ennek ellenére nem kellene mindig az egész világ terhét magadra venned, csak hogy bebizonyítsd, mit érsz.

A megjegyzés szíven találta a lányt. Max nagyon is ismerte őt, jobban, mint bárki más.

– Nos, túl vagyunk rajta. Sawyer megígérte, hogy a hibám nem befolyásolja a tárgyalások kimenetelét.

– De ezért még nem volt muszáj randizni is vele. Ő erőltette?

– Nem, én ragaszkodtam hozzá.

Max nagyot ugrott ültében.

– Sawyer nem illik hozzád, Carina. Tartsd magad távol tőle!

Bár a lány ugyanezt gondolta, a kijelentés mégis feldühítette.

– Nem tudhatod, újabban ki illik hozzám, ki nem. Milyen régóta vagytok barátok?

– Elég régen ahhoz, hogy tudjam, nem hozzád való.

– Akkor ki való hozzám?

A kérdés töprengésre késztette Maxet, aki most a borába bámulva borongott. Carina azt remélte, felkelti a féltékenységét, de a férfi valami csavaros becsületkódexnek engedelmeskedve megint kivédte a támadást.

– Váltsunk témát, jó?

– Jó. Délután kozmetikushoz mentem brazil gyantázásra.

Max kis híján félrenyelte a szájában lévő falatot. A szeme is könnybe lábadt az erős köhögéstől.

– Hagyd ezeket az ostoba vicceket! – mondta a hangját lehalkítva. A homlokán megjelenő verejtékcseppek elárulták a lánynak, hogy sikerült megszorongatnia.

– Miért ne? Ha egyfolytában kislányként beszélsz rólam, muszáj, hogy emlékeztesselek, felnőtt nő vagyok. Akarod látni? – kacsintott a férfira.

– Nem – vörösödött el Max. – És másnak se nagyon mutogasd! – Idegesen fészkelődni kezdett a székén. – Rohadtul aljas játékot játszol velem, de nem számolsz a következményekkel.

– Vegyük végig a lehetőségeinket – mutatta az ujjain Carina az egyes pontokat. – Mindketten felnőttek vagyunk. Vonzódunk egymáshoz. Egyetlen éjszakáról van szó. Aztán továbblépünk. Mit hagytam ki?

A pincér egyforma tányérokban sóban megforgatott chilei tengeri süllőt tett az asztalukra. Köretként olajban kisütött, fokhagymás, fűszeres sárgaburgonyát tálaltak. Carina a villájára tűzött egy haldarabkát. Csorgott a nyála a porhanyós hús és a ropogós bőr látványától.

– Az áldóját, de finom! – sóhajtotta.

– Tudom. A polenta pedig maga a tökély. Próbáld paradicsommal enni.

– Jó.

Áhítatos csöndben ettek egy darabig, mindketten elmerülve az ételek kiváltotta gyönyörteli kábulatban. Max tért magához előbb, és újra felvette a beszélgetés fonalát.

– Hadd soroljam fel az okaimat, miért nem fekhetünk össze csak úgy egymással.

– Egyetlen éjszakáról lenne szó.

– Nem ez a lényeg. Először is, a bátyád rám bízott. Visszaélnék a bizalmával. Másodszor, anyáink ismerik egymást, és jócskán kiakadnának. Harmadszor, a beosztottam vagy, márpedig a munka nem keverhető össze a magánélettel.

– Michael és az anyáink soha nem tudnák meg. A munkakapcsolatunkat sem érintene a dolog, mivel átmennék egy másik osztályra. Miért ne érezhetnénk jól magunkat? Nem lenne jobb, ha te lennél az első szexuális tapasztalatom, és nem egy vadidegen?

– Oda ne merd adni a szüzességed valami stricinek, aki azzal etet, hogy ki kell használni az élet örömeit! – Max valósággal fröcsögte magából ezeket a szavakat. – Az első szeretkezésnek különlegesnek kell lennie. Feküdj le azzal, akit szeretsz! Ne engedj holmi merőben testi vonzalomnak, aminek nincs semmi

jövője. A válaszom pedig nem. Hiába próbálsz rábeszélni, és elcsavarni a fejemet, nem bocsátkozom veled valami ócska, futó kalandba, ami egyszer és mindenkorra tönkretenné a kapcsolatunkat. Nem érné meg a rizikót.

Carina valósággal fulladozott a nyers sóvárgástól. Nem megy ez sehogyan sem. Az egyéjszakás kaland üres fantázia, nem több. Max szerint ő nem ér annyit, hogy érdemes legyen kockázatot vállalni érte. Újabb csalódás ez a többi után. Azt adja tudtára, hogy nem elég kívánatos, nem tud úgy megőrjíteni egy férfit, hogy az áthágja miatta a szabályokat. Akkor sem, ha félmeztelenre vetkőzött a kedvéért, és sarokba vágta minden büszkeségét. Hiszen az isten szerelmére, hogyan is próbálta elcsábítani: a bevétel és kiadás pontos, józan kimutatásával. Égette a szégyen. A legszívesebben az ágyába bújt volna, hogy állig beburkolózzon, mint régen is, amikor Maximus Gray újra meg újra a tudtára adta, hogy soha nem viszonozza az érzelmeit.

Álma szertefoszlott körülötte, akár egy füstfelhő vagy egy délibáb. Max aggódva nézte. Ugyanazzal az átkozott tekintettel, mint amivel máskor is elutasította.

Sebaj, nem ő az egyetlen férfi a világon.

Ott van például Sawyer. Ő nőként néz rá, nem gyerekkori barátként. Vele talán mindent megtapasztalhat, amire annyira vágyik. Talán ideje, hogy fejest ugorjon az ismeretlenbe. Olyan elege van már abból, hogy napról napra egyedül hajtja álomra a fejét. Huszonhat éves, és magányos, örömtelen az élete. Hát nem iszonyatosan lelombozó?

– Hidd el, mindenkinek így a legjobb.

– Értem – bólintott Carina. – Valamit azonban meg kell ígérned.

– Mi lenne az?

Carina felemelte az állát, és szembenézett a férfival.

– Hagyj elmenni.

Max zavartan pislogott.

– Sajnálom, ha megbántottalak, *cara.* Kérlek, ne mondd, hogy elvesztettem a barátságodat, mert az az életet jelenti nekem.

Carina szemét könnyek égették, de erőt vett magán.

– Soha nem veszítesz el teljesen. Bizonyos értelemben, azt hiszem, mindig is összetartozunk majd. De elegem van ebből a huzavonából. Tovább kell lépnem, és önálló döntéseket hoznom, a saját feltételeimmel. Ma este te határoztál úgy, hogy elvágod a kettőnket összefűző köteléket. Ezzel azt a jogodat is eljátszottad, hogy megmondd, kivel fekhetek le és kivel nem.

Max a fogát csikorgatta dühében, és a lányhoz hajolt.

– Remélem, nem akarod bosszúból lealacsonyítani magadat.

Carina szárazon felnevetett.

– *Dio,* micsoda önteltség! És minden jogod meg is van ehhez, mert felhatalmaztalak rá. Ennek azonban vége! Ma éjszaka nem alszom egyedül. És nem azért, mert nem becsülöm magam eléggé, te idióta! Azért, mert végre megszerzem magamnak, amire régóta vágyom. Egy olyan férfit, aki eléri, hogy szétrobbanjak a gyönyörtől. Aki átölel, a csúcsra juttat, és akivel együtt tölthetem az éjszakát. Ma este feladtad a jogodat, hogy te legyél ez a férfi.

– Carina, ne csináld ezt!

Carina hátralökte a székét, és felállt.

– Ha csak egy kicsit is tisztelsz, most hagyod, hogy elmenjek. Megérdemlem, Max. – Letette a szalvétáját. – Köszönöm a vacsorát.

– Várj!

Carina megtorpant. Teltek-múltak a másodpercek. Körülvette őket a forgalmas étterem zsongása, az evőeszközök és az üveg csilingelőse, a nevetgélés zenéje és a lenti vízen elsuhanó csónakok surranása. A lány várt, mialatt a férfi szemlátomást a démonjaival küszködött. Állán megfeszült és vadul rángani kezdett egy izom.

Fordulópont volt ez a kapcsolatukban. Carina vadul kalapáló szívvel várta Max végső döntését. A férfi markáns arcvonásai eltorzultak a lelki tusától. Szája szóra nyílt, de egyelőre semmit sem mondott. Mint amikor egy képregényfigura feje körül üres a buborék, mert a rajzoló végső tollvonásaira vár.

Aztán Max összeszorította a száját, és kurtán bólintott. Carinára egy idegen nézett vissza hidegen, aki már meghozta a maga döntését.

– Többé nem állok az utadba.

Carinának összeszorult a torka, de uralkodott magán. Szó nélkül távozott, és egyszer sem nézett vissza.

*

Úristen, mit művelt?

Max az asztalukon heverő tányérok sokaságára meredt. Az őrület határán járt. Megragadta a poharát, kihörpintette a bor maradékát, és intett a pincérnek, hogy töltse újra. Ez az este kész katasztrófa. Maga sem tudta, miért húzza fel magát ennyire, miért fúj vad riadót a vére.

Végtére is jól döntött. A francba, ez volt az egyedül lehetséges választás. Szó sem lehet arról, hogy ágyba vigye Carinát egyetlen éjszakára, elvegye a szüzességét, aztán úgy tegyen, mintha mi sem történt volna. Hogyhogy nem tudja ezt felfogni a lány?

Nem alszom egyedül ma éjszaka.

Sawyer!

Carina utolsó szavai nem hagyták nyugodni. Tényleg lefeküdne a barátjával, csak hogy neki legyen igaza? Eszerint vonzónak is találja Sawyert. Valamiféle „sötét vágyakat és fantáziákat" is emlegetett. Mit értett ezen? Keze ökölbe szorult az ölében, mert gyötrelmes képek sora vonult el lelki szemei előtt. Carina meztelenül egy másik férfival. Carina, amint fejét hátravetve felnyög; amint beleharap abba az érzéki ajkába, miközben egy idegen pasas döngeti. Carina, amint egy másik férfi nevét mormolja.

Megpróbálta észérvekkel megnyugtatni magát. Mert tény és való, a lány nyíltan megfenyegette, kérdés azonban, van-e mersze valóra is váltani, amit beígért. Esetleg flörtöl és táncol egy kicsit, talán még csókolózik is, hogy kielégítse a kíváncsiságát. Neki mindeközben nem kell mást tennie, mint biztonságos távolságból szemmel tartania. Akkor nem kell közbeavatkoznia, és a lány észre se veszi.

Aztán szépen visszamennek New Yorkba, és ezzel vége is a közvetlen veszélynek. Carina majd olyan valakivel kezd el járni, aki méltó hozzá, és elfelejti ezt a zűrös pasit Valami fiatal, rendes, derék srác udvarol majd neki. Nem egy ilyen vén kéjenc, aki ugyanúgy képtelen elkötelezni magát, ahogyan ő is. Carinával kikezdeni kész tragédia lenne. Csak megbántaná a lányt. Mardoshatná miatta a bűntudat egy életen át. Elveszítené Michael barátságát, megbecsülését, és az állását is.

Nem ér meg ennyit egy egyéjszakás kaland. Még egy olyan nővel sem, aki ennyire felkavarja; aki miatt szeretne jobb emberré válni.

Tizedik fejezet

– Hogy sikerült a vacsora Maxszel?

Carina elkülönített bokszban ült a Tao lokál fölött. Sawyer az ajtóban várta, ott, ahol a híres, hatméteres Buddha-szobor üdvözli a vendégeket. A lányt meglepte az ellentét a klub nyers erotikája és kifinomult spiritualitása között. Meztelen nők fürdőztek a rózsaszirmokkal telehintett óriási márványkádakban, a vörös falak és a gyertyafény pedig felhevítették az érzékeket. Egy ilyen helyen az ember könnyen levetkőzi a gátlásait. A hip-hop zene őrjöngő ritmust diktált a táncparketten vonagló tömegnek. Sawyer azonban nyomban megfogta a lány könyökét, és felvezette az emeleti helyiségbe, amelyet vastag bársonyfüggöny rejtett el szem elől.

Jégbe hűtött pezsgő várta itt őket kecses poharakban, meg egzotikus illatú virágcsokrok. Ez a szentély nyilván hangszigetelt volt, nem hallatszott fel a zene. Carina háta libabőrös lett a kérdéstől.

– Remekül éreztem magam.

Beleivott a pezsgőjébe, miközben a férfi majd felfalta a szemével. A tekintetében izzó, kordában tartott tűz felkavarta a lányt, de nem vesztette el a fejét. Sawyer Wellsnek szerencséje van ma este, ahogyan neki is. Ez minden.

Ahogy Max ránézett az imént, azzal egyszer és mindenkorra lezárta közös múltjukat.

– Min töri a fejét?

A férfi parancsoló hangja felriasztotta merengéséből.

– Semmin.

– Biztosan?

A korábbi könnyed flört hirtelen elszabadult, és szélsebes iramban haladt célja felé. Sawyer türelmesen várta a választ, mintha tudná, hogy kérdése mélyebbre hatolt a szokásosnál. Az este végtelen lehetőségek sorával kecsegtette a lányt, aki torkig volt azzal, hogy egy pasas semmibe vegye. Igenis, élni akart a szabadságával! Ezúttal nem választ rosszul.

– Biztosan.

Sawyer ajka mosolyra görbült, és hirtelen Carina fölé magasodott. Forró volt a közelsége, forró és érzéki.

– Ennek örülök. Mert szeretném, ha ma este jól érezné magát. Bevallom, jó ideje nem találkoztam ennyire izgalmas nővel, mint ön.

Carinának a karja is libabőrös lett. Több pohár pezsgő után kellemes köd ereszkedett a tudatára. Nagy volt a valószínűsége, hogy az este Sawyer ágyában találja. Tett is egy megjegyzést.

– Minden nőt idehoz, akit el akar csábítani?

– Nem. A legtöbbjük maga indít csábító manővereket ellenem

– És hogyan csinálják?

Sawyer felkuncogott.

– Meg lenne lepve, ha elmondanám. De most nem akarok más nőkről beszélni. Szereti a zenét? Szeret táncolni?

– Igen.

– Akkor lemenjünk a klubba?

– Hú, az jó lenne! – örült meg az ajánlatnak Carina.

Sawyer újra átvezette a függönyön, le a lépcsőn, a klub központi terébe. A hangszórókból vad hip-hop bömbölt. A szesz felforrósította Carina vérét. Belekarolt a partnerébe. Könnyedén siklottak a táncparketten. Csillogó miniszoknyába és tűsarkúba bújt nők rázták csípőjüket a zene ritmusára. Táncpartnereik megragadták a feneküket, és előre-hátra vonaglottak, közszemlére téve mindazt, amijük volt. Fények villóztak a teremben. A félmeztelen testek fülledt erotikát árasztottak. A levegőben parfüm- és verejtékszag úszott. A lány lényének legmélyén is elszabadult valami a vonagló-rángatózó testek tömegében.

Sawyer megragadta, és közel húzta magához, ő pedig a nyaka köré fonta a karját. Testük minden egyes lüktető ütemre szétvált, majd újra találkozott. Carinát egészen elhódította a férfiból áradó mesés illat. Behunyta a szemét, készen a végső lépésre.

Sawyer ujjai már a hajában jártak, és a fülébe súgta:

– Jöjjön fel a szobámba!

Carina kis híján kimondta az igent.

Aztán kinyitotta a szemét. Ezt végig kellett gondolnia. Ezért úgy tett, mint aki nem hallotta az ajánlatot, és tovább táncolt. Hagyta, hogy átjárja a perzselő ritmus.

Ekkor izzó kék szempárt vett észre Sawyer háta mögött.

Max!

A férfi a bár mellett állt, elkülönülve a tömegtől, onnan tartotta őt szemmel. Carinát elöntötte a szánakozás, szívből sajnálta Maxet, de már késő volt. El kellett engednie.

– Igen – bökte ki hirtelen a választ Sawyer javaslatára.

Várta, hogy a férfi megcsókolja, de ő elhúzódott mellőle, és az arcába nézett. Lassan megfordultak.

– Menjünk!

Carina megragadta Sawyer karját, hogy levezesse a táncparkettről, de elkésett. Max állt előtte, akinek minden porcikája dühtől reszketett. Carinának erre felforrósodott a vére, és benedvesedett a bugyija. Teste életre kelt a férfi parancsára.

– Mi folyik itt?

Max Sawyerhez intézte a kérdést, Carina azonban kettejük közé állt.

– Semmi közöd hozzá! – sziszegte. – Megígérted, hogy békén hagysz.

Sawyer keményen nézett a barátjára.

– Nem jártok. A lány szabad. Ő maga mondta.

– Az isten szerelmére, Michael húgáról van szó!

– Na és akkor? Egyúttal gyönyörű nő is, aki maga választja meg a szeretőit. Azt hiszem, erre az estére legalábbis választott mar.

Max keze villámgyorsan kinyúlt, és galléron ragadta Sawyert.

– Megöllek, te szemét!

Sawyernek nem volt ideje válaszolni, mert Carina Maxre vetette magát, és nagyot lökött rajta.

– Semmi jogod ehhez! – kiáltotta. – Hagyj *minket* békén!

– Carina, fogalmad sincs, mibe mész bele!

Max minden férfidühét szabadjára engedve rázni kezdte Sawyert. Carina még soha nem látta ilyennek.

– Elég legyen ebből!

Sawyer most kiszabadította magát, és ellépett Max veszedelmes közelségéből.

– Carina, drágám, kérem, üljön le egy percre! Mindjárt jövök, de meg kell ezt beszélnünk Maxszel.

– De hát…

– Kérem!

A lány minden ízében remegve bólintott, és lerogyott a legközelebbi bárszékre. Nézte, hogyan vonszolja el onnan Sawyer Maxet. Miért csinálta ezt? Annyi kurázsi nincs benne, hogy magának követelje őt, de másnak sem engedi át. Beteg játék ez, amit hónapok óta játszanak. Carinának görcsbe szorult a gyomra, ahogy erre gondolt.

Lement egy szám, aztán a következő. Carina nézte a táncoló tömeget, aztán felpattant ültéből. A fene vigye Maxet, és Sawyert is! Menjenek a pokolba mind a ketten!

Csak azért is táncol egy jót!

Beállt a táncolók közé, és átadta magát a ritmusnak.

*

Max hozzászokott, hogy megfegyelmezze az érzelmeit. Amikor már elég idős volt ahhoz, hogy megtudja az igazságot az apjáról, veszett dühöt érzett iránta. Sötét, zsigeri gyűlöletet, ami szinte fojtogatta. Ezért minden fiatalos energiáját arra fordította, hogy bebizonyítsa az apjának, igenis, érdemes a szeretetére. Akkor talán elismeri fiának. Mikor ezzel is kudarcot vallott, keserű csalódás töltötte el, és bosszút forralt.

De soha akkora harag nem fogta még el, mint ami lehengerelte most, hogy Carinát megpillantotta Sawyer karján. Követte Sawyert a magánasztalához, ahol még ott lebegett a lány illata.

Keze ökölbe szorult, és lihegett, mint a bokszoló, aki egészen a K.O.-ig nem adja fel.

– Mit műveltél Carinával?

Sawyer elsimította inge ráncait, és figyelmeztetőn rámeredt.

– Csak azért nyúlhattál hozzám, mert hagytam. Ez azonban csupán egyszer fordulhatott elő, barátom. Ne tedd próbára újra a türelmemet!

– Nincs jogod hozzáérni! Szétrúgom a seggedet, ahogyan tíz éve is.

Sawyer ajkán halvány mosoly suhant át.

– Á, igen, emlékszem. Nagyon be voltam állítva. Akkor tied lett a nő. Mint általában, nem tartott soká az idill. Ezúttal azonban, azt hiszem, elkéstél.

Max fel-alá járkált, hogy kiadja magából a dühét. Erőt kellett vennie magán, hogy ne vesse rá magát régi barátjára, és üsse-verje, ahol éri.

– Ide hallgass! Ez egy kezdő, ráadásul Michael húga! Ha csak egy ujjal is hozzáérsz, a bátyja rögtön iderepül, és akkor megnézheted magad.

– Ha egyszer szemet vetek egy nőre, nem hátrálok meg egykönnyen. Márpedig ez a nő megéri, hogy harcoljak érte! Elvégre is te lemondtál róla, nem? Nem felejtettem el kikérdezni a kettőtök kapcsolatáról, és többször is azt a választ kaptam, hogy semmi nincs köztetek.

– Már hogy lenne! Nem árulhatom el Michaelt, és nem szúrhatom el a lány életét sem. Te más világban élsz, Sawyer, nem vagytok egymáshoz valók! Carina jobbat érdemel nálad vagy nálam. Hűséges társat.

Sawyer egy darabig fürkészőn nézett barátja arcába, hogy az üres szavak mögött a lényegig hatoljon.

– Carina egyetlen szóval sem állította, hogy hosszú távú kapcsolatra vágyik. Éppenséggel mintha az ellenkezőjét vette volna a fejébe. Te mindig a domináns fél akartál lenni a szerelmi életedben. Miért van ez nálam mindig másként?

– Mindez nem az uralkodásról és a szexről szól. *Merda!* Ez a lány szűz!

– És? Miért olyan nagy ügy ez? Gyanítom, hogy erre még jobban rá is pörögtél, mint Carina személyére. Megnézted egyszer is jobban ezt a lányt? – emelte fel intőn az ujját. – Amint átvettem az irányítást, gyakorlatilag elolvadt a karomban. Domináns szeretőre van szüksége, akinek alárendelheti magát, valakire, aki kitágítja a határait. Általában a földönjáró, tapasztaltabb nőket kedvelem, Carinát azonban láthatóan majd szétfeszíti a vágy, hogy erotikus tapasztalatokra tegyen szert. Csak a megfelelő férfira van ehhez szüksége.

– Ez a férfi azonban nem te leszel. Korábban soha nem keverted össze az üzletet a magánélettel. Márpedig épp egy üzleti tárgyalás kellős közepén vagyunk.

Sawyer a bárszekrényhez lépett, és kitöltött két kupica konyakot.

– Carina már nem vesz részt az üzletben. Kiszállt.

– Igen, csakhogy továbbra is cégünk alkalmazottja.

Sawyer Max kezébe adta a konyakot, amit ő egy hajtásra kiivott.

– Ma bevallott nekem valamit. Erősen habozik, maradjon-e a vállalatnál, vagy más pályára lépjen. Egyelőre azonban még ő maga sincs tudatában, hogy a döntés előtt áll – vigyorodott el Sawyer. – Egy energiabomba ez a lány, egy tapasztalatlan lány burkában. Ha egyszer rátalál az élethivatására, megállíthatatlan lesz.

Maxnek végképp betett, hogy Carina ennyire kiadta magát Sawyernek. Az asztalra csapta a poharát, és a hajába túrt. Mi ez az egész?

– Ha hozza mersz érni, még ma este felhívom Michaelt! – játszotta ki az utolsó aduját. – Véres bosszúra számíthatsz, én pedig úgy tönkreverlek, hogy a kórházban kötsz ki!

Barátja harsányan felnevetett, ami még inkább felbőszítette Maxet.

– Kár, hogy nem hallod önmagadat. Carina nem játékszer vagy vagyontárgy, hanem felnőtt nő. De mintha sejtenéd is ezt. Csak azért nem akarod tudomásul venni, mert akkor nem lenne több kifogásod, hogy miért nem szerzed meg magadnak… Rosszul

csinálod, Max – csóválta a fejét Sawyer. – Máskor nem szoktam törődni a következményekkel, és megszerzem magamnak, amire kedvem szottyant. Kivált, ha olyan remek nőről van szó, mint Carina. Ártatlan kislány és született Éva lánya egyszerre. Adakozó, tiszta lélek. Érdemes harcolni érte. – Jókedve hirtelen elpárolgott, és ismét két vetélytárs nézett egymással farkasszemet. – Egyedül azért állok félre, mert láttam, hogyan nézett rád. Vonzódik hozzám, igaz, de ez felületes érzés. Te vagy az, akit kinézett magának! – Felkelt az asztaltól, és magában halkan káromkodott. – Nem szeretem a másodhegedűs szerepét játszani. Oldjátok meg ezt a dolgot egymás között, vagy megjelenek, előbb, mint gondolnád.

Maxnek elszorult a szíve. Már megint nem tudott ellenállni Carinának. Ha a lány újra felajánlkozik, inkább elkárhozik, de vállalja a következményeket. Nincs más orvosság ez ellen, mint alaposan eldöngetni, belecsusszanni a forró combok közé, amíg ki nem irtja őt magából. Erkölcsi érzéke és ez a csontjait égető vágy újra küzdeni kezdett a belsejében.

Mintha csak megérezné, miféle harc dúl a barátjában, Sawyer megragadta a vállát.

– Akarod őt?

Max állta a tekintetét. Úgy beszélt vele, mint férfi a férfival.

– Igen. De ha elveszem magamnak, mindent fel kell adnom, amiben hiszek. Másfelől nem vagyunk egymáshoz valók. Ő túl jó nekem.

Sawyer bólintott.

– Ki tudja, mit hoz a jövő. Gondolom, attól is függ, mennyit vagy hajlandó érte kockáztatni.

Max fejében egymást kergették a gondolatok. A lelki tusában, amit az utóbbi időben vívott, a démonok győztek. Olyan vágy és izgalom lett úrrá rajta, amihez foghatót még soha nem tapasztalt. Már semmi másra nem tudott gondolni, mint hogy megszerezze magának Carinát. Hogy beletemetkezzen a testéből áradó illatokba és forróságba. Hogy a lány szája szétnyíljon az övé alatt, és ujjait a hajában jártathassa. Hogy hallja a nevetését és a nyögdécselését, hogy ő legyen az a férfi, aki megtanítja a

gyönyörre. Hogy magáévá tegye egyetlen éjszakára, amely az égbe röpíti.

Szó nélkül otthagyta Sawyert, és elment, hogy megkeresse Carinát.

Hamar megtalálta. A lány már nem a bárszéken gubbasztott, hanem a táncparketten vonaglott a tömegben, egy megrészegedett világban, ahol a zene volt az úr, és a félhomály eltakarta az élet mindennapi valóságát. Vegasban mindig az éj sötétje győz.

Carina bőre világított a teremben köröző diszkófényekben. Nyakán verejtékcsöppek gördültek végig, le a két melle között húzódó völgybe. Fejét hátravetve pörgött-forgott. Max visszafojtott lélegzettel figyelte. Most jött rá, hogy Sawyer fején találta a szöget. Carina igézetes volt, akár egy istennő; természetfeletti erő áradt mosolygó ajka ívéből, behunyt szeméből és ringó csípőjéből. Max hirtelen rájött, hogy belehal, ha nem teheti magáévá.

Minden út ehhez a pillanathoz vezetett, és az előtte táncoló nőhöz.

Eléje furakodott a tömegben, megragadta a csípőjét, és magához rántotta.

A lány szeme kinyílt, és zihálva szedte a levegőt. Max pénisze a nadrágja elejének feszült. A férfi szorosan magához vonta Carinát, hadd érezze az erekcióját. Csakhogy ez a csábító szirén ezúttal nem olvadt el a karjában.

Ehelyett gúnyosan felnevetett, és felszegte az állát.

– Nincs most ehhez kedvem. Menj, találj magadnak egy dögös pincérnőt. Hol van Sawyer?

Max rájött, hogy a dolog nem is megy olyan simán. De legalább szórakoztató lesz.

– Nincs itt. Ne foglalkozz vele!

Carina felhördült, és továbbra sem engedett.

– Mi közöd ehhez, Max? Mivel nem te vagy az alkalmas pasas a feladatra, amire felkértelek, lépj le, légyszi!

Max elvigyorodott, majd lehajolt, és beleharapott a nyak érzékeny bőrébe.

Carina minden ízében megremegett. Max keze kinyúlt, és morzsolgatni kezdte a ruhaanyagon keresztül a megkeményedett mellbimbót. Istennek hála a lányon *nem volt melltartó!*

– Tévedtem. Sawyer megértette velem, mekkora idióta voltam. Eddig magam elől is eltagadtam, mennyire kívánlak. Nem voltam hajlandó meglátni, ami kettőnk között van. – Hüvelykje ismét a mellbimbót cirógatta. – Többé nem menekülök előled.

Carina azonban továbbra sem állt kötélnek.

– Hazudsz! Fel akarsz vinni a szobámba, és ágyba dugni. Majd azt mondod, hogy reggelre kitisztul a fejem, aztán gratulálsz magadnak, hogy megvédted az ártatlan kislányt a csúnya, gonosz farkastól. Ezt elkúrtad, Maximus Gray! Most megyek, és megkeresem Sawyert!

A lány hevesen kapálózott a karjában, Max azonban a feneke alá nyúlt, megemelte, és magához szorította. Carina kapkodva szedte a levegőt, miközben Max száját az övére tapasztotta.

Nyelve mélyen a lány szájüregébe hatolt a hip-hop forró ritmusára, és minden zugát bejárta. Hadd legyen végre világos, ki diktál kinek. Nem telt bele néhány másodperc, és a lány elomlott a karjában, ujjai Max hajába túrtak. A férfi lassan, komótosan dolgozott, aztán lassan kibontakozott a csókból.

– Max? – szólalt meg Carina reszkető ajakkal.

– Én vagyok a csúnya, gonosz farkas, szivi! Most pedig irány a szobád!

Carina azonban nem moccant.

– Miért épp most?

Max behunyta a szemét, nem volt kedve felelni erre a kérdésre. Aztán mégis válaszolt, mivel Carina megérdemelte.

– Mert kívánlak! Mindig is kívántalak, Carina! Nem érdemellek meg, sem ezt az éjszakát, de a gondolattól, hogy egy másik férfi hozzád érhet, olyan düh száll meg, hogy legszívesebben a szart is kiverném belőle!

Carina elmosolyodott. Felderülő arca láttán Max szíve nagyot dobbant.

– Na, akkor menjünk!

Ujjait szorosan a lányéra kulcsolva Max elvonszolta Carinát a táncparkettről, át a kaszinón, ahol a levegőt betöltötte a játékautomaták csilingelőse. Egy rulettasztal körül az összeverődött tömeg egy fickót éltetett. Szutykos, levágott szárú farmer és póló volt rajta, mellette meg magasra tornyosuló zsetonrakás. A cseresznyefa bárpultot csillogó koktélruhába és szmokingba öltözött párok ülték körül, mellettük színes koktélok. Aztán máris a liftnél voltak, ahol Max lehúzta a mágneskártyáját. A lift felrepítette őket tetőtéri lakosztályukba. Max a szobájába vezette Carinát. Mindez egyetlen szó nélkül történt, túl voltak már a szavakon. Egyedül a tettek számítottak. Max újra elmatatott a zárral, és magukra csukta az ajtót.

Rengetegszer elképzelte már, hogyan teszi magáévá Carina Contét. Amióta a lány újra berobbant az életébe, mocskos éjszakákat töltött azzal, hogy kezében a farkával róla ábrándozzon zárt szemhéja mögött. A legtöbb ilyen fantázia a szexbe való lassú beavatásról szólt, soksok előjátékkal, gyöngéd csókokkal, miközben óvatos lökésekkel hatolt a lágy húsba. Mindehhez pislákoló gyertyafény, romantikus zene és egy nagy, puha ágy társult.

Ma este azonban végleg elveheti magának a lányt. A falnak taszította, feltolta a ruháját, és lecsapott a szájára. Ujjai a forró bőrt cirógatták. Magába itta a lány nyögéseit, és nyelve az övét kereste. Carinának pezsgő- és dús aromájú csokoládéíze volt, és a bűn bódító illatát árasztotta. Max az ajkát kezdte harapdálni, és a fenekébe markolt, hogy szorosabban magához emelje. Forgott vele a világ. Kezdte elveszíteni az önuralmát, noha máskor ez csöppet sem volt rá jellemző. Veszettül kívánta a lányt.

– Csak hogy tudd, most megfizetsz, amiért kikezdtél velem, szivi!

Carina teste Maxnek feszült, a férfi orrát megcsapta testnedvei illata. Elégedettséggel töltötte el, hogy a lány ilyen hevesen reagál a szavaira. Apró csókokat és harapásokat helyezett el nyaka érzékeny hajlatán, miközben combja szétfeszítette a két lábszárat, hogy még mélyebbre hatolhasson. Az ártatlan kis kezdő ekkor a fülcimpáját kezdte harapdálni.

– Sok volt a duma! Mutass végre valamit!

Max elvigyorodott, és lehúzta Carina bugyiját.

– Lássuk az első számú orgazmust. De csak akkor, ha bocsánatot kérsz a csúnya beszédedért.

– Lássuk hát!

Max munkához látott. Egyik ujjával mélyen a lányba hatolt, miközben hüvelykjével a csiklót vette kezelésbe. Ujja csöpögő nedvességben tocsogott. Másik ujjával is a szűk csatornába nyúlt, miközben hüvelykje szorgosan körözött a csikló megkeményedett gombja fölött. Carina felkiáltott és megvonaglott, hevesebben követelve a folytatást, mint bármelyik tapasztalt nő. Körmei Max vállába vájtak, és a gyönyör tetőpontján felsikoltott. Max az öntudatát vesztett lány arcát fürkészte. Pénisze fájdalmasan lüktetett a befejezés utáni vágyában. Ehelyett nem engedett a ritmusból, és tovább fokozta a lány élvezetét. Carina a karjába omlott, ő pedig még mélyebben nyúlt belé.

– Egek! – nyögött fel a lány. Minden ízében remegett az átélt kéj után.

Max rácsókolt duzzadt ajkára, és nyelve a szájába hatolt egy újabb kóstolóra.

– Jaj, ez annyira jó volt!

– Egyelőre még nem végeztünk. Van okod eddig panaszra?

A lány ajka elégedett, kéjes mosolyra görbült.

– Ugye, nem azt akarod mondani, hogy erre vártam annyi éven át?

Úristen, honnan vette ezt a szöveget?

– Mindig is elkényeztetett úrilány voltál. Játsszunk tovább, rendben?

Max lehajolt, és a selymen keresztül rátalált a mellbimbóra. Előbb megnedvesítette nyelvével az anyagot, aztán félretolta, és szívni kezdte a bimbót. Közben leheletfinoman cirógatta a lány punciját, tovább növelve Carina kínjait, aki hamarosan lihegni kezdett, és a férfi kezének feszült, hogy a folytatásért könyörögjön.

– Hajlandó vagy bocsánatot kérni?

– Igen.

– Elkéstél. Majd szólok, mikor leszek hajlandó meghallgatni a bocsánatkérésedet.

Max nyelvével körözött a megkeményedett bimbó körül, aztán sorra vette a másik mellet. Addig játszott vele, amíg a csúcs közelébe juttatta a lányt, aki büszkeségét feladva könyörögni kezdett a folytatásért. Nevének Carina szájából felhangzó litániája felforralta a férfi vérét, akit nyers birtoklási vágy kerített hatalmába. Újra lecsapott a lány csiklójára, és beleharapott a mellébe.

Carina megvonaglott, és mindent megadott a férfinak. Túl messzire jutottak ahhoz, hogy játéknak tekintsék ezt az egészet. Max lehúzta a ruha cipzárját, és a padlóra hajította. Egészen belekábult a pompás test látványába. A súlyos melleket rubinpiros bimbók koronázták meg. A csípő és a has lágy hajlatai. Olajbarna bőr végtelenje és a csupasz punci, ami kínpadra vonta a férfit. Nedvesen csillogó, rózsapiros száj. Max a fogai között elmormogott egy káromkodást, és a karjába vette a lányt. Az ágyra lökte, és óvszert tett az ágytámla mellé.

Carina mohó tekintete tovább fokozta a férfi erekcióját.

– Olyan gyönyörű vagy! – suttogta Carina elhalón.

Max a fejét rázta, és melléhengeredett az ágyra.

– Nem, te vagy baszottul gyönyörű! Ez rácáfol minden álmomra. De azért tartozol nekem, amiért úgy megkínoztál ezzel a brazil gyantázással.

Carina végigcirógatta a férfi hátát, fenekét és combját. Finom érintése és körmei nyoma több volt, mint amit Max el tudott viselni. Egek, már nem bírta sokáig, de fel akarta izgatni és benedvesíteni a lányt, hogy ne okozzon fájdalmat, amikor először magáévá teszi.

– Jó ez neked?

Mélyen Carinába csókolt. Orrát megcsapta a testápoló dús kókuszillata.

– Lássuk a folytatást! – mondta aztán.

Carina pupillája kitágult.

– Hármas számú orgazmus.

– Max, nem hinném, hogy… jaj, istenem!

A férfi szétfeszítette a lány combját, és szájával a szeméremdombba temetkezett, ahol egyetlen szál szőr sem takarta a nőiességnek ezt a tökélyét. Max csókokkal halmozta el a csupasz bőrt, aztán sorra vette a combot és az ágyékot. Ujjaival szétválasztotta a nagy- és kisajkakat, és ide is belecsókolt.

Carina eszelős sikolyai, begerjedtségének pézsma- és földillata Max eszét is elvették. Minden egyes új löketet áldozatnak szánt imádata oltárán, ahogy a csiklót nyaldosta. A lány ismét elment, és Max tudta, hogy neki is befellegzett. Remegő ujjakkal megragadta az óvszer zacskóját és feltépte. Felhúzta magára a gumit, és visszacsusszant a lány mellé.

Carina fekete szeme elködösült a kéjtől, és minden ízében reszketett.

– Nézz rám, bébi!

A lány megpróbált magához térni.

– Te nyertél. Bocs.

A lány olyan gyönyörű volt, hogy teljesen kikészítette Maxet. Létezik hozzá fogható nő? Egész hátralévő életében hiába keresi majd, aki a nyomába jöhetne?

– Jöhet a többi?

– Igen. Mutasd meg, mit hiányoltam eddig.

Max beljebb hatolt néhány ujjnyit, aztán még tovább. Carina megmarkolta a vállát, és a folytatást követelte. Max homlokán verejték gyöngyözött, izmai szinte elviselhetetlen görcsbe rándultak. Egek, milyen forró és nedves ez a lány! De semmiképpen nem akart fájdalmat okozni neki. Még két centi, és félig már beléhatolt. Már ha nem megy el előbb.

– A francba veled, Maximus Gray! – hörögte rekedten a lány. – Még! Hagyd ezt a kurva bénázást, tégy már magadévá, hogy az isten verje meg!

Max a fogát csikorgatva megadta a végső löketet.

Az enyém vagy! – gondolta.

Nedves selyem fogta körül, olyan forró és szűk, hogy egyszerre érezte magát a mennyben és a pokolban. Carina a csípője köré

fonta a lábát, és mélyen a hátába fúrta a sarkát. Feje lehanyatlott a párnára, és még többet kért.

Ő pedig megadta neki.

Minden újabb lökés vakító forrósággal árasztotta el a lányt. A lökések ritmusa egyenletessé vált, majd őrülten felgyorsult. Max lassítani próbált volna, hogy ura maradjon a helyzetnek, de Carina nem engedte. A lány kiabálva követelt még többet és többet, míg végül Max is végképp kiengedett, és megadta neki, ami után mindketten sóvárogtak.

Carina megfeszült alatta, aztán elment.

Max nyomban utána. A gyönyör darabokra szaggatta, és a lány nevét kiáltotta.

Aztán lehengeredett róla, a karjába vette, kettejükre húzta a közös paplant, és belecsókolt csapzott hajába.

Ez a kezdő teljesen megbolondította.

*

Carina felébredt élete legszebb álmából. A szobában még sötét volt, nem lehetett tudni, mennyi az idő. A lánynak kellemes izomláza volt, akár egy reggeli edzés után. Kinyújtóztatta tagjait, és kőkemény mellkasnak ütközött.

Max!

Az ő ágyában!

Igen!

Elárasztotta az öröm. Vajon milyen lenne, ha minden reggel mellette ébredhetne? A valóság legvadabb fantáziáira is rácáfolt. Ez a férfi tüzes szerető, aki mindent követel, és bőségesen meg is hálálja. Nem csoda, hogy épp neki akarta odaadni a szüzességét. Más pasasok lagymatag udvarlási kísérletei nem gyújtották fel a képzeletét. A szenvedély azonban, amellyel Max birtokba vette, olyan elégedettséget keltett benne, amiről eddig nem is volt tudomása. Ez az érzés testét-lelkét kifacsarta és elgyöngítette.

Ritka ajándék volt az élettől ez az éjszaka. Sajgott a szíve a gondolatra, hogy máris itt a reggel. De legalább lesz mire emlékeznie.

– Ne mondd, hogy készen állsz a huszonnegyedik menetre.

Max felnyögött, és maga fölé hengerítette a lányt. Szénfekete haja észvesztően összekócolódott. Az állán kiütő borosta még inkább kiemelte szája érzéki ívét. Uram, atyám, miféle gonoszságokra volt képes ez a száj! Carina szorosan hozzábújt. Arca izmok kőkemény falába ütközött, és a férfi dús mellszőrzete az állát birizgálta. Ujjait végigfuttatta a bicepszen, amely feszes volt, akár az acélsodrony, és élvezettel szívta magába a szex-, férfi- és szappanszagot.

– Nyolc év. Meg kell hagyni, kitartó vagy.

Max felnyögött, és rávert a lány fenekére. Carina felkiáltott, de az ütés kellemesen csípte a hátsóját, és még jobban felizgatta, ahogy a váratlanul megkeményedett hímvessző fölött vonaglott.

– Rosszfiú! Meg lehet téged valaha is szabályozni?

– Ha ez a büntetés, akkor remélem, hogy nem.

Max lustán hunyorgott, akár egy nagyvad, miután kialudta magát.

– Ne így! – vigyorgott rá Max, és letépte róla a takarót. – Túl gyönyörű vagy ahhoz, hogy a szállodai ágyneműre pazarold a szépségedet – mondta, miközben végigjártatta szemét a lány idomain.

Carina leküzdötte hirtelen támadt szemérmességét, és Max után ment a fürdőszobába. A férfias könnyedség, amivel Max mozgott, tovább növelte a kőkemény farpofák csáberejét. Carinának nyála csordult, ahogy elképzelte, hogyan harapna ebbe a feszes húsba.

Max mezítláb lépkedett a márványpadlón. Valami pörgős R&B-dallamot dudorászott. A magas mennyezet az erős villanyfényben ókori fürdőkre emlékeztette Carinát. Velük szemben a falon hatalmas tükör függött.

Max felkísérte a lányt a kádhoz vezető néhány lépcsőfokon, és besegítette a gőzölgő, forró fürdővízbe, amely Carina bőréig hatolt, és ellazította a tagjait. A levendula habfürdő kövér buborékokkal fogta körül, és elborította fenséges illatárjával. Max elzárta a vízcsapot, és teljes szépségében magasodott Carina fölé.

Szent isten, a férfi Michelangelo öntudatos David-szobrára emlékeztette a lányt. Termetét szikáran rajzolta körül az izmok

és inak játéka. Dús, barna árnyalatokban játszó bőrén most vékony verejtékréteg csillogott. A mellén megsűrűsödő sötét szőrzet keskeny vonallá vékonyodott a hastájékon és azon túl. Ahogy szétvetett lábbal állt ott, izmos combjára támaszkodva, az erő és könnyedség aurája vette körül. Férfi volt a talpán, ruhában és anélkül is. Carina most először pirult el, ahogy tekintete merev vesszőjére tévedt.

– Á, mégiscsak maradt benned valamennyi szemérem. Mindjárt kifacsarjuk belőled a következő orgazmusod előtt.

Ezek a durva szavak felizgatták Carinát, és megkeményedett mellbimbója átfúrta magát a szappanhabon. Max halkan felnevetett, és beült mellé a kádba. Megragadta a lány csípőjét, és háttal az ölébe ültette. Carina háta a mellkasának feszült, ujjai a mellén köröztek, és időnként a hüvelykje is megbirizgálta a mellbimbót. Carina felnyögött, és megvonaglott az ölében. Teljesen beindította, ahogy nedves, síkos testrészeik egymáson csúszkáltak

– Max?

A férfi félrehúzta Carina haját, és a nyakába harapott.

– Olyan sok érzékeny testrészed van, egyiket sem akarom kihagyni. Meg kéne tiltani, hogy ruhát viselj. Én legalábbis meztelenül járatnálak.

Carina felnevetett, de mivel Max épp valami malacságot művelt a combjai között, nevetése lihegésre váltott át.

– Túl sokat eszem. Julietta és Venezia sokkal jobban bírják a koplalást, mint én.

Max a lány mellét morzsolgatta.

– Nincs is annyi fognivaló rajtuk. Higgy nekem, Carina! Egyetlen nőt sem kívántam még ennyire, mint téged. Az alakod aktképek után kiált, no meg ezer és ezer orgazmus után.

Szavai őszintének hatottak. Valami elernyedt a lányban. Lábszárai is lazán lebegtek a vízben, könnyebb volt közéjük férkőzni.

– Kösz a bókot. Úgy vélem, jutalmat érdemelsz érte.

– Én meg úgy vélem, hogy elfogadom a jutalmat.

Max most váratlanul hátrébb húzódott a kádban, és letérdeltette a lányt. A kiszolgáltatott pozitúrától Carina csak még jobban benedvesedett, kivált, mikor megpillantotta magukat az életnagyságú tükörben.

Max alig ismert rá az előtte meztelenül térdelő nőre, akinek csapzott haja a vállára omlott, ajka felhorzsolódott, és tekintetében álmodozó kifejezés ült. Ő pedig úgy érezte magát, akár egy marcona nőrabló harcos. Carina elbűvölve nézte, hogyan húzza fel az óvszert.

– Szereted nézni? – suttogta rekedten a férfi.

Carina válaszul felnyögött, és némán bólintott. Csodálkozott magán, miért akar mindent kipróbálni ezen az éjszakán, egészen a kielégült végkimerülésig.

– Jó kislány! Fogd meg a kád szélét!

Carina szorosan megmarkolta a csillogó fehér márványt. Max keze a fenekét masszírozta, mintha csak fel akarná melegíteni, aztán egyetlen heves lökéssel már a lányban is volt.

Szinte elviselhetetlen volt ez a kéj. Carina még erősebben szorongatta a kád szélét, mialatt a férfi mélyebben hatolt belé. A víz csobogása a kádban, kettejük obszcén tükörképe, az orgazmus könyörtelen hullámai mind egyetlen pokolbeli gyönyörré álltak össze. A lány szeme vadul villogott, ahogy szembenézett Maxszel a tükörben.

– Az enyém vagy, Carina! Ezt soha ne feledd!

Újabb lökés következett, aztán Carina végleg elment.

A férfi alatt vonaglott, és a hetedik mennyországban érezte magát. Az összehúzódó és elernyedő izmok játéka, feszes mellbimbójának és lüktető csiklójának fájdalmas gyönyöre – mindez együtt ismeretlen világba röpítette. A kád csúszós szélébe kapaszkodott, és megpróbált felülni.

Hány hosszú éven át ábrándozott valami hasonlóról? A korábbi félénk csókok a pasijaival egyszer sem rendítették meg ekkora erővel. Átélt ugyan már orgazmust férfiujjak vagy a sajátjai segítségével. Max azonban jóval a felszín alá hatolt, és minden sötét fantáziáját valóra váltotta. Ez a férfi többet követelt tőle lagymatag válaszoknál. A szex vele zavaros, verejtékes ügy

volt, tele izgató ellentmondásokkal, amelyeknek korábban a létezését sem sejtette.

Márpedig ennél kevesebbel soha többé nem éri be! Jaj, mi mindenre lenne képes, ha méltó szeretőre találna! Mélységes kimerültség kerítette hatalmába, és a vízben lebegve egy időre Maxhez simult.

*

A fürdő és az együtt elfogyasztott üveg ásványvíz után Carina meztelenül ült Max ölében az elegáns pihenőszéken. A kandallóban ropogott a tűz, és közös takaró burkolta őket melegébe. Carina a férfi vállára hajtotta a fejét, és felsóhajtott. A merengő csönd különös közösséget teremtett közöttük. Carina volt az, aki először megszólalt.

– Azt hiszem, otthagyom a La Dolce Maggie-t – mondta halkan.

Max a hátát simogatta, hogy megnyugtassa.

– És mondd, a korábbi tévedéseid miatt tervezed ezt?

– Nem, többről van szó. Nem érzem ott jól magam.

Max megdermedt ettől a kijelentéstől.

– Miattam?

– Nem, dehogy, te idióta! Magam miatt! Idegen nekem az üzlet világa, pedig meg akartam kedvelni. Csak mert van érzékem a számokhoz, még nem jelenti azt, hogy egész életemben ezt szeretném csinálni. Ki nem állhatom az irodai válaszfalakat, az eladási mutatókat és a táblázatokat. Nincs is olyan ragadozó szimatom, mint neked vagy Juliettának.

Max felhorkant a dicséretre. Belekerült egy időbe, mire válaszolt.

– Nem tudom, hogyan fogadja majd Michael a döntésedet.

– Hát igen. Különben is, még nem döntöttem véglegesen. Időt adok magamnak, és igyekszem őszinte lenni önmagamhoz.

– Mit akarsz csinálni helyette?

Carina felsóhajtott, és közelebb búvt a férfihoz.

– Még nem tudom. Visszatérek a festéshez, de ezúttal komolyan. Keresek valamit, amiben jó vagyok, de ami több kreativitást mozgat meg bennem. Már nem félek kideríteni, mi az.

– Akármit is választasz, támogatlak, Carina! Szerintem átkozottul jó munkát végzel a cégnél, de ha neked más kell a boldogsághoz, hát megérdemled…

– Köszönöm.

A lányt eltöltötte a veszteség érzése. Végre rátalált valakire, akivel közösséget érez, de egyetlen csodás éjszakájuk a végéhez közeledett. Egyre fogyott az idejük. Rövidesen itt a pirkadat, hogy visszarángassa őket a valóságba. Tudta, hogy nekik, kettejüknek nem lehet közös jövőjük. Még ha le is tudnák győzni Michael ellenállását, Max korábban világossá tette, hogy nem akarja magát lekötni, kivált nem vele. Elbarikádozta magát a kora gyerekkora óta emelt falak mögé, és az égvilágon mindenre hivatkozott – a korkülönbségre, a családra, meg egy sereg más dologra hogy érvekkel indokolhassa meg a döntését. Carina gyűlölte ezért, de semmi kedve nem volt harcolni. Neki olyan férfi kell, gondolta, aki minden akadályon átverekszi magát érte. Most igyekezett nem tudomásul venni a belsejében támadt ürességet. Akárhogyan, de ezt is túléli.

– Miért nem beszélsz soha a papádról?

Max keze megállt a lány hátán. Carina türelmesen várta a választ. Érdemes volt, mert egy idő után Max tovább cirógatta.

– Azért, mert még mindig fáj, ha rágondolok.

Carinát megremegtette a szavak nyers őszintesége.

Felnézett a férfira, és kezébe fogta az állát.

– Tudom, hogy elhagyott, miután megszülettél. Azt is tudom, hogy svájci, dúsgazdag, és régimódi, romantikus udvarlással vette le anyádat a lábáról. De soha nem beszéltél a kapcsolatotokról… Megkerested egyáltalán valaha?

Carina tudta, hogy kényes kérdést feszeget. Azt várta, hogy Max valami felületes válasszal rázza le, és visszahúzódik a csigaházába. A férfi mélyen hallgatott a múltjáról, Conte mama és Michael pedig soha nem erőltette a témát, dacára annak, hogy a családhoz tartozott

Most Carina megkapta tőle éjszakájuk második ajándékát.

– Huszonegy éves voltam, amikor elhatároztam, hogy megkeresem. Addig vártam, hogy életjelet ad magáról. Küld egy

képeslapot, levelet, akármit. Aztán rájöttem, hogy azt ugyan leshetem. Ezért aztán megkerestem. Furcsának találtam, hogy egy pénzes svájci üzletember csak úgy szó nélkül felszívódjon. Azt feltételeztem, hogy valamiféle botrányba keveredhetett, és engem akar kímélni azzal, hogy távol tartja magát tőlem. Az is megfordult a fejemben, hogy már nem él.

Carinának elszorult a szíve a közönyös szavaktól. Szorosabbra fonta karját Max köré, hogy a teste melegével vigasztalja.

– Londonban találtam rá. Vén alkeszként tengette ott a napjait, aki tesz a világra. Ennyi. Nem volt rá mentsége, nem titokzatos múlt állt mögötte.

– És beszéltetek?

– Igen. Azonnal felismert, amikor rátaláltam egy bárban. De nem érdekeltem. Nem akart csecsemőként, és amikor felnőttem, akkor is magasról szart rám. Ellátott pénzzel, és úgy gondolta, ezzel letudta apai kötelességeit.

Carina ezen elgondolkozott. Milyen lehet, amikor a tulajdon vére tagadja meg az embert? Nem csoda, ha Max annyira magába fordult, hogy gondolni sem mer tartós kapcsolatra.

– Végre sikerült őt elengednem. Belefáradtam, hogy egy kísértetet üldözök. Másnap elutaztam, és soha többé nem néztem vissza.

Mindketten tudták, hogy ez nem igaz. Igenis, mindenki visszanéz. Egyelőre azonban Max eleget beszélt.

– Azt hiszem, a mamád megbocsátott neki. Talán még szereti is valamennyire.

Max lepillantott a lányra.

– Nem. Mama mélyen hallgat róla. Ugyan miért szeretné?

Carina felnyúlt, és megborzolta Max haját.

– Mert ő adott neki téged. Te pedig mindennél nagyobb kincs vagy, Maximus Gray!

Valami megvillant Max szemében, amit a lány addig soha nem látott. Valami gyöngédség, amely mézként vette körül, és minden porcikáját elernyesztette.

Száját a férfiéra tapasztotta. Max nyelve mélyen a szájába hatolt. Carina elfészkelődött Max ölében. A férfi újra akcióba lendült.

– Az áldóját! Egy napon csodás férje leszel valakinek – szaladt ki Carina száján. A legszívesebben visszaszívta volna. – A francba is, érted, ugye? Nem akarlak sértegetni, de ez az egész csak a szexről szól.

– Kösz, hogy figyelmeztetsz, mire vagyok használható.

Carina ujjai most játékosan a férfi péniszére tévedtek.

Ő felnyögött, és helyet adott neki, mígnem megmerevedett vesszője ott lüktetett a lány kezében.

– Még megölsz a végén, bébi!

Carina lovaglóülésbe helyezkedett rajta, és mosolyogva lehajolt.

– Egyelőre még hagylak élni egy kicsit. De ami késik, nem múlik.

Szájába vette Max szerszámát. Hosszú perceket töltött azzal, hogy gyönyörben részesítse a férfit, miközben körüllengte az illata. Max hangosan nyögdécselt, ami még jobban felizgatta a lányt. Aztán Max felágaskodott, és megragadta Carinát, mielőtt még tiltakozhatott volna.

– Ide azzal az óvszerrel! Most rögtön! – sziszegte.

Carina ügyetlen ujjakkal matatott rajta, de a gumi így is másodpercek alatt a helyére került. Max egyetlen villámgyors mozdulattal felemelte és átfordította a lányt.

Miközben Max betöltötte, a lány minden más gondolatot kiűzött a fejéből, azon az egyen kívül, hogy minél többet kapjon belőle. Csípőjét feszítve diktálta az iramot, míg végül a férfi elvesztette annyira a fejét, hogy átvegye az irányítást. Carina őrjöngve lovagolt rajta. Mindketten egyszerre mentek el. Carina Maxre roskadt. Úgy érezte, soha többé nem lesz képes lábra állni. Vagy bármibe fogni anélkül, hogy Maximus Grayre gondolna.

– Honnan a fészkes fenéből tanultad ezt?

Carina, ha nehezen is, de megállta, hogy fel ne vihogjon a kérdésre. Max teste ernyedt volt és kielégült.

– Nem mondhatom meg. Szégyellném.

– A tizedik számú orgazmusnál tartunk. Túl vagyunk mindenfajta szégyenérzeten.

– Banánnal gyakoroltam.

Max azonban ahelyett, hogy nevetett volna ezen, felvonta a szemöldökét.

– A mindenit, ez nagyon durva!

Carina felkacagott. Talán mégis szerelmes még Maxbe.

Talán.

Elfojtotta magában a hirtelen feltörő érzést. Nem, soha többé nem ismeri ezt el. Épp elég volt akkor, amikor elégette a szerelmi varázslat szövegét, és a szíve választottjáról álmodozott.

Most inkább hallgatott. Arcon csókolta Maxet, szorosan hozzásimult, és a hajnalt várta.

Tizenegyedik fejezet

Max este nem engedte le a redőnyt.

A reggel derengő fénye megvilágította a szobát, és arra emlékeztette a férfit, hogy az éjszaka hivatalosan is véget ért. A mellette fekvő nőre pillantott. Mélyen aludt, kedves szuszogása elárulta, mennyire kimerülhetett. Most mi legyen?

Hagyjon neki levelet? Hozzon kávét? Tárgyalják ki az éjszakát? Fogja be a száját? Lehetőségek végtelen sora várta, hogy válasszon közülük – rosszul, mint minden férfi.

A lány dús haja szétterült a párnán. Olyan volt, mint egy sötét angyal. Arcán és állán Max látni vélte a borostája lenyomatát. Carina ajka felduzzadt és kisebesedett. A férfit elfogta a bűntudat. Kihasználta ezt a kislányt. Jó, Carina egyáltalán nem szűziesen viselkedett; minden mozdulata nyílt, nyers erotikát sugárzott. Csábító szirén volt, ugyanakkor valamiként mégis tiszta – valóra vált férfiálom. Az ágyban minden gátlás nélkül adta oda magát. Ugyanolyan adakozó volt, mint az életben.

Micsoda ritka ajándék is az ilyen! Nem érdemli meg. És soha többé nem kérheti a folytatást.

Csüggedés töltötte el, de elhessegette magától ezt az érzést. Most felkel, lezuhanyozik, felöltözik, és elmegy kávéért. Még utoljára elhalmozza a lányt a bókjaival; elmondja, mennyit jelentett neki ez az éjszaka, aztán elmagyarázza, miért kell ennek véget vetniük.

Hacsak…

Mi lenne, ha mégis folytatnák ezt a viszonyt? Carina az ágyában. Carinával egy étteremben. Ahogy lefejti róla az illedelmes kosztümöt. Ahogy együtt, egymás oldalán dolgoznak. Talán működne is a dolog. Talán…

De nem, ez lehetetlen! Michael Conte és a családja arra sarkallta, hogy a legtöbbet hozza ki magából. Mikor az apja lelépett, szüksége volt arra, hogy valamire építsen. A tulajdon önbecsülésére, az adott szavára, a megbízhatóságára. Mindez a világot jelentette neki, ez avatta férfivá. Ha Michael rájönne, hogy lefeküdt a húgával, mindörökre elveszítené a bizalmát, és ezt képtelen lenne elviselni.

Ezért soha nem is kerülhet rá sor.

Különben is, mit tudna ő adni Carinának? Nem rendelkezik kellő érzelmi stabilitással. A lány egy napon gyűrűt várna tőle, gyerekeket. Életre szóló elkötelezettséget. Ő azonban nem adhat mást a pillanaton kívül: jó szexet, pajtási viszonyt, tiszteletet. Carinának végül elege lenne a nagy semmiből, és otthagyná. Ennél rosszabb is történhetne, ha megbántaná valamivel. Rég megfogadta magában, hogy soha nem sebez meg egyetlen nőt sem. Átkozottul kényes ügy az ilyesmi, semmi szüksége rá.

Ez a lány egy csoda, nem érdemli meg.

Miután döntött, kicsusszant az ágyból, és a fürdőszoba felé indult.

Kopogtattak, és ez meglepte. A fülét hegyezte, és a halk kopogtatás megismétlődött. A fenébe is, még hat óra sem volt. Nesztelenül, hogy ne ébressze fel Carinát, felvette a bokszeralsóját, és ajtót nyitott.

Nem hitt a szemének.

Conte mama állt a küszöbön.

– Maximus, te vagy az?

A többi olyan volt, mint egy lassított felvétel valami katasztrófafilmben. Szürreális volt az egész. Carina mamája az ajtó számára sandított, aztán a kezébe fogott papírlapra.

– Tudtam, hogy te is Vegasban vagy, de ez Carina szobája.

Max erőt vett magán, bár a szíve majd kiugrott a mellkasából, és megölelte a nőt.

– Conte mama! Micsoda kellemes meglepetés! Nem, ez az én szobám. Mindjárt felöltözöm, és megmutatom, hol találja Carinát.

Majdnem sikerült a csel, de ekkor Conte mama hátravetette a fejét, és felkacagott.

– Te lökött, nem zavar, hogy alsógatyában vagy!

Elsétált mellette. Néhány lépést tett a szobában, és levetette a kardigánját.

– A régi időkben nyaranta pucér fenékkel rohangáltál a házamban.

A kanapéhoz ment, hogy rátegye a kardigánját.

– Menj, öltözz át!

Aztán megbotlott egy magas sarkúban. A kanapén csipkés harisnyakötő hevert. Meg egy tanga és Max inge.

Szegény Max kinyitotta a száját, hogy megállítsa látogatóját, de Conte mama akkor már a háló előtt járt. Carina békésen szuszogott az ágyban, sötét fürtjei éles kontrasztot alkottak az ágynemű makulátlan fehérségével. Conte mama lassan az ágyhoz óvakodott, és lenézett anyaszült meztelen lányára.

A filmbe illő jelenet hirtelen vad akcióba váltott át. Max az ágy elé vetette magát, hogy elejét vegye az anyai pofonoknak.

– Jaj, *dio mio,* Conte mama, ez nem az, aminek látszik. Ennek ellenére nem a maga szemének való látvány. Ó, *dio,* igazán nagyon, de nagyon sajnálom!

Tovább locsogott volna, de aztán rájött, milyen gyerekes mindez.

Sötét szempár szegeződött rá. Teltek-múltak a pillanatok. Végül Conte mama bólintott, mint aki végre döntésre jutott.

– Vigyél a szobádba, Maximus! Most rögtön! Beszélnünk kell! – Az ajtóhoz ment. – Egy percet kapsz, hogy felöltözz, és elkotródj innen. És ne ébreszd fel Carinát!

Az ajtó becsukódott mögötte.

*

Max a hajába túrt, és elkészült a legrosszabbra. Homlokán kiütött a verejték. Vele szemközt, mélyen gondolataiba merülve anyja legjobb barátnője ült, aki neki is anyja helyett anyja. Azóta nem nyitotta ki a száját, amióta beléptek a szobába. Conte mama némán a székre mutatott, hogy üljön le, és kerek tíz percig hagyta, hadd főjön a saját levében. Ez a törékeny, mégis erős asszony négy gyermeket nevelt fel, és a férjét is eltemette már.

Kemény munkával kiépítette a La Dolce Famigliát, amely egyszerű pékségből Olaszország egyik legnagyobb üzletláncává fejlődött. Ősz haját hátul puritán kontyba csavarta, arcvonásai egyszerre voltak határozottak és finomak. Botját most a falnak támasztotta. Gyógycipőt viselt, vaskos talppal, ami megkönnyítette neki a járást.

Nem nyújtott félelmetes látványt, Max azonban életében nem ijedt meg még úgy öregasszonytól, mint most.

– Mióta megy ez így?

– Egyetlen éjszaka volt – felelte Max elcsukló hangon. – Titokban akartuk tartani. Nem akartunk senkinek bánatot okozni.

– Hmm – ráncolta össze homlokát az öregasszony. – Előre elterveztétek?

– Nem, dehogy, nem! Tudtuk, hogy eleve reménytelen lenne a kapcsolatunk. Természetesen vonzódunk egymáshoz, de eddig urai voltunk a helyzetnek. Csak azután Carina berágott rám, Sawyer Wells pedig ráhajtott, és…

– Sawyer Wells itt van?

– Igen, most ő vezeti a Venetiant – bólintott Max.

– Hm. Folytasd!

– Szóval, összeszólalkoztunk Sawyerrel Carinán, aztán elszabadult a pokol. Igazán nagyon sajnálom! Mindenre hajlandó vagyok, amit csak kér, hogy helyrehozzam ezt!

Az öregasszony megveregette a kezét. Vékony ajkán halvány mosoly játszott.

– Igen, Maximus, tudom. Mindig is jó fiú voltál. Kicsit vadóc, de nagyszívű. Michael majd kitér a hitéből, de megbékítjük.

– Megölne, ha megtudná! – hörögte Max.

– Ostobaság, nem hagynám. Mindazonáltal gyorsan rendeznünk kell a dolgot. Az édesanyádat már nem tudjuk idehozatni, de te csak kövesd Michael példáját. Később, az év folyamán aztán pompás kerti mulatságot rendezünk Bergamóban.

Max belső vészcsengője megszólalt ezekre a szavakra.

– Majd én beszélek az otthoniakkal, és elmagyarázom, hogy Vegasban akartatok házasságot kötni. Végül is miért ne? Egész szép esküvőket tartanak itt, nem igaz?

Esküvő?

– Délutánra kitöltitek a papírokat, és időpontot foglaltok a kápolnában. Holnap különben is New Yorkba kell repülnöm. Michaelnek nem tetszett, hogy beugrom Vegasba, mielőtt őt meglátogatnám, de mindig is látni szerettem volna ezt a várost. Nem tudod, hogy Céline Dion, az az énekesnő itt koncertezik-e?

Max értetlenül bámult rá. Még hogy esküvő! És mi köze mindennek Céline Dionhoz? Na, annyi mindenképpen van, hogy ha elviszi Carinát arra az átkozott koncertre, aztán otthagyja a szobája küszöbén, nem kerül ebbe a kelepcébe. Ugyanakkor elképzelhetetlennek érezte, hogy soha többé nem érhet a lányhoz, és nem juttathatja el a csúcsig.

– Ez így helyes, és az erkölcs is ezt diktálja. Meglátod, mindent szépen eligazítunk.

Conte mama bizakodó szavaira forogni kezdett vele a világ.

Az öregasszony azt várja tőle, hogy vegye feleségül Carinát.

Összeszedte magát, és elfúló lélegzettel magyarázkodni kezdett.

– Álljunk meg egy percre! Azt hiszem, itt valami félreértés van. – Conte mama félrebillentett fejjel várta a folytatást. – Igen, együtt töltöttük az éjszakát, de ez nem Olaszország. Amerikában megesik az ilyesmi, és nem okvetlenül követi tartós kapcsolat. – Felnevetett. Nevetése olyan volt, mint egy félőrülté, egy mániás főgonoszé. – Természetesen továbbra is barátok maradunk, és közel állunk egymáshoz, de azért még nem kell megesküdnünk.

Carina mamájának arcvonásai jéggé fagytak. Maxben kis híján megállt az ütő, ahogy ránézett.

– Miért nem, Maximus?

A kurva életbe…

– Mert nem vagyok méltó Carinára! Halálra dolgozom magam, labilis alkat vagyok, ő pedig épp önmagát keresi. Biztosra veszem, hogy úgy érezné, csapdába ejtettem. Olyan férfira van

szüksége, aki meg akar állapodni, és családot alapítani. Valakire, aki alkalmasabb erre, mint én.

Nyomasztó csend telepedett közéjük. Maxet pánikroham kerülgette. Nem, semmi szín alatt nem veszi feleségül Carinát! Tönkretenné a lány életét, és összetörné a szívét. Ő nem a tartós kapcsolatok és a hosszú távú elkötelezettség embere.

Conte mama megfogta a kezét, és megszorította.

– Tévedsz. Nagyon is összeilletek Carinával, és ez mindig is így volt. A tegnapi éjszaka csak felgyorsította az eseményeket. A sors a kezdet kezdetétől egymásnak szánt benneteket. Most pedig elég a szamárságokból – mosolyodott el. – A családhoz tartozol, és mindig is odatartoztál. Nem akarom tovább hallgatni ezt az ostobaságot arról, hogy te csak tönkretennéd Carinát. Épp ideje, hogy megállapodj egy olyan nő mellett, aki megadja, amire szükséged van, aki az életed társa lesz.

– De hát…

– Csalódást okoznál anyádnak, csak mert hirtelen elbizonytalanodtál?

Az öregasszony telibe talált. A mama soha többé nem járhatna emelt fővel, ha kitudódna, hogy ő együtt aludt Carinával, de nem vette el. Ez egyszer és mindenkorra tönkretenné a jó hírét, amit olyan kemény munkával szerzett vissza. Ő, Maximus szemernyivel sem lenne jobb annál a drágalátos apjánál, ha nem vállalná magára tette következményeit. Anyja újra szégyenbe kerülne a kisváros közvéleménye előtt, amely pedig egyszer már megbocsátott neki. Igen, persze, senki nem házasodik csak a szex miatt, már ha nem derül ki a dolog. Mivel azonban kiderült, a sárba ránthatná Carina és a családja becsületét. Soha többé nem mehetne haza. És nem nézhetne a mama szemébe.

Egyetlen lehetősége marad, ez most már a napnál világosabb. A házasság. Feleségül kell vennie Carinát. Kizárólag így köszörülheti ki a saját becsületén esett csorbát. Elvégre mi más maradt neki ezek után?

Különös nyugalom szállta meg. Megízlelte a tiltott gyümölcsöt, és most meg kell fizetnie az árát. Carina a felesége lesz, és kész

Végleg a lány családjához tartozhatna ezzel a lépéssel, márpedig ezt a családot mindig is szerette. Csakhogy milyen áron? Másfelől, ugyan milyen férje lenne ő Carinának? Soha nem lesz méltó rá. Lesz-e elég ereje bebizonyítani, hogy különb az apjánál?

Muszáj.

Bólintott. Döntött végül. Magában hálát adott az égnek, hogy nem kapott idegösszeroppanást.

– Jó. De hadd csináljam a magam tempójában. Carina nem lesz hajlandó hozzám jönni, ha belekényszerítjük ebbe a házasságba. Tudja, milyen önfejű!

– Igazad van. Menj, és kérd meg a kezét! Tedd boldoggá! Hisz úgyis ez az, ami számít.

Ezek a szavak felborzolták Max idegeit.

– És mi lesz, ha nem tudom boldoggá tenni?

Conte mama kétráncos kezébe fogta Max arcát. Sötét szemében olyan tudás és erő csillogott, amelyre a férfi nyugodtan támaszkodhatott.

– Mit gondolsz, engedném, hogy a lányom olyan valakihez menjen férjhez, aki nem való hozzá? Jobban kell bíznod magadban, Maximus! Bíznod az értékeidben. Semmi közöd az apádhoz, aki otthagyott benneteket! A szemem előtt nőttél fel, és én büszke vagyok rád! A választásaidra, és arra, ahogyan gondját viselted a mamádnak. – Megcsipkedte Max arcát, mintha még kisgyerek lenne. – Légy olyan férj és férfi, amihez, tudom, elég erőd van, édes fiam! Fogadd el az életnek ezt az ajándékát!

Max egészen megrendült ezekre a szavakra. Összerázkódott, majd igyekezett visszanyerni az önuralmát. Itt minden tiltakozás hiábavaló volt.

– Most pedig lemegyek a földszintre, és megreggelizem. Keress meg, ha mindent elintéztél.

Max nézte, ahogy az öregasszony elbiceg. Aztán nagy levegőt vett, és indult, hogy felébressze a jövendőbelijét.

*

Carina ugyan hallotta félálmában, hogy szólongatják, de nem ébredt fel, olyan kellemesen elzsongították a mesés éjszaka során termelődött endorfinok. Beleásított a puha párnába, és kinyújtóztatta tagjait. Max most hangosabban szólt, ezért végül a hátára fordult.

– Jó reggelt!

Max hangja mély és zengő volt. Külsejéről lerítt, mit művelt az éjjel. Kócos haja a szemébe hullott. Szívdöglesztő kék szemében az érzelmek egész skálája tükröződött. Carina nem is értette igazán, mi ez az egész. Magához húzta tehát a férfit, hogy megcsókolja nemes metszésű száját. A durva borosta kellemesen csiklandozta érzékeny bőrét. Max csak pillanatnyi habozás után ment bele a játékba, akkor azonban teljes hévvel.

A matracra szorította Carinát, és úgy csókolta, ahogy egy jó szeretőhöz illik. Buzgón dolgozott a nyelvével, és a kedveséhez simult. Testük illata a végtelen szeretkezések miatt elkeveredett. Végül Max elhúzódott, és lemosolygott a lányra.

– Te szebben köszöntél.

Carina elnevette magát, és megcirógatta a férfi arcát.

– Egyetértek. Hol a kávém?

– Mindjárt hozom. Mással voltam elfoglalva. És előbb kérdezni akartam tőled valamit.

– Nem gond.

Carina szíve elszorult. Tudta, mi következik. Essünk túl rajta – gondolta.

– Rendben. Megisszuk a kávét, felöltözünk, és többé nem beszélünk a múlt éjszakáról. Nem akarok fölösleges gondot okozni neked, Max. Ezt akartam, és ezt kaptam. Tudom kezelni a helyzetet. – Kényszeredetten felnevetett, de nevetése nem volt igazi. – Jó érzés a változatosság kedvéért a könnyűvérű amerikai nők bőrébe bújni. Akik csak használják, aztán pedig dobják a férfiakat. Újabb fantázia, amit kipipálhatok a kívánságlistámról.

Furcsa módon nem olvasott ki megkönnyebbülést Max tekintetéből. Ehelyett a férfi elhúzódott tőle, és leült az ágy szélére. A lány meztelen lábszárát vizsgálgatta elmélyülten, és nem volt hajlandó a szemébe nézni.

– Megváltoztak a játékszabályok, Carina. Legalábbis ami engem illet.

A lány semmit nem értett. Felült, és kisimította az arcából csapzott haját.

– Miről beszélsz?

Max megköszörülte a torkát, és felnézett.

– Legyél a feleségem!

Carina értetlenül pislogott.

– Meg vagy húzatva?

Max remegő kézzel simított végig a homlokán. Miért ilyen ideges? Az borította így ki, hogy megkúrta a legjobb barátja kishúgát?

– Jellemző. Csak te fogadhatsz így egy lánykérést. Nem, tökéletesen eszemnél vagyok. Nem akarok úgy tenni, mintha semmi sem történt volna közöttünk. Vegasban vagyunk. A sors is egymásnak szánt minket. Házasodjunk össze!

Carina másról sem álmodott egész életében, mint hogy egyszer majd valami ilyesfélét hall, és épp ennek a férfinak a szájából. Nem arra vágyik-e minden nő, hogy megkérjék a kezét egy átszeretkezett éjszaka után? Hiszen az összes romantikus regény és film ezzel ér véget. Miért nem veti akkor magát Max karjába igent sikoltva?

Talán mert ösztönei azt súgják, van itt valami más is. Mire fel ez a hirtelen fordulat? Hogyan lehetséges, hogy ez a megrögzött agglegény alig huszonnégy óra alatt megváltoztatja a véleményét? Carina elhallgattatta fiatalabb, tapasztalatlanabb énjét, és az idősebbre, dörzsöltebbre hagyatkozott.

– Hmm… igazán hízelgő. De ha nem zavar, hogy nyíltan vállaljuk a kapcsolatunkat, miért nem járunk inkább?

Max megrázta a fejét. Hevesen, nagyon hevesen.

– Nem járni akarok veled! – A Max aurájából áradó férfierő arra késztette a lányt, hogy vesse alá magát az akaratának. Carinát eddig éppenséggel felizgatta ez a hímdominancia. Ki gondolta volna?

– Egész életemben az igazit kerestem, nem akarok tovább várni! Mindig is azt mondtad, érzel valamit irántam. Vágjunk bele! Házasodjunk össze, és kezdjünk együtt új életet!

Vágjunk bele?

Carina nyelt egy nagyot. Fülében vadul dörömbölt a vér, nehezére esett így a beszéd.

– Mire fel ez a hirtelen változás? Elvégre is lefektettük a szabályokat. Egyetlen éjszaka, és továbblépünk. Te azt mondtad, nem akarsz megállapodni. A korkülönbségre hivatkoztál, Michaelre, a családomra, a nőcsábász hajlamaidra. Mi ez az egész, Max?

A férfi a következő pillanatban fölötte termett, és lecsapott a szájára. Fejét két kezébe fogva csókolta, nyelvével bejárva szája minden szegletét, míg végül Carina a hátába vájta a körmeit. A lány megvonaglott a kéjtől, és engedett. Max kiszabadította magát az ölelésből, és mélyen a szemébe nézett. Tekintetéből ellenállhatatlan, nyers parancs sugárzott.

– Meggondoltam magam. Akarlak és kívánlak, mindig és mindenhol! Ne kényszeríts rá, hogy könyörögjek! Mondd, hogy hozzám jössz feleségül!

Carina már-már szóra nyitotta a száját, hogy igent mondjon. Miért ne? Fantasztikus éjszakát töltött a férfival, aki után mindig is sóvárgott. Itt vannak Vegasban, a rögtönzött házasságok városában, ahol őrült dolgok történnek. Max talán rájött az éjjel, hogy szereti. Végül is ez lehet az egyetlen oka, amiért feleségül kéri.

Hacsak… hasított belé a felismerés. A legszívesebben nem vett volna róla tudomást, de már nem a régi, buta kislány volt, hogy bevegye, Max egyik napról a másikra önként feladja a szabadságát. Ezért megérzéseit követve próbára tette.

– Hálásan köszönöm az ajánlatot, Max, de jó ez nekem így is. Várjuk ki a végét, egymáshoz valók vagyunk-e. Mi értelme siettetni az esküvőt egyetlen őrült éjszaka után?

A babakék szempárba rettegés költözött. Max álla megfeszült.

– Hallod egyáltalán, amit mondok? Most kértem meg a kezedet! Azért, mert te vagy az igazi. Még ma el akarlak venni!

Esküdjünk össze itt, Vegasban! Ennyi bolondságot igazán megengedhetünk magunknak. A sors is egymásnak szánt minket. Most végre rájöttem.

Max a lány fölé hajolt. Carina tudta, hogy nem tud majd ellenállni neki. Kicsikarja tőle az igent, még mielőtt ideje lenne végiggondolni, mi is ez az egész. Ezért önnön jól felfogott érdekében hátrébb húzódott az ágyon, és ellökte magától a férfit.

– Miért éppen most, azonnal?

Max rábeszélően tárta szét a kezét.

– És miért ne? A tegnapi éjszaka bebizonyította, hogy te vagy az igazi.

A lánynak jeges kéz szorította össze a szívét. Max hazudik. A férfi izmai úgy megfeszültek, mintha bokszmeccsre készülne. Valahogy távolivá is vált. Aztán fel-alá kezdett járni a szobában, nagyon idegesen. Így viselkedik valaki a szerelmével egy vad légyott után?

Mi nem stimmel? Nem csupán a bűntudat szól Maxből, hanem páni félelem is. Mint aki csapdába esett…

Ez az, csapda!

Carinának gombóc képződött a torkában.

– Kinek az ötlete volt? – kérdezte nehezen forgó nyelvvel.

Maxnek földbe gyökerezett a lába. A hajába túrt, aztán újra róni kezdte a köreit.

– Nem tudom, miről beszélsz. Megkértem a kezedet, ennyi a bűnöm, te pedig úgy vallatsz, mint egy hadifoglyot. Elnézést, ha felment bennem kissé a pumpa.

– Michael volt az? Idetelefonált?

– Nem. Nézd, semmi kedvem randizgatni veled! Magamnak akarlak, örökre! Veled feküdni, veled kelni, melletted dolgozni! Ez az egyedüli helyes megoldás, bébi!

Egyedüli helyes megoldás?

Carina meztelen melle elé vonta a takarót, és igyekezett megőrizni a hidegvérét. Reszketett a keze, de valahogyan csak kimondta.

– Mondd el, mi van emögött, Max! Itt és most, vagy az élő istenre esküszöm, hogy köztünk mindennek vége! Tartozol nekem ennyivel!

Max elfordult tőle. Meztelen hátán megfeszültek az izmok. Káromkodott egy hatalmasat, aztán szembefordult Carinával.

– Itt van az anyád. Ránk tört reggel, és rajtakapott minket.

Carina levegő után kapkodott, aztán megrázta a fejét.

– *Dio,* ez nem lehet igaz! Mit keres itt? Egyáltalán, hogyan talált ránk?

– Be akart ugrani hozzánk, mielőtt felkeresi a bátyádat. A szobaszámot Michaeltől tudja.

Carina úgy érezte, mintha fejbe kólintották volna. Nem csoda, hogy Max ezek után megkérte a kezét. Az anyja nyilván kikényszerítette belőle, ő pedig azonnal engedett a becsület kedvéért. Zsigeri harag öntötte el ekkora megaláztatástól. Neki még egy egyéjszakás kaland sem jut. Ugyan melyik nőnek kell az anyjával viaskodnia egy oltári jó és durva szexszel eltöltött éjszaka után? Idegei táncot jártak. Semmi másra nem vágyott, mint hogy felöltözhessen, és végre magára maradjon. Most azonban beszélnie kellett.

– Értem már. – Nevetése tompán kongott a szoba csöndjében. – Senki nem tud ügyesebben kibulizni egy lánykérést, mint egy minden lében kanál anya. – Ne aggódj, mindjárt leszerelem! Hol van most?

– Reggelizik.

– Lemegyek, és beszélek vele. Rendbe teszem ezt az egész szart. Magamra hagynál néhány percre, hogy felöltözhessek?

Max az ágy mellé lépett, és letérdelt a lány elé. Carinának sajgott a szíve, olyan mélységes csalódás töltötte el a férfi rideg arckifejezése láttán. Miféle ócska, hazug dumával próbálta őt levenni a lábáról! Annyira ostobának hiszi őt, hogy merő hálából nyomban belemegy ebbe a házasságba? Ilyen kevésre tartja?

– Muszáj összeházasodnunk, Carina!

– A francba is, nem! – A lány szeme villámokat szórt. – Miért is kellene? Ez itt Amerika. Nem muszáj oltár elé állnunk, csak mert

lefeküdtünk egymással. Arról nem beszélve, hogy én viszont a legkevésbé sem szeretnék a feleséged lenni!

Max összerezzent a sértéstől, de kitartott.

– Anyád nem tágít majd. A család is megtudja, és vége lesz a jó hírednek.

– Helyes. A jó híremnek már nagy szüksége volt némi egyéni jellegre.

– Ez nem olyan vicces. Anyám is megtudja, és belepusztul.

Carinát már dühroham rázta. A fene vigye ezt az alakot! Szorosan behunyta a szemét, és azt kívánta, mire kinyitja, tűnjön el körülötte ez a rémálom.

– Túléli. Majd megpuhítjuk őket. Az egésznek semmi hatása nem lesz a bergamói életünkre, sem pedig az ittenire.

– Nem tehetem ezt anyámmal! Azt hinné, hogy hátat fordítottam mindennek, amit fontosnak tartok az életben. Nincs más választásunk!

Carina kinyitotta a szemét.

– A francba is, miért ne lenne! De most kérlek, hagyj magamra! Megyek, és beszélek az anyámmal. Ígérem, elrendezem ezt az egészet.

Max fürkészően nézett rá a reggeli fényben, és lassan bólintott. Könnyedén felugrott az ágy mellől, és már ott sem volt. Utolsó szavai semmi jót nem ígértek.

– Akkor menj. De borítékolom, hogy hiába fáradsz.

A szomszéd szoba ajtaja becsukódott mögötte.

Carina a közelgő pánikrohamot leküzdve kiugrott az ágyból, és sietve magára kapkodta a ruháit. Minden izma sajgott, miközben farmert húzott, fekete trikót vett fel, és kontyba csavarta a haját. Lábát strandpapucsba bújtatta, fogat mosott, és megindult a büfé felé.

Az elegáns étkezőt széles boltívek és magasba törő, nyitott ablakok keretezték. Carina végigment a terem közepén az asztalok végtelen, kettős sorfala között, melyeken gőzölgő tányérokban állt a reggeli. Fehér szakács-sapkás séfek bólintottak oda neki, miközben ő az anyját kereste. Végül

tekintete megállapodott egy idős hölgyön, aki a teraszon ült három tányér társaságában. Mellette faragott sétabot hevert.

Carina szíve nagyot dobbant az ismerős arc láttán. Az anyja volt az, akire egész életében számíthatott. Conte mama rámosolygott, és magához húzta, hogy megcsókolja. Édes juharszirup és fahéjas pirítós szagát árasztotta.

– Legdrágább gyermekem, életemben nem ettem ilyen finomat! És igaz, hogy hamis ez a Canale Grande, de gyönyörű!

– Szia, mama. – Carina helyet foglalt a szemközti széken. – Mit keresel itt?

– Meg akartalak nézni, mielőtt meglátogatom Michaelt az otthonában. És erre a híres városra is kíváncsi voltam. Senki nem sejtené, hogy ilyen gyönyörűség rejtőzik a sivatagban, nem igaz?

– Na, igen. Majd körbevezetlek. De előbb izgalmas hírt szeretnék veled közölni.

– Mégpedig?

– Max és én összeházasodunk.

Anyja azonban gyakorlott pókerjátékos volt, nem lehetett olyan könnyen átrázni. Arca felderült, és meglepetést színlelve összecsapta a kezét.

– Nahát! Nem is sejtettem, hogy jártok. Olyan boldog vagyok, drágám! Mindjárt el is mondom a nővéreidnek.

– Otthon esküdjünk, vagy itt?

– Nem kérdés, hogy itt. Nézz körül! Létezik ennél tökéletesebb hely a házasodásra?

– Mama, hagyd ezt abba!

Az öregasszonynak a szeme se rebbent. A megbánás legcsekélyebb jele nélkül nézett a lányára barna szemével.

– Mit hagyjak abba?

– Tudom, mi történt, mama! Rajtakaptál minket Maxszel, és rákényszerítetted, hogy kérje meg a kezemet. Hogy tehetted ezt? Hogyan erőltethettél rá egy férfira?

Conte mama felsóhajtott, komótosan eltolta magától a tányért, és kortyolgatni kezdte a feketekávéját.

– Nem akartalak becsapni, Carina. Gondoltam, romantikusabb így.

– Romantikus! – sziszegte a lány. – Akkor most engedd meg, hogy elmagyarázzam a helyzetet. Igaz ugyan, hogy lefeküdtünk Maxszel, de egyikünk sem akar tartós kapcsolatot. Nem vagyunk egymáshoz valók. Azzal, hogy a becsülete elvesztésével fenyegetted, olyan döntésre próbáltad rákényszeríteni, amit a háta közepére kíván. De megoldható a dolog. Ha tartani tudod a szádat, ez az egész titokban marad, és senkinek nem lesz baja.

Az öregasszony, aki négy gyereket nevelt fel, és egy üzletláncot igazgatott, most összeszűkült szemmel hajolt közel a lányához.

– Hát nem érted? Lefeküdtél Maxszel. Nem arra neveltelek sem téged, sem Maximust, hogy elfussatok a felelősség elől. Nem muszáj feladnotok az értékrendeteket, csak mert Amerikában éltek. Ezt az ügyet el kell rendezni!

Carina szíve olyan hevesen vert, hogy fülében érezte a vére zúgását. Mélyeket lélegzett, hogy megnyugodjon. Igyekezett úgy felfogni ezt a jelenetet, mint egy üzleti tárgyalást, amelyben mindenképpen nyernie kell. Sajnos azonban anyjánál keményebb ellenfelet keresve sem találhatott volna magának.

– Mama, nem akarlak megbántani, de ez az én életem! Nem mehetek férjhez Maxhez! Meg kell értened!

– Miért nem?

– Miért, miért? Azért, mert nem szeretjük egymást annyira. Ha két ember összefekszik, az még nem jelent egy életre szóló elkötelezettséget.

Conte mama bólintott, és karját keresztbe fonta a mellén. Hangja hidegen csengett.

– Értem. Akkor most válaszolj egy kérdésemre! Ha már elmentél odáig, hogy megbánts, és felrúgj mindent, amire neveltelek, minden erkölcsi szabályt, amiben a papa és én hittünk, legalább ígérd meg, hogy most az egyszer őszinte leszel.

Carinat elöntötte a szégyen. Keze ökölbe szorult, és bólintott.

– Megígérem. Mi a kérdés?

– Nézz a szemembe, Carina Conte, és felelj őszintén: nem szereted Maxet?

Carina olyan hangosan szisszent fel, mintha bottal ütötték volna meg. A rémület és megkönnyebbülés keverékével nézett az anyjára. *Csak hazudnia kellene.* A mama szemébe mondani kerek perec, hogy nem szereti Maxet, és vége lenne ennek az egésznek. Jó, aztán mardosná a bűntudat, és a mama is csalódna benne, de elmaradna a házasság. Nem kellene belemennie ebbe a hazug kapcsolatba, nem fogadnának egymásnak örök hűséget, csak mert kikényszerítették belőlük.

Nem. Szeretem. Maxet.

Már a nyelvén volt a mindkettejüket megváltó mondat.

Képek villantak fel lelki szemei előtt a régi időkből. Miután a papa meghalt, elvesztette a talajt a lába alól. Michael sokat segített, hogy ismét magára találjon. Mégis legfőképpen a mama volt mindannyiuk sziklaszilárd támasza. Ő tartotta össze a családot. Ennek a vasakaratú, de aranyszívű asszonynak sírta el ő is minden éjjel a bánatát, a mama pedig a papával közös életükről mesélt neki Nem félt arról a férfiról beszélni, akit egy életen át szeretett. Olyan bátran és nyíltan viselte a gyászát, hogy Carina ekkor megesküdött, felnő majd a példájához.

Már majdnem kimondta a megváltó szavakat, de a szíve azt sikoltotta, hogy ez hazugság lenne.

Anyja türelmesen várta a válaszát. Megbízott benne. Bízott abban, hogy a lánya nem lesz gyáva, nem árulja el önmagát.

Hiszen még szerette Maxet.

Ez a felismerés olyan volt, mintha arcul csapták volna. Reménytelen csüggedés árasztotta el, mint egy öldöklő, pokoli cunami.

– Nem mondhatok ilyet – lehelte elhaló hangon.

Anyja átnyúlt az asztal felett, megfogta a kezét, és megszorította.

– Mindig is szeretted. Ezért igenis ki kell kényszerítenem ezt a házasságot. Te közben megtalálhatod önmagadat. Max mélyen szeret téged, drága Carina! Nem hagyhatom, hogy megtagadja önmagát, te pedig elveszítsd ezt az esélyt. Ha nem engedelmeskedsz, felhívom Max édesanyját. Mindent elmondok

Michaelnek. Több kárt okozol, mint gondolod. Mert az én szívemet is összetöröd.

Carina torka elszorult. Hirtelen teljesen elgyengült. Nem volt ereje tovább harcolni. Izmai elernyedtek, és szinte összeroskadt a székén. A legszívesebben sírva fakadt volna, mint egy gyerek, aki az anyja ölébe bújik vigaszért. Csakhogy felnőtt volt már, vállalnia kellett tettei és döntései következményeit.

Férjhez kell mennie Maxhez, nincs más választása.

De nem muszáj örülnie is ennek.

*

Carina kopogtatott a férfi ajtaján.

Elgyöngült szíve nagyot dobbant a sóvárgástól, és valami mélyebb érzéstől is, mikor Max ajtót nyitott és beengedte. Istennek hála már felöltözött, bár nem teljesen. A kék pamutsortból kilátszott deszkalapos hasa. A hozzáillő póló ősréginek tűnt, és az elnyűtt anyag úgy simult a férfi vállára és mellkasára, akár egy szerető.

Carina nagy nehezen ellenállt a kísértésnek, hogy a karjába vesse magát és magába szívja az illatát, a szappanszag, kávé és csipetnyi pézsma keverékét. Max nemrég zuhanyozhatott, mert a haja vizes volt; takarosan hátrafésülte a homlokából.

– Nos, mi az ábra?

A férfi egyik mezítlábas lábfejével ráállt a másikra, miközben szembenézett Carinával.

– Igazad van. Azt akarja, hogy összeházasodjunk.

A lány szitkok özönére számított. Kendőzetlen pánikrohamra. Bármire, ami ürügyül szolgálhatna arra, hogy összetörje anyja szívét, és felvállalja a büntetést. Ehelyett Max bólintott, mint aki már tudta a választ

– Sejtettem. Kérsz kávét?

A terített asztalra mutatott, amit a szobaszerviz varázsolt oda. A rántottáról és pirítósról már levette az ezüstfedőt. Mellettük teli kávéskanna állt, meg egy váza egyetlen szál rózsával.

– A francba, nem kérek kávét! – robbant ki a lány. – És nem kérek az olyan férjből, akinek nem kellek igazán! Te tényleg

akarod ezt? Csapdába akarsz esni? Olyan házasságot akarsz, amit nem te választottál?

Max szájához emelte a kávéscsészét, és Carinát fürkészte. Az ő arca azonban kiismerhetetlen maszk maradt.

– Igen, akarom.

– Miért?

Max belekortyolt a gőzölgő italba.

– Mert ez így helyes.

– Baszd meg, Max! – engedte rá a lány minden dühét. – Férjhez megyek hozzád, de nem leszek a játékszered. Ne feledd, hogy nekem egy porcikám sem kívánja ezt! Nincs szükségem a szánalmadra, sem a jó szívedre. Egyetlen tökéletes éjszakát akartam, és megkaptam. Kész, vége, nem lesz több!

Ezzel bevágta maga mögött az ajtót.

*

Carina úgy csinálta végig a napot, mint egy alvajáró.

A toszkán hangulatot árasztó La Capella kápolna tökéletesen illett az eseményhez. A dús földszínek, a polírozott márványpadló és a mahagóni padsorok a hazájára emlékeztették a lányt. Kábán vette magára az egyszerű, földig érő Vera Wang menyasszonyi ruhát. Anyja olyan gonddal fésülgette és csavarta csillogó, vaskos varkocsokba rakoncátlan fürtjeit, mintha valódi esküvőre készülődnének. Miután a gyöngykoszorús menyasszonyi fátyol a fejére került, a fehér muszlin rejtekében már a könnyeit sem kellett elrejtenie.

Mindig úgy képzelte el az esküvőjét, hogy nevetgélő nővérei veszik körül, és olyan férfi karján lép az oltár elé, aki szereti. Ám ahogy most megállt a küszöbön, pánikroham kerülgette, akárcsak annak idején a sógornőjét. Gyomra görcsbe rándult, és izzadt, amitől viszketni kezdett a bőre.

Vacak orgonamuzsika akkordjai töltötték be a levegőt. Carina hátrált egy lépést tízcentis sarkú Cicotti cipőjében, amelyen valódi gyémántok ragyogtak. A legszívesebben elfutott volna. A francba, meglóghatna a saját esküvőjéről! Bérelne egy FedEx

teherautót, és nekivágna az országutaknak. Nevet változtatna, elrejtőzne a rokonai elől, és…

Vőlegényére siklott a pillantása, aki maga volt az önfegyelem. A férfi tengerkék szeme most rászegeződött, mintha csak erőt szeretne adni a következő, majd az azt követő pillanat elviseléséhez. Anyja szorosan belékarolt Carinába, felemelte a sétabotját, és megindultak a végtelennek tetsző úton az oltár felé.

A férfi tekintete végig fogva tartotta az övét, így értek a pap elé. Vörös kontrasztokkal kiemelt fekete szmokingjában, rózsával a gomblyukában, könnyed sármjával Max férfias erőt sugárzott.

Hangja egyszer sem bicsaklott meg, miközben elmondta a házastársi fogadalom szövegét. Carina a pillanat komolysága ellenére sem hitte el, hogy mindez vele történik, amíg ő maga is ki nem mondta a tőle elvárt szavakat. Valamiért a nyelve sem engedelmeskedett az akaratának. Muszáj ezt tényleg végigcsinálnia? Férjhez mennie valakihez, aki nem szereti? Miközben ezek a gondolatok kavarogtak a fejében, súlyos csönd telepedett a kápolnára. Anyja fejét félrebillentve várakozott. Carina fülében vadul dörömbölt a vér, megingott, és csaknem elvesztette egyensúlyát a magas sarkúban.

Max alig észrevehetően megszorította a kezét, és lassan biccentett, mintha csak a folytatásra biztatná. Valójában parancs volt ez, hogy ugorjon az ismeretlenbe.

– Igen.

Max Carina ujjára csúsztatta a háromkarátos briliánsgyűrűt.

A frigy megköttetett.

Max ajka meleg volt, a csókja azonban hideg. Egy szertartás formális befejezése, amely egyszer és mindenkorra megváltoztatja az életüket.

Sawyer magántermet bocsátott a rendelkezésükre az esküvői ebédhez. Egy népszerű együttes olasz slágereket játszott, ők pedig belakmároztak a tésztából és a különböző falatkákból, amiket borral öblítettek le. A tortát a Venetian séfje személyesen készítette el a tiszteletükre.

A következő néhány órát Carina úgy élte át, mint egy testen kívüli élményt. Mosolygott, ha ezt kívánták tőle. Telefonon

beszélt Max mamájával és saját családtagjaival, hogy közölje velük a nagy újságot. Boldogan nevetgélt a nővéreivel, sőt még titkos viszonyuk részleteit is kiszínezte a kedvükért, noha közben el-elcsuklott a hangja. Mindeközben Max egy ujjal sem ért hozzá. Nem nézett rá, akkor sem, amikor annak rendje és módja szerint táncra kérte. Carina döntötte magába a pezsgőt, hátha az segít. Végül felmentek a szobájukba.

A franciaágy úgy állt ott, mintha gúnyolná őket. Szeretkezésük illata még ott lebegett a szoba levegőjében. Lehet, hogy csak a képzeletem játszik velem, gondolta a lány.

Max makulátlan szmokingjában, férfias termetével és teljes sármjával eléje állt, mégis fényévekre tőle. Carina már-már olvadozni kezdett a férfi tekintetének váratlan hevétől.

– Ez a nászéjszakánk.

Carina elképzelte, hogyan tépi le róla Max a menyasszonyi ruhát és a bugyiját. Hogyan feszíti szét a combját. Hogyan hajol rá, és kezdi el nyalni, szívni, és hogyan hatol mélyen a hüvelyébe. Akkor talán mindenről elfeledkezne, arról is, mennyire fáj neki ez az új keletű ridegség kettejük között.

Kikapta a hűtőből a pezsgősüveget, és vele egy poharat. Lerúgta magáról a cipőjét.

– Ezt kettőnkre ürítem, *Maxie* – húzta el a száját gúnyosan.

Szalutált, és a pezsgővel felszerelkezve kiviharzott a szobából Még az ajtót is kulcsra zárta maga mögött. A szobájában a padlóra roskadt, falnak vetette a hátát menyasszonyi ruhájában, és ömlött a könnye.

Tizenkettedik fejezet

Max két héttel később kezdte úgy érezni, hogy megváltozott az élete.

Szerette a rendet és az egyszerűséget. Ezt tükrözte cseresznyefa bútorzatú, spártai szigorúságú hálószobája is. Most a sötét színvilág egyszeriben kivilágosodott. A keményfa padlóra narancssárga szőnyeg került, az ajtó mögött a fogason fodros, rózsaszínű sál csüngött, a sarokban egy rakás cipő halmozódott fel, és a levegőt női parfüm illata lengte be.

A fürdőszobában uborka, dinnye és szappan friss illata terjengett. A fürdőszobaszekrényről eltűnt a borotva, helyette krémek és testápolók jelentek meg. Ha lement a csigalépcsőn a földszinti nappaliba, a kanapén bulvármagazinokra esett a pillantása, mellettük romantikus regények hevertek vérforralóan erotikus borítóval. Egyszer felvett egyet, hogy áttegye a könyvespolcra, és kíváncsiságból beleolvasott. Maga sem tudta, miért pirult el hirtelen. Sietve a polcra helyezte a kötetet, és belépett a luxuskonyhába.

A helyiség üres volt, mindössze pár morzsa árválkodott a fehér gránit munkalapon. Max megindult a morzsák nyomában, végig a hallon, a lakás hátsó részébe. Carina az üvegezett verandát nevezte ki dolgozószobájának, és végtelenbe nyúló órákat töltött ott el. Max kopogtatott az ajtón, és benyitott.

A lány a napfényben fürdő helyiség közepén állt, és az üres festővászonra meredt. Max addig jobbára csak raktárnak használta a helyet, Carina azonban mindent átrendezett. A dobozok eltűntek, ahogyan a sötétítők is az ablakokról és a tapéta a falakról. Új élet költözött a békés műterembe. A zárt erkélyablakokon át mély őszibarackszín falakra tűzött a nap, és a

tömérdek polcot megtöltötték a festőfelszerelés tartozékai. Max sztereót is szereltetett be, és most Beyonce rekedtes, szexi hangja töltötte be a levegőt.

Carina mohazöld festékbe mártotta az ecsetjét. Festőköpenye csupa folt volt, és a szénceruza is rajta hagyta a nyomát. A falakon portrévázlatok sorakoztak, meg egy félbehagyott tájkép. Carina haja csak sietve volt feltűzve, ajkát pedig elbiggyesztette a megfeszített figyelemtől. Valami olyat látott a vásznon, ami még nem volt rajta, de ami már ott élt a képzeletében. Maxet lenyűgözte ez a nő, akinek a létezéséről korábban fogalma sem volt. Rocky a napfény egy padlóra vetülő hasábjában hevert az ablak mellett, és hangosan horkolt. A kutya azonnal beadta a derekát, és úrnőjének ismerte el az új lakót. Carina született „suttogó" volt, és akkora hatást gyakorolt Rockyra, hogy az szobáról szobára követte. Rajongása a lány iránt csak még inkább megerősítette, hogy gazdája is jól választott.

Nem telt bele két hét, és Carina fenekestől felforgatta Max életét. Tény és való rendetlen is volt. Nem tette vissza a kupakot a fogkrémre. Cipőjét már az ajtóban lerúgta, és ott is hagyta. A szennyeskosarat meg szinte soha nem találta el, amikor megcélozta egy-egy mosásra szoruló új ruhadarabbal.

Max felfedezte, hogy mindketten kedvelik a helyszínelős krimiket és a valóságshow-kat. Néha együtt ültek a tévé elé, ilyenkor Rocky is melléjük telepedett. Max ráadásul ínyencfogásokkal kísérletezett, most még nagyobb kedvvel, mert más is megkóstolta a főztjét.

Arra számított, hogy jobban bepánikol, amiért vége a régi életének, és végleg egyetlen nő mellett kötelezte el magát. De nem érzett sem haragot, sem neheztelést, sem zsigeri rettegést. Másfelől a katasztrofális nászéjszaka után tartotta a lánytól a három lépés távolságot. Fegyverszünetet kötöttek, és a lehető legnagyobb tisztelettel, hangsúlyozott udvariassággal bántak egymással. Max igyekezett elhitetni magával, hogy örül, amiért Carina nem követel tőle megjátszott érzelmeket, de azért sértette a hiúságát, hogy ennyire húzódozik a vele való közös élettől. A lány soha, semmit nem kért tőle, kivált, mert még maga sem

tudta, tovább akar-e dolgozni a La Dolce Maggie-nél vagy sem. Újabban nem beszélt erről, és mivel nagyobb hibát nem követett el, egyelőre maradt a vállalatnál.

– Carina?

A nő megfordult a neve hallatán. Maxnek a lélegzete is elállt, olyan szép volt. Haja kócosan omlott a vállára, arcát összemázolta a szénceruzával, festőköpenye csupa folt – egészen más volt, mint gyakornokként. Levágott aljú farmeréből kivillant lesült lábszára, és mezítlábas körmei cseresznyevörösen virítottak.

– Mi az? – mordult fel Carina.

Max félszegen toporgott előtte. Hirtelen úgy érezte magát, mint egy iskolás fiú.

– Min dolgozol?

– Még nem tudom – fintorgatta orrát a lány. Ez is új volt, de jól állt neki. – Unom a régi dolgaimat. Keresek valamit, de egyelőre nem tudom, mi is az.

– Majd megtalálod.

– Idővel. – Carina elhallgatott. – Akarsz valamit?

A francba, miért érzi magát úgy, mint egy futóbolond? De hát az is, hiszen a tulajdon feleségéből próbál valamiféle érdeklődést kicsikarni a személye iránt. Megköszörülte a torkát.

– Vacsorát főzök. Gondoltam, hátha van kedved pihenni egy kicsit.

– Hagyj majd egy tányérral, légyszi! Most nem akarom abbahagyni.

– Jó, de ne dolgozd agyon magad!

– Hmm.

Ez a szórakozott hangnem, ahogy a lány elbocsátotta, feldühítette Maxet. Miért vetkőztette ki ennyire magából a kényszerházasság? Elvégre ő is feláldozta a szabadságát!

– Felkészültél a nyitásra? Már csak két hét. Remek munkát végeztél. Biztos sokat éjszakáztál is az elmúlt napokban.

– Á, nem is szóltam. Kilépek – legyintett Carina.

Úgy közölte ezt, mint valami mellékes apróságot, amiről elfeledkezett.

– Hogyan? – képedt el Max.

Carina beletúrt a hajába, amelyben itt-ott vörös csíkok jelentek meg.

– Bocs, már korábban is el akartam mondani. Nem megy ez nekem tovább sehogyan sem. Holnap beszélek Michaellel. De maradok, amíg nem találsz magadnak megfelelő gyakornokot.

Max csak állt ott, mint Bálám szamara. Mikor találta ezt ki Carina? Amióta visszajöttek Vegasból, tovább dolgozott az irodán, noha rövidített munkaidővel. Ugyanolyan rendesen végezte a dolgát, mint korábban, de láthatóan megcsappant érdeklődéssel. Maxnek elszorult a szíve a gondolatra, hogy nem lesznek többé munkatársak, ugyanakkor valamiféle sértettséget is érzett. Felidézte magában együtt töltött éjszakájuk emlékét, amikor meztelenül a karjában tartotta a nőt, és Carina őszintén megvallotta az érzelmeit iránta. És most, lám, gondolkodás nélkül lemond róla. Leforrázva érezte magát. Mély vágyakozás kerítette hatalmába, de nemigen tudta, mire juthatna vele.

– És mihez kezdesz helyette?

Carina elvigyorodott, és szeme izgatottan felcsillant.

– Alexa boltjában akarok dolgozni, a Könyvbarlangban.

– Érdekes. Tudtam, hogy segítségre van szüksége most, hogy a második gyerek is mindjárt megszületik. Arról azonban sejtelmem sem volt, hogy egyáltalán betetted a lábad a könyvesboltjába.

– A hét elején ugrottam be hozzá, hogy kisegítsem. A könyvelője csapnivaló, és összecsapta a dolgait. Felajánlottam, hogy átnézem a könyvelést, de aztán pár ott töltött óra után megkedveltem azt a helyet.

Maxet megmosolyogtatta ez a lelkesedés. Carina folyton meglepte, milyen könnyen vetkőzi le a menedzserfontoskodást, és változik át életvidám fiatal lánnyá.

– Nem vagyok meglepve. A könyvesboltokban egyszerre van ott a kreativitás és az üzlet.

– Pontosan! Az elkövetkező néhány héten Alexandra betanít, aztán majd meglátjuk.

– Azt is otthagyod majd, mint minden mást – vetette oda Max sértetten.

– Köszönöm!

Vadul meredtek egymásra. Max a legszívesebben közelebb nyomult volna, testileg és lelkileg egyaránt. Elvégre is házasok, összekötötték az életüket. Fantasztikusan jót szexeltek, miért ne engednék meg akkor legalább ezt maguknak?

Az erotikus feszültség Carinára is átragadt. Kapkodva szedte a levegőt. Maxet majd megőrjítette a gondolat, hogy leteperhetné az asztalra, és belesüppedhetne a lány nedves ölébe. A legszívesebben ágaskodott és nyihogott volna, akár egy megvadult csődör. Szeme elsötétedett a vágytól, és tett egy lépést Carina felé.

Ő azonban a következő pillanatban már a hátát mutatta.

– Kösz, hogy benéztél, de most vár a munka.

Max visszanyelt egy káromkodást, hogy így lerázták. Meddig mehet ez így? Carina mindkettőjüket az idők végezetéig bünteti, mert kénytelenek voltak összeházasodni? Talán ideje bebizonyítani, mit veszít a makacsságával, és mennyire összeillenek az ágyban.

Ideje elcsábítani a feleségét.

Várt, de Carina addigra már elmerült a festésben, és ügyes ecsetvonásokkal ostromolta az üres vásznat. Max magára hagyta a napsütötte verandán, és azon töprengett, hogyan oldja meg ezt a helyzetet.

*

Mi hiányzik a vásznáról?

Carina a művét méregette. Technikailag semmi kivetnivalót nem talált az árnyékolásban, és a kompozíció is átgondolt volt, valami mégis hiányzott. Az a bizonyos X-faktor.

Végzett pár nyakkörzést, aztán körülnézett. Hány óra lehet? A nap már régen lement. Max utoljára vacsoraidő körül szólt be hozzá. Megnézte az óráját. Igen, valóban órák óta fest.

Idegesítő volt ez a bizonytalanság. Nehéz volt visszazökkenni a régi kerékvágásba több évi kihagyás után. Az üzleti iskolában

egyáltalán nem volt ideje festeni. Azt remélte, hogy ha elindul a pályáján, az majd elhallgattatja az alkotásra sürgető belső hangokat.

Hát nem. A hangok visszatértek… és kétszeres erővel követelték a jussukat. Technikai tudása azonban azóta berozsdásodott, és a szokásos portréi is laposra sikerültek. Beiratkozott egy festőtanfolyamra, ami segített az alapok felfrissítésében. Most, hogy munkát vállalt a Könyvbarlangban, és újra festhetett, úgy érezte, jó úton jár. Épp ideje volt.

Minden rendben volt körülötte, kivéve ezt az elhibázott házasságot.

Max a műtermében – ez az emlék odaégett a szemére, mert mintegy jelképe volt a köztük egyre növekvő feszültségnek. Megfordulni sem mert, hogy ne látsszon meg rajta, mennyire zavarban van, de muszáj volt közönyt erőltetnie magára. Ha Max azt hiszi, hogy az ujja köré csavarhatja, hát nagyon téved! Belefáradt, hogy utána sóhajtozzon. Itt az ideje a sarkára állnia, és eldönteni, mit akar ettől a kapcsolattól, mármint a saját feltételei szerint.

Felsóhajtott, és végignézett magán. Hoppá! Teljesen összekoszolta magát. Rocky felébredt többórás szundikálásából, felemelte a fejét, és nagyot ásított. Carina nevetve letérdelt mellé, hogy simogassa. Addig cirógatta az eb hasát, amíg az majd elalélt az ekszтázistól.

– Még féltékennyé teszel a kutyámra.

Carina felnézett. Vadító Úr állt a küszöbön, kezében egy csuporral. Derekára lecsúszott a Levi's, széles mellkasára egyszerű fehér póló feszült. Mezítláb volt.

Carina teste nyomban harci készültségbe állt, játékra készen. Mégis gyanakodva pislogott a férfira.

– Rockyt nem lehet leelőzni. Ez meg mi a csoda?

Max szeme gonoszul megvillant. Carina szívverése felgyorsult.

– Végigdolgoztad a vacsoraidőt. Gondoltam, hozok egy kis édességet, ami felviszi majd a vércukrodat

– Milyen figyelmes vagy!

– Na ugye! Szeretnéd megkóstolni?

Carina a csuprot méregette, aztán Maxet.

– Mi van benne?

– Csokoládé.

A szó úgy csurrant ki a száján, akár a forró karamell. Carinának megkordult a gyomra. Max közben a másik lábára állt. Forró tekintetét tetőtől talpig végigjártatta a feleségén. Carinának hirtelen kiszáradt a szája. Ezt a pasast be kellene tiltani! – gondolta.

– Nem vagyok éhes – nyögte ki végül.

– Na persze!

Carina felfortyant.

– Unom a kis játékaidat, Max! Menj, és törődj azzal, akinek szüksége van rá.

– Nekem csak te kellesz!

Szavai valósággal perzseltek. Carina felvetette a fejét, és a fogát csikorgatta.

– Bökd ki végre, mit akarsz!

– Téged akarlak! Most, azonnal. Vetkőzz!

Carinában megfagyott a vér ijedtében.

– Hogy mi?

Max közelebb nyomult hozzá, könnyedén, akár egy ragadozó. Közben végig rajta tartotta a szemét. Carina keze ökölbe szorult. Alig kapott levegőt. Max megállt előtte. A belőle áradó erő parancsolón követelte, hogy Carina megadja magát neki. Valami életre kelt a lányban, ami ezt követelte sikoltva. A fenébe is, miért indul be attól, hogy a férfi uralkodni akar rajta? Miért olyan ellenállhatatlan a kísértés, hogy engedjen?

– Lássuk csak, mit is akarok, Carina! Hetek óta merev farokkal fekszem az ágyamban, ami nem akar lekonyulni. Egyre az éjszakánk jár a fejemben, és azon agyalok, hányféleképpen juttathatnálak orgazmushoz.

Carinát elöntötte a forróság. Melle nekifeszült a melltartó anyagának, bimbója fájdalmasan megkeményedett. Valóságos hipnózis volt ez. Max a szájára hajolt. Illata körülfogta és megszédítette a lányt. Max végighúzta hüvelykjét az alsó ajkán.

– Tudom, hogy zabos vagy rám. Hülye voltam. De annyira kívánlak, hogy lassan megőrülök! Miért nem adjuk meg magunknak ezt a kis örömet?

Szavai őszintének hatottnak, és a lány is kétségbeesetten szeretett volna hinni bennük. A test nem hazudik. Max a combjához szorította a vesszőjét, és Carina majd megveszett, úgy áhítozott a kielégülésre. Olyan orgazmusra, hogy mindketten belegebedjenek. Se többre, se kevesebbre.

Legalább erre az egy éjszakára.

Habozott. Veszedelmes játék ez, hiszen még mindig szereti a férfit. Bele merjen menni?

Max közben felkapott egy tiszta ecsetet, majd lassú, kiszámított mozdulatokkal végigfuttatta a lány orcáján. Carina megborzongott a könnyed érintéstől. Sistergett közöttük a levegő, akár tojások a forró serpenyőben.

– Mondj igent, mert én játszani akarok!

Carinának elgyöngült a térde, úgy, ahogyan az meg van írva. Attól tartott, hogy rögtön elájul Felforrósodott vére vadul zubogott az ereiben, és végül mintha mind a csiklójába gyűlt volna. Végül csak egyféle választ adhatott, semmi mást.

– Igen.

Max kigombolta a lány köpenyét, majd a padlóra hajította. Carina kibújt az ingéből. Max gonoszul méregette a fekete melltartót. A lány felszisszent, miközben a férfi mögényúlt, és egyetlen gyakorlott mozdulattal kicsatolta. A lenge csipke Carina lába elé hullott. Széles férfitenyér markolta meg a mellét, emelte meg és cirógatta, amíg sóhajtozni nem kezdett. Max ujjai már a falatnyi sortnál jártak, és lehúzták a cipzárt. A sort is a földön végezte.

Carina már csak egy vékonyka tangában állt a férfi előtt; arca kipirult, és iparkodott egyenletesen lélegezni. Max föléje hajolt és megcsókolta. Lusta nyelvcsapásokkal dolgozott. A csók egyre mélyült. A kávé és a menta íze megrészegítette Carinát, aki a férfinak feszült, és megtorlásul az ajkát kezdte harapdálni. Aztán Max elhúzódott. Kék szeme vadul villogott.

– Baszottul gyönyörű vagy! Hadd nézzelek meg anyaszült meztelenül!

Perzselő pillantásába belekábulva Carina lehúzta magáról a tangát.

Max hosszan nézte, és mindenhol mohón végigsimogatta a kedvéért lemeztelenített testet. Carina már attól benedvesedett, hogy a férfi teljesen felöltözve állt előtte; ez is fokozta az érzést, hogy Max uralkodik rajta. A férje ekkor elégedett mosollyal a zsebébe nyúlt, és hosszú selyemsálat vett elő.

Carina szeme elkerekedett meglepetésében.

– Csak nem *A szürke ötven árnyalatát* játsszuk újra? – suttogta.

– *Dio,* hogy imádlak! – nevetett fel Max. – Lehet róla szó. Ma este azonban mindössze a szemedet szeretném bekötni egy kis kóstolóra. Megbízol bennem?

Carina habozott, aztán emlékeztette magát, hogy ez csak a teste, ez csupán szex.

– Igen – mondta.

A sál hideg volt, ahogy Max bekötötte vele a szemét. Carinát sötétség vette körül. Belekerült néhány pillanatba, amíg visszanyerte a tájékozódó képességét. A szag és a férfi testmelege alapján tudta, hol áll éppen. Hallotta, amint Max lecsavar egy kupakot, majd halk szisszenés következett, meg valami puha ruhasuhogás.

– Most lazulj el! Mondd, minek a szaga ez?

A férfi hangja halk, rekedt volt.

Carina beleszagolt a levegőbe. Mennyei, gazdag illat csapta meg az orrát.

– Ez csokoládé – mondta.

– Ügyes vagy. Most pedig kóstolj bele!

Max a lány nyelvére ejtett egy cseppet. A keserédes íz szinte szétrobbant Carina szájában, amely megtelt a cukor édességével.

– Hmm – nyalta meg az ajkát. – Csoda finom!

Elnyílt szájjal várta a folytatást, de semmi nem történt. Ehelyett légies érintést érzett a mellbimbóján. Megborzongott meglepetésében, de Max tovább húzta a finom ecsetvonásokat,

amíg a teljes bimbót be nem vonta csokoládéval. Carina felsóhajtott, és a bimbó megkeményedett az izgalomtól.

– Mesés! – morogta a férfi.

Nyelve forró és nedves volt, ahogy lenyalta a csokoládét. Carina háta ívbe hajolt, és a férfi vállába kapaszkodott, hogy visszanyerje az egyensúlyát. A kéj apró dárdái a bőrébe fúródtak, amely kipirult, és sajgott a gyönyörtől.

– Igazad van, a csoki finom, bébi!

– Te gazember!

A férfi halk nevetése még inkább felajzotta Carina érzékeit.

– Ezért még megfizetsz!

Max komolyan beszélt: Carina másik mellbimbóját is befestette, majd lenyalta. Addig-addig körözött fölötte a nyelvével, amíg a lány végül kegyelemért könyörgött. Az ecset a kínzás és eksztázis együttes eszközévé vált. Max egyenes vonalat húzott végig a két mell közti völgyben, egészen a köldökig. Ide is ejtett egy cseppet, majd kiszívta. Végigette a lány hasát és combját. Lehelete forrón járt a női test fölött. Hiába rimánkodott Carina, nem hagyta ki a térd érzékeny hajlatát, a lábikrát, sőt a bokát sem.

A lány izgató érzetek kusza tömegévé vált. Köd ereszkedett tudatára ebben a sötétségben, ahol minden völgyhöz és csúcshoz egyedül Max hangja vagy kezének érintése vezérelte el. Lihegve közeledett az orgazmus felé, ám megállt a meredély szélén, és a következő utasítást várta.

– Kérlek, hagyjuk abba! Nem bírom tovább!

Max azonban elhallgattatta, és csokoládéval mázolta be felesége ajkát. Aztán mélyen és mohón szájon csókolta, megosztozva Carinával az édes ízen. A lány szemhéján könnyek rezegtek. Hirtelen felemelkedett a levegőbe. Aztán csörömpölést hallott. Max valami keményre tette le, ami a műterem asztala lehetett.

– Mindjárt végzünk. Egyetlen hely van még, amit nem ízleltem meg rajtad!

– Jaj, nem!

– De igen!

Max szétválasztotta Carina combjait, és az ecset máris a kemény csiklón dolgozott. Aztán megmerült a hüvelyben. A lány a tenyerébe mélyesztette a körmét. Közel járt ahhoz, hogy elveszítse a józan eszét.

A férfi ekkor csókolni kezdte.

Carina felkiáltott, és elment, teste hosszan vonaglott a csúcson. Könnyek buggyantak ki zárt szemhéja mögül, mialatt Max várta, hogy az orgazmus utolsó hulláma is elüljön. Valami felhasadt, aztán Carina káromkodást hallott.

A merev pénisz selymes lökései újabb csúcsra juttatták a lányt. Úgy érezte, megállt az idő. Órák, percek, másodpercek peregtek le ebben az örök sötétségben. Aztán lekerült róla a kendő. Pislogva nyitotta ki a szemét.

Max arca jelent meg előtte. Busa szemöldök, éles metszésű pofacsontok, gránitkemény áll és buja, érzéki száj, ami Michelangelót is sírásra fakasztotta volna.

– Nos, ízlett a csokoládé? – mosolygott rá Max a lányra.

Carina felhördült.

– Te aztán sötét alak vagy, nem igaz? Christian Grey elbújhat melletted!

Max együtt nevetett vele.

– Lehet, hogy a nevünk hasonlít, de én sosem mondom a nőknek, hogy „később, bébi”

Carinának leesett az álla meglepetésében.

– Te olvastad a könyvet?

Max sértődött képet vágott.

– A Twitteren találkoztam vele. De vigyázz a nyelvedre, hallod-e, mert a végén tejszínhabbal is megkínozlak!

Carina csöppet sem találta rossznak az ötletet. Csak nincs valami baj vele is?

Max lesegítette az asztalról, és gyengéden lesimította a haját. Carina most, hogy már nem volt a teste rabja, kezdett magához térni. Nagyon úgy festett, hogy magával az ördöggel paktált le. Meztelensége még inkább fokozta a kiszolgáltatottság érzését. Tényleg azt hitte, hogy el lehet választani a szexet az érzelmektől? Zsigeri félelem tört rá.

– Max, én…

– Nem akarom hallani, bébi! Ma este nem – mondta a férfi, mintha olvasott volna a lány gondolataiban. Aztán felnyalábolta Carinát. – Most szépen ágyba viszlek. Mutatok még pár fogást, amiket erotikus regényekből lestem el.

Carina belekapaszkodott Maxba. Úgy döntött, hogy egyelőre hallgat.

*

– Nem jöttök ki jól Carinával?

A dolgozószobában találkoztak. A nagy, nyitott ablakok a díszkertre néztek. Kintről behallatszott a méhek zümmögése és a patak csobogása. Michael egy pohár konyakot nyújtott át a barátjának, és helyet foglaltak az öblös bőrfotelekben. A helyiség derűs menedéknek tűnt faltól falig könyvespolcaival, vörös art deco lámpáival és a szemközti falnál álló pianinóval. A levegőt betöltötte a bőr, a papír és a narancs parkettafényező illata.

Miután Carina közölte a bátyjával, hogy kilép, Michael munka után magához kérette a barátját. Max örömmel ment, mert tudta, hogy itt az ideje tiszta vizet önteni a pohárba. Túl sok hazugság gyűlt fel mostanra, kezdett elege lenni belőlük.

– Miért kérdezed?

– Ő örökli meg a családi vállalkozást. Türelmes voltam vele, hagytam, hadd foglalkozzon a hobbijával is. Most azonban, hogy Alexa könyvesboltjában akar dolgozni, kezdek aggódni. A helyettesemnek szántam a La Dolce Maggie-ben. Elvégre is az ő öröksége.

Maxnek elszorult a torka dühében. Tudta, a vér szava minden másnál fontosabb, és ő nem vérrokon. Nem számít, hogy agyondolgozta magát a cég sikeréért. És hiába Carina férje, csak névleg tartozik a családhoz. Ha Michael nem akarja őt a vállalkozás élére, ideje más után néznie. Kiépítenie a maga világát. Carinát viszont nem adja ki; nem hagyja, hogy a barátja basáskodjon felette.

Hangja olyan fagyos lett, mint egy palack jégbehűtött Moretti.

– Tedd túl magad rajta, Michael! Nem akar a pékségben dolgozni, és ha nem, hát nem!

Michael legyintett, mint aki megszokta, hogy mindenben az ő akarata érvényesül.

– Beszélhetnél a fejével.

– Nem beszélek!

– Hogyhogy? – meredt rá döbbenten Michael.

Max felkelt a fotelből, és szorosan a barátja elé állt.

– Azt mondtam, nem. Carina örömet talál a festészetben. És tudod, mit? Bámulatosan jó is! Tehetséges, szenvedélyes művész, mi pedig eddig mindannyian azt magyaráztuk neki, hogy ez csupán egy hobbi. Keresi önmagát, és én drukkolok neki. Amúgy, ha nem vagyok elég jó neked, mert nem vagyok a vérrokonod, akkor nekem is ideje továbblépnem!

Michael összerezzent, mint akit pofon ütöttek.

– *Scusi.* Nem értem, miket hordasz itt össze.

– Add csak a drágalátos pékségedet Maggie-nek vagy a gyerekeiteknek! Elegem van abból, hogy a nagy semmiben reménykedjek! – Vadul felnevetett. – Kezdem érteni, hogyan érezhetett Carina az elmúlt években. Megpróbált eleget tenni az elvárásaidnak, te azonban fütyültél rá. Hagyd őt békén! Hagyd, hogy azzá legyen, akivé lenni szeretne, és ne a mi kívánságainknak engedelmeskedjen.

Michael az alátétre helyezte a poharát, és döbbenten meredt Maxre.

– Fogalmam sem volt, hogy így érzel! Miért nem szóltál eddig?

– Bizonyítani akartam. Anélkül, hogy a barátságunkra hivatkoznék.

Michael válogatott szitkok sorozatát eresztette meg.

– Azért nem volt soha kérdéses a szereped, Max, mert a családhoz tartozol. A testvérem vagy, a barátom, a jobbkezem! Nem vitás, hogy közöd van az üzlethez Csak tudod, eszembe se jutott, hogy mindezt írásba is foglaljuk. Bocsáss meg, *mi dispiace.* Sürgősen helyrehozzuk a mulasztásomat.

Barátja nyíltsága lefegyverezte Maxet. Az egésznek semmi köze az ő teljesítményéhez. Puszta férfiérzéketlenség, semmi

egyéb. Íme, valóra válhat az álma. Mindössze a kezét kell kinyújtania érte, és elvenni.

Csakhogy ideje volt tiszta lapot nyitni.

– Lefeküdtem a húgoddal Vegasban!

Szavai úgy hangzottak, mintha autógumi durrant volna ki egy templom csöndjében.

Michael felkapta a fejét. A nyitott ablakon át behallatszott egy madár éles vijjogása.

– Mit akarsz ezzel mondani? Hiszen ott esküdtetek össze.

Max mindkét kezét zsebre vágta, és szembenézett azzal, akit testvéreként szeretett.

– Még az esküvő előtt. Egyéjszakás kalandnak indult.

Michael felállt a fotelből, és pár öles lépéssel átkelt a burgundivörös szőnyegen. Arcizma sem rezdült, szemében azonban hideg düh égett.

– Te lefeküdtél vele, mielőtt összeházasodtatok? Egy üzleti úton, amire én küldtem veled?

– Ahogy mondod.

– És eléggé szeretted ahhoz, hogy feleségül vedd?

– Nem. Az édesanyád másnap reggel rajtakapott minket. Ő erőszakolta ki a házasságot.

Michael felszisszent.

– És semmit sem éreztél a húgom iránt? Olcsó prédának tekintetted, miközben én megbíztam benned? Mondj el mindent!

Szavai vészjóslóan hangzottak.

– Azt már nem!

Michael meglepetten hőkölt hátra.

– Hogyan mondtad?

Max azonban nem tágított.

– Többé nem a te dolgod. Hogy mi történik Carina és közöttem, ahhoz semmi közöd! Tartoztam neked az igazsággal, de nem leszek a segítségedre, és nem próbálom meg rábeszélni a feleségemet, hogy megváltoztassa a döntését. Meg kell találnia a saját útját, és én támogatom ebben.

Barátja tekintete elárulta, hogy mélyebben megsebezte, mint akármilyen kés.

– Hogy mersz velem így beszélni? Rád bíztam a húgomat, te pedig elvetted az ártatlanságát! Feleségül vetted, pedig nem szereted, és csúfot űztél a barátságunkból! – Remegő kézzel a levegőbe sújtott. – Összetörted a szívemet!

Maxnek eszébe jutott a *Keresztapa* hasonló jelenete. Tudta már, mit érezhetett Fredo, aki elárulta a bátyját, Michaelt. *Merda,* milyen zavaros ez az egész! Farkasszemet nézett a barátjával, és állta annak vádló tekintetét. Nem volt más választása. Zsigereiben érezte, hogy mindenáron meg kell védenie Carinát.

– Sajnálom, Michael. Nem akartalak megbántani. De ez a mi dolgunk, nem a tied.

– Partneremmé akartalak tenni, állandó részesedést adni a cégemből! Így mutatod ki a család iránti lojalitásodat és megbecsülésedet?

Max igyekezett uralkodni magán.

– Ez az én családom is. Carina a feleségem.

– Hogyan tudnék ezek után együtt dolgozni veled, Maximus? Nem bízom többé benned.

A partnerség álma úgy foszlott szét Max szeme előtt, akár egy tűzijáték szikrái. Talán ha tovább magyarázkodik, Michael is jobban megérti. Megbeszélnék, mit tehetnek, és…

Nem, ez lehetetlen!

Még a múlt éjjel is benyomakodott a selymes combok közé, aztán egész éjszaka átölelve tartotta a lányt. Érzések sorát élte át az oldalán: haragot, szenvedélyt, örömet. Mikor az apjáról kezdett beszélni, Carina megvigasztalta. Teljesnek, elevennek érezte magát mellette. Imádta a közös vacsorákat, a beszélgetéseket a munkájukról, meg ahogyan Carina a kutyáját becézte. Ha fene fenét eszik, akkor sem árulja el, nem adja el holmi üzleti érdekekért! A bátyja többé nem formálhat jogot Carina életére.

Ahogyan az övére sem.

Szárazon felnevetett. Mulattatta, hogy a partnerség sem érdekli többé.

– Nem érdekel!

– *Scusi.*

– Ha a továbbiakban nem tudsz többé együtt dolgozni velem, megértem. Carina többet ér nekem ennél.

Michael szeme gyanakvóan összeszűkült.

– Mit akarsz ezzel mondani?

– Hagyjuk a francba azt a partnerséget! Rúgj ki, ha akarsz, nem érdekel. De hagyd békén Carinát! Engedd, hogy maga döntsön a dolgairól, többek között a házasságunkról is.

Szó nélkül távozott, és még csak hátra se nézett. A pokolba az egésszel! Belefáradt abba, hogy hazudjon, és pitiznie kelljen a gyengeségéért.

Akkora szemétséget művelt, hogy egy életen át vezekelhet érte.

Tizenharmadik fejezet

Már megint lefeküdt Maxszel.

Hazafelé vezetett, miután befejezte a munkát a Könyvbarlangban. Miközben a helyzetet mérlegelte, ujjaival szórakozottan dobolt a volánon. Rosszulesett neki, hogy Max csak félszívvel vette el, az anyai nyomás hatására. De minden neheztelése elpárolgott, ha a férfi ránézett, és ő látta rajta, hogy kívánja. Ilyenkor rögtön megadta magát neki. A test soha nem hazudik, Maxé sem. Miért ne élveznék akkor ki a testiséget? Elvégre is házasok, az isten szerelmére!

Magának azonban nem hazudhatott. A belső hang igazat szólt.

Még mindig szerette a férfit.

És ez így lesz örökkön örökké. Soha nem jut túl Max iránti érzésein, ez az ő keresztje. A szex csak tovább bonyolítja kettejük dolgát; így nehezebben tudja megvonni a határokat. Nem tud erős, fegyelmezett nő lenni, ami pedig a leghőbb vágya.

Furcsa módon élete minden más területén… valahogy másnak érezte magát. Erősebbnek. A kilépés nagyon megviselte. Le merte volna fogadni, hogy Michael még mindig a visszatérésében reménykedik, Julietta meg telefonon próbálta lebeszélni. Ez a beszélgetés azonban csak még inkább megerősítette elhatározásában. Alkotásai egyre jobbak lettek, festőiskolái eredményei is ezt tanúsították. A Sawyernél látott erotikus képek nagy hatással voltak rá. Saját művei egyszerre töltötték el büszkeséggel és némi szégyenkezéssel. Ugyan ki gondolta volna, hogy a szexben domináns szeretőre áhítozik, és művészként sem veti meg az erotikus témákat?

A könyvesboltban betöltött állása is hozzájárult lelki békéjéhez. Végre rátalált az üzlet és a kreativitás tökéletes

keverékére, és örült, hogy könyvelőként is segítségére lehet Alexának.

Ha a házassága nem hazugsággal kezdődött volna, most semmi nem hiányozna a boldogságához.

Miért marad egyáltalán Maxnél? Miért nem csomagol össze és lép le? Kész emberkínzás volt ott lenni a férfi közelében anélkül, hogy megkapná, amit akar. A francba az egésszel! Elmegy innen is. Egy rakás CD-t játszott le dühös hangú énekesnőktől, hogy kiadja magából a haragját, és erőt gyűjtsön a távozáshoz. Ami ugrás lenne az ismeretlenbe.

Hazudsz! – vihogott fel a lelkiismerete. Még nem állt erre készen. Valami visszahúzta Maxhez és a házához. Vélhetőleg az ilyen esztelen ragaszkodás miatt nem szöknek meg évekig a megkínzott áldozatok. Igen, az ő meggyötört lelke sem adta még fel a reményt, hogy egyszer még viszontszeretik. Elképzelhetetlennek érezte, hogy soha többé ne lássa szerelmese arcát.

Legalábbis egyelőre.

Felsóhajtott, és beállt az épület elé. Leparkolt a kör alakú kocsibehajtón, és megindult a kikövezett kerti ösvényen. Max háza körül buja rózsabokrok és borongó fenyők teremtettek titokzatos hangulatot. A kert sétaútjait kis szökőkutak szegélyezték, és a vízcsobogás hangja lecsillapította Carina idegeit. Szerette kivinni a medence mellé az állványt, és a szabadban festeni. Magában sorra vette, hogyan ossza be az idejét. Talán jut egy órája egy gyors vázlatra, mielőtt visszamenne a boltba a délutáni műszakra.

Retiküljéből kihalászta a kulcsait.

Ekkor egy galamb zuhant le az orra előtt.

Ijedten ugrott hátra, ahogy a hófehér madár lehullott az égből, és a járdán landolt. Lábai furán összeakadtak. A galamb felemelte kicsiny fejét, ami visszabukott a járdára. Nem mozdult többé.

– Szent isten!

Carina letette a holmiját, és letérdelt a galamb mellé. Még lélegzett. Tehát élt. Lábán kis gyűrű volt, rajta pedig egy szám. A lány remegő ujjakkal nekifogott, hogy megvizsgálja a madarat. A

szárnya eltörhetett, mert szokatlan szöget zárt be a testtel. A lábaknak láthatóan nem esett bajuk. Vér sehol nem volt a madár körül, szemét azonban csukva tartotta.

Vigyázva a karjába vette a galambot, és bevitte a házba. Nyomban talált egy régi, puha törülközőt, ennek a közepére helyezte. Könnyeit nyeldesve felhívta az állatorvost, majd felment a netre, hogy tájékozódjon és megnyugodjon.

Aztán felvette a mobilját, és beütött egy számot.

– Max, gyere haza, légyszi! Szükségem van rád.

– Már indulok is.

Carina kinyomta a mobilt, és Max érkezését várta.

*

– Mit gondolsz?

Carina a galambot nézte, amely most egy nagy akváriumban kapott helyet. Szárnyát az állatorvos a biztonság kedvéért leragasztotta. A madár a szemét ugyan nyitva tartotta, de kissé üveges volt a tekintete, mintha nem venne tudomást a környezetéről. Max megvizsgálta lábán a számot, és leírta egy papírra.

– Azt hiszem, mindent megtettünk érte, ami emberileg lehetséges. Az állatorvos szerint nagy valószínűséggel nincs belső sérülése, ezért, ha meggyógyul a szárnya, szabadon engedhetjük. Majd utánanézek a számnak. Meglátjuk, megtaláljuk-e a tulajdonost.

Carina izgatottan tördelte a kezét, úgy leste a madár légzését. Max átölelte, ő pedig odabújt a férfihoz, és belélegezte az ismerős illatot.

– Meglásd, meggyógyul! Nem véletlenül neveznek Suttogónak. Ha újra szárnyra kaphat, neked köszönheti.

Carina elmosolyodott. A családjától kapta ezt a becenevet, annyira értett az állatok nyelvén. Egy pillanatra most megpihent férje védelmező ölelésében.

– Ne haragudj, hogy hazaszalasztottalak!

Max csókot nyomott a nő feje búbjára.

– Örülök, hogy szóltál – morogta.

Ölelésük lassan felforrósodott. Max merev vesszője Carina combjának nyomódott. Carina megdermedt, és a levegő megtelt erotikus feszültséggel. Egek, hogy kívánta a férjét! A legszívesebben letépte volna róla azt a szexi vörös nyakkendőt és a halszálkamintás öltönyt, az ölébe mászott volna, hogy meglovagolja. Addig, amíg el nem felejti, hogy csak kényszerből vette el, és nem szereti annyira, amennyire neki szüksége lenne erre. Eszébe jutott, hogyan nyalta le a férfi a csokoládét a mellbimbójáról és a combja közéről. Könnyek csípték a szemét, ahogy felidézte magában ezt az emléket, meg azt, hogyan aludtak el egymás karjában. Max akkor olyan gyöngéden ölelte őt át, mintha csak megérezte volna, hogy valami többre van szüksége. Most felszisszent, és ellökte magától a férfit.

– Nem!

Max keze ökölbe szorult, és elnézett valahová a távolba. Izmai megfeszültek. Carina várt.

– Ne haragudj! Tudok várni. Csak… hiányzol.

Carina szíve megremegett. *Hogy az a…!* Szinte rázta a düh.

– Ne akarj átverni! Az hiányzik, hogy nem uralkodhatsz rajtam. Hogy nem ácsingózom utánad, akár egy tüzelő szuka, miközben mindent te akarsz megszabni. Ne atyáskodj felettem, és ne tégy úgy, mintha ez az egész többet jelentene neked!

Max felvonta a szemöldökét.

– Hogy beszélhetsz így magadról? – mondta hidegen. – Minden okod megvan, hogy haragudj rám, de ne beszélj így a kettőnk ügyéről. Megváltoztam.

Carina hitetlenkedve rázta a fejét.

– Semmi nem változott közöttünk a szexen kívül. A többi szemenszedett hazugság.

Max elkomorodott, és kihúzta magát.

– Házasok vagyunk, nem vadidegenek, akiknek semmi közük egymáshoz! Nem tudnánk továbblépni?

– És hová a francba tűnt a „boldogan élnek, míg meg nem halnak" Max? Arról álmodoztam, hogy a jövendőbelim térden állva kéri meg a kezemet, és komolyan is gondolja a vallomását. Tudod, mit kaptam helyette? Jó szándékot, felelősségteljes

gondolkozást, meg pár orgazmust. Miért kellek újra hirtelen? – fröcsögte Max arcába a szavakat. – Mivel zsarol újabban az anyám? Vagy ezzel akarsz etetni, amíg a helyemre nem állsz a vállalatnál?

Felbőszült kék szem meredt rá, oly ádáz dühvel, hogy Carina beleremegett.

– Megbocsátom neked ezt a megjegyzésedet. Most az egyszer. Most békén is hagylak, de figyelmeztetlek, visszajövök még. Visszajövök, es ígérem, hogy térden állva könyörögsz a folytatásért – mosolyodott el hidegen a férje.

Az ajtó becsapódott mögötte.

*

Mekkora barom is ő!

Max felfelé fülelt, mert az emeletről Rihanna dala hallatszott le. Két nap telt el a veszekedésük óta. Carina olyan jeges hidegséggel bánt vele, ami az őrületbe kergette. Hosszú műszakokat vállalt a Könyvbarlangban, aztán elbarikádozta magát a műtermében. Vacsorázni sem ment le.

Max olyan magányosnak érezte magát, mint még soha. Carina jelenléte így is érezhető volt az otthonában, ő azonban a közelségére vágyott, valódi beszélgetésekre. Hiányzott a nevetése, a lendülete, a szellemessége. Hiányzott az egész lénye. Rockynak több jutott belőle, mint neki.

Nem kellett volna erőszakoskodnia. Hiszen olyan természetesen omlott a karjába a lány. Hogy belekábult, ahogy körülvette az illata! A mellkasának préselődő domborulatok puhasága! Hajának selymes érintése! Majd megőrjítette a vágy, hogy ismét a karjába vegye és ágyba vigye. Most jött rá, hogy amit művelt, az a rossz időzítés csúcsa.

Felnyögött. Ekkora ökörséget! Ahelyett, hogy türelmesen időt adott volna Carinának, fenyegetni kezdte. Hát igen, kiment a fejéből a vér, tudja is, hová. Még sincs mentsége erre! A lány vádjai az agyába égtek, és bűntudattal töltötték el. Mit tett vele? Belegázolt az ábrándjaiba és illúzióiba?

Mindig is félt attól, hogy egy napon még összetöri a szívét. Tény és való, ő is belekényszerült ebbe a házasságba, miért nem érezte akkor terhesnek? Miért várta az estét, hogy hazaérve megpillantsa a feleségét? Ugyanakkor szegény többet érdemelt volna. Ehelyett őt, Maxet fogta ki, *vele* kell beérnie.

Csüggedés fogta el. A pokolba az egésszel! Majd vacsorát főz, és kényszeríti Carinát, hogy szóba álljon vele. A hálószobába ment, levetette az öltönyét, és farmert meg fekete pólót húzott helyette. Kitöltött két pohár merlot-t, és salsás csirke mellett döntött, mert azt Carina szerette. A főzés elmélyült, meditatív mozdulatai megnyugtatták. A méretre rendelt luxuskonyha csillogott-villogott a fehér gránit munkalapoktól. Fagyasztószekrény, téglából rakott pizzakemence, és egy Viking tűzhely tette teljessé a berendezést. A mosogató, a főzőrészleg és a reggelizőasztal a bőrbevonatú bárszékekkel középen sorakozott. Max maga mellé készített néhány rézedényt, olivaolajat öntött az egyikbe, és nekiállt felszeletelni a paradicsomot meg a hagymát. Tíz perc múlva Carina léptei hangzottak fel a lépcsőn, majd a lány megjelent az ajtóban.

– Elmegyek. Ne várj rám!

Max letette a kést, és csípőjét a munkapultnak támasztotta.

– Amint látod, épp főzök kettőnknek. Hová mész?

– A könyvesboltba.

– Maradj, amíg kész a vacsora. Enned kell munka előtt!

Carina tétován állt egyik lábáról a másikra, szemlátomást kísértette az evés lehetősége.

– Nem maradhatok. Majd bekapok valamit a büfében.

– Csak snackjeik vannak. Szükséged van fehérjére. Az isten szerelmére, ígérem, nem kell sokat időznöd a társaságomban! Ülj le!

– Nem.

– Ülj le, ha mondom!

Carina kihúzott egy széket, és leült rá. Azonnali engedelmessége hálószobai engedékenységére emlékeztette a férfit, amitől rögtön merevedése lett. Kitette egy tányérra a csirkét, salsát öntött rá, és az asztalra helyezte egy villa

társaságában. Carina a tőle megszokott étvággyal látott neki, és élvezettel forgatta szájában a falatokat. Max kényelmetlenül toporgott körülötte.

– Kiderült valami a galambról?

– Igen. A gyűrű alapján a tulajdonosa nagyjából innen hetven kilométerre lakik. Postagalamb, a szirti galambok fajtájából. A neve Gabby. A gazdája nem versenyezteti rendszeresen, csak nagy néha, hogy formában maradjon. A tulaj barátai egy klubot tartanak fent. Gyanítom, mindegyik galamb visszatért, Gabbyt kivéve. A gazdája magánkívül volt.

Max magának is terített, majd leült a szemközti székre.

– Nem is tudtam, hogy léteznek még galambversenyek. Akkor a gazdája eljön Gabbyért?

– Nem – kortyolt bele a borába Carina. – Elmagyaráztam neki, mi történt a galamb szárnyával, és ő beleegyezett, hogy Gabby nálunk maradjon, amíg nem tud repülni. Aztán hazaengedjük. Ha nehezen gyógyulna, a gazdája érte jön, de úgy látom, máris jobban van. Magához tért, és fölöttébb kíváncsian figyeli, mi folyik körülötte.

– Meddig tartjuk még magunknál?

– Két-három hét. Attól függ – mosolyodott el a lány.

– A fickó elmondta, hogy régebben egymástól távol élő párok között hozta-vitte a leveleket. Hát nem fantasztikus?

Max visszamosolygott rá.

– De igen, fantasztikus. Csak vigyázz, szivi! Ne kötődj hozzá túlságosan!

– Tudom – fintorodott el Carina. – De ez csak egy madár. Kibírom valahogyan.

– Na, igen. De mi is volt azzal a mókussal?

– Á, róla el is feledkeztem! – nevetett fel a lány. – De akkor még kis taknyos voltam.

Maxből kitört a nevetés. Újabb darab csirkét szedett a tányérjára.

– Dale-nek nevezted el, a *Csipet Csapat* egyik mókusa után. Szerintem csak megjátszotta, hogy eltört a lába. Egész agglegény-

kéglit rendeztél be neki a fészerben. Nem csoda, hogy az a rágcsáló nem akart elmenni.

– Ne nevezd rágcsálónak! Olyan aranyos volt! És nem is maradt sokáig.

– Álnok szörnyeteg volt! Egy csomószor megharapta Michaelt meg engem is, amikor játszani próbáltunk vele. Ráadásul az összes haverját odacsődítette. Amíg ők buliztak, mi a bringánkért sem mertünk bemenni.

Carina fekete szeme felcsillant, és arcvonásai ellágyultak.

– Papa teljesen bepipult! Lyukakat rágtak a falba, ahol dióhegyeket halmoztak fel. Ő kényszerített, hogy eresszem szélnek Dale-t.

– Napokig sirattad.

– Nehezen engedem el, akiket szeretek.

Csönd támadt a konyhában a meghökkentő vallomás után. Carinán látszott, hogy a legszívesebben visszaszívná a szavait, és most a tányérjába bámult. Végül Max szólalt meg.

– Tudom – mondta halkan. – De az állataid mind vissza is jöttek hozzád, ha jól emlékszem.

Carina makacsul lesütötte a szemét. Max a legszívesebben megcirógatta volna az arcát, és lecsókolta volna róla a szomorúságot. Ehelyett bort töltött, és témát váltott.

– Hogy megy a munka? Még mindig portrékat festesz?

A lány arcán különös kifejezés suhant át.

– Úgy is mondhatnám. Most valami újjal próbálkozom.

– Jó kapcsolataim vannak a művészvilágban, Carina. Mi lenne, ha beszélnél néhány galériással? Ha tetszik nekik, amit csinálsz, kiállítást is rendezhetnének a dolgaidból.

A lány két falat között megrázta a fejét.

– Nem, kösz. Hagyd ezt rám!

Max visszanyelte a mérgét. Érthető, Carina be szeretné bizonyítani, hogy megérdemli a sikert. Ő máris hitt benne, de neki is meg kell tanulnia bízni önmagában.

– Rendben. Ahogy gondolod. Ugyanakkor nem muszáj agyondolgoznod magad a Könyvbarlangban, tudod-e? Alexa

agyba-főbe dicsért Michaelnek, de azt mondta, állandóan túlórákat vállalsz. Alig látlak itthon.

– Szükségem van a pénzre.

Max erre felkapta a fejét.

– Olaszország egyik leggazdagabb családjából származol. Éppenséggel én sem éhezem, te pedig a feleségem vagy. Mi a csudának kellene a pénzre hajtanod?

Carina felszegte az állát. Ez az öntudatos mozdulat máskor is az őrületbe kergette Maxet.

– Michael gazdag. Te gazdag vagy. Én azonban nem. Jókora járadékom van ugyan, de igyekszem megállni a magam lábán, ahogyan mindenki más is. És ha ez túlórákkal jár, hát egy szavam sincs ellene.

Max közel járt ahhoz, hogy elkáromkodja magát.

– A család azért van, hogy törődjön a tagjaival. Ami az övék, az a tiéd is. Olyan nehéz ezt megérteni?

Carina felhorkantott, nem éppen nőiesen.

– Ugyanúgy nem érted ezt, ahogyan azt sem, milyen érzés, ha mindent elcseszel, amibe belefogsz.

– Miről beszélsz? – hökkent meg Max. – Hiszen mindent jól csinálsz, amivel csak próbálkozol.

– Nem vagyok hülye, Max. – Carina hangja jéghidegen csengett. – Nyilván vissza akarsz csábítani az ágyadba, de általtással nem sokra mész. Nem lettem séf, mint mama. Nem lettem jó üzletember, ahogyan Julietta és Michael. Nem értek a divathoz vagy szépségiparhoz, mint Venezia. Ne sértegess, légy szíves!

Maxnek megsajdult a szíve. Ez a gyönyörű, okos, adakozó nő nem érzi elég értékesnek magát. A legszívesebben nekiesett volna, hogy megfojtsa vagy megcsókolja – maga sem tudta, melyik késztetés volt az erősebb. Ehelyett erőt vett magán, és elszoruló torokkal kimondta, amit gondolt.

– Mindent jól csináltál, ami fontos, Carina! Értesz az emberekhez és az állatokhoz. A szerelemhez. Márpedig ezenkívül semmi nem számít, tudod-e? De te nem vagy hajlandó ezt megérteni.

Carina csöndesen hallgatta. Az a merengő, fekete szempár most kitágult a meglepetéstől. Hirtelen kapcsolat létesült kettejük között. Valósággal sistergett a levegő az elfojtott érzelmektől. Max letette a villáját, hogy megérintse a lányt.

Ő azonban leugrott a barszékről, és hátrált néhány lépést.

– Mennem kell. Kösz a vacsorát.

Ezzel elviharzott. Max meg ott maradt, egyedül és üresen.

*

Néhány nap múlva Carina bíráló szemmel méregette a műveit. A festőiskolán tanult pár technikát, amelyek segítettek a fejlődésben. A tanára már javasolta is, hogy keressen magának galériást, főleg, ha összefüggő sorozattal tud előállni. De neki a hideg futkározott a hátán ettől a lehetőségtől. A kiállítás többet jelentene egy kezdő művész bemutatkozásánál. Olyan lenne, mintha pucérra vetkőzve állna ki a Times Square-re.

Az igazi gondot természetesen a családja jelentette. Jó szándékú rokonai mindenben támogatták ugyan, ám azzal a tudattal, hogy a festészet mindössze hobbi neki. És ő egy szóval sem tiltakozott ez ellen. A művészetet megbecsülték Bergamóban, az üzlet világát azonban egyenesen istenítették, kivált, miután a Conte család megnyitotta a híres-neves La Dolce Famiglia pékséget.

Carina az ajkába harapott, és a kép aljára firkantotta a nevét.

Elkészült első szignált műve. Ha bárki meglátná, utolsó ribancnak hinné.

Az elmosódott, szürkésfekete vonalak sötétbe vonták a párt. A nő kemény mellbimbója szexuális izgalomról árulkodott, és az arcán tükröződő leplezetlen ekszтázis sejtetni engedte, hogy közel az orgazmus. A férfi háttal állt a szemlélőnek, eltakarva mezítelen testének többi részletét. Csupa izom felsőtestén kígyót formázó tetoválás foglalta el a bal vállat. A festmény jobb oldalára felskiccelt ablak akár egy kukkoló tekintet is lehetett volna, amely kiles egy szeretkezést. Az ablak üvegén át ugyanakkor a nappal józan világossága áradt be a helyiségbe.

Carina keze görcsbe rándult, tornáztatni kezdte az ujjait. Órák óta dolgozott már. Feldobta a munka. A kép jól sikerült. Ezt a zsigerei mélyén érezte, és olyan elégedettség töltötte el, mint semmi mástól. Legalábbis az egyetem óta nem tapasztalt ehhez foghatót. Akkoriban semmitmondó portrék kerültek csak ki az ecsetje alól, amelyek közönyösen hagyták.

A festményből áradó nyers erotika őt magát is megdöbbentette. Ki hitte volna, hogy Max leszakítja a lakatot lelke ajtajáról? Már nem kaphatja vissza régi steril, józan stílusát. Abban a pillanatban, amint meglátta azokat a portrékat Sawyer irodájában, tudta, hogy mélyebbre kell ásnia, és aktképeket kell festenie. Nem számított, hová kerülnek később a munkái, a lényeg belső igazságuk volt. Hogy mindent elmondjanak róla, a vágyairól, a fantáziáiról.

De most dolga volt.

Kimosta az ecseteit, eltette az akriltubusokat, és levetette a festőköpenyt. Ideje megölelgetni Rockyt, és megnézni Gabbyt. Ma estére meghívta vacsorára a családját. Talán lesz ideje előtte egy gyors szundításra a napon.

Gabby a szokásos burukkolással fogadta, amit Carina kezdett megszeretni. Már előre rettegett attól, hogy hamarosan szabadon kell engednie. A galamb ragyogó, okos szeme mozgalmas múltról regélt. Carina szívesen meghallgatta volna a történetét. Talán elbeszélget a gazdájával, mielőtt hagyja elmenni a madarat.

Megnézte Gabby kötését, megetette, aztán kivitte az átalakított akváriumot a hátsó patióra. Az olimpiai méretű medencét dús növényzet vette körül; külföldről hozatott pálmafák, és lángvörös meg lila liliomok övezték az úszókat, akárcsak egy trópusi lagúnában. Rocky a medence körül futkosott, rá se hederítve a galambra. Aztán egyszer csak lehuppant Carina mellé egy nyugágyra. Carina elnyújtózott az Adirondack kerti széken házi kedvencei társaságában. Mellette az asztalon egy pohár merlot állt, úgy élvezte a vízcsobogást és a szél neszezését.

Eltöltötte a béke érzése. Időről időre odaszólt valamit Gabbynek és Rockynak. Szemhéja lassan lecsukódott, és kis híján elnyomta az álom.

– Carina?

A név úgy csurrant le Max szájáról, akár a méz vagy a karamell, édesen és nyúlósan. A lány mosolyogva intett neki. Az imént túlságosan ellazult ahhoz, hogy akár a karját is kedve legyen felemelni. A szellő csodás férfiillatot hordott felé, szappan meg valami parfüm átható szagát.

– Igen?

Gyöngéd ujjak cirógatták végig az arcát. Hozzásimult a meleg kézhez, és belecsókolt a férfi tenyerébe.

– Vihar készül, édes. Jobban tennéd, ha bejönnél – dörmögte halkan Max.

– Rendben.

Carina kéjesen nyújtózkodott. Azt kívánta, bárcsak a férfi letépné róla a ruhát, szétfeszítené a combját, és besiklana az ölébe. Carina izmai megfeszültek a kellemes várakozástól. Max erős csuklóját harapdálta, és felsóhajtott.

– Jaj, de finom! Jó az íze és jó az illata.

– *Dio,* még megölsz a végén!

Carina az álomtól elködösült tudattal kinyúlt, és hátrasimított egy makacs hajfürtöt Max homlokából. Ujját végighúzta az orr erélyes ívén és a puha, telt szájon.

– Olyan gyönyörű vagy! – suttogta. – Nekem azonban kissé szebb is a kelleténél. Nem Max vagy?

– Basszus! Nem bírom ezt tovább, nem vagyok én szent!

Max szája lecsapott az övére. Úgy szürcsölte a lány szájának melegét, mint egy márkás bort. Carina felnyögött, ahogy a férfi íze szétrobbant a nyelvén, és megnyitotta magát előtte. Hosszú csók következett. Egyik lusta pillanat a másikat követte, míg végül Carina elomlott a széken, és benedvesedett a lába köze. Mikor felemelte a fejét, már tudta, hogy elveszett. Megint Max nyert. Várta, hogy a férfi felvigye a szobájába. Nem harcolt ellene tovább.

Megszólalt a csengő.

Az éles hangra Rocky leugrott a nyugágyról, és vadul csaholni kezdett. Carina egy csapásra visszazökkent a valóságba. Olyan volt ez, mint egy rázós landolás. Végül a lány felült.

Max a fejét csóválta.

– Bárki is az, kinyírom! – jelentette ki vészjóslóan, majd eltűnt a franciaajtó mögött.

Carina kikászálódott a székből. Talán a Sors sietett a megmentésére. Vajon meddig állt volna ellen Max újabb csábítási kísérletének? Odabentről sógornője hangját hallotta. Nagy levegőt vett, hogy megnyugodjon. Egy időre biztonságban lesz.

Maggie kacsázott be hatalmasra dagadva, és szemlátomást rosszkedvűen. Fekete, kötött streccsruhája a térdéig ért. Hegyikristály berakásos papucsa hangosan csattogott a márvány járólapokon.

– Ha nem másznak elő belőlem, Carina, esküszöm, én operálom ki őket!

Bemasírozott a nappaliba, megállt egy süppedős fotel mellett, és beleroskadt. Carinának átfutott az agyán, hogy innen bizony daruval lehet csak majd kihúzni.

Együttérzőn felnevetett.

– Talán a jövő héten már megszületnek, Maggie. Közel az idő.

Maggie zordan hallgatott, és elvette Max kezéből az ásványvizes limonádét.

– Jaj, nem, dehogy! Tegnap jártam az orvosnál, de szerinte egyelőre nincs jele méhösszehúzódásnak. *Nada. Niente.* Nagyon is jól érzi magát a két kis csirkefogó. Hiszen van kaja, pia, átalhatják a napot, és karatézhatnak, amikor elunják magukat. Mi a túrónak nem akarnak végre előbújni? – Felnyögött. – Csak akkor egyezem bele a császármetszésbe, ha muszáj, de nagyon úgy néz ki, hogy nem lesz más választásom. Erőszakot kell alkalmaznom, különben az ikrek az istennek sem hajlandók világra jönni.

Carina megveregette a sógornője kezét.

– Lefogadom, hogy nem telik bele öt nap, és két tökéletesen egészséges, boldog babát szoptathatsz. Emlékszel, Alexával is ez történt. Az első gyerek két hetet késett.

– Igen, nem semmi volt. Nick annyira kiakadt, hogy kis híján nélküle rohant a kórházba – mondta Maggie.

Max teát hozott Conte mamának. Letelepedtek a kandallóban lobogó lángok mellé.

– Igen, hallottam. Azóta legendává lett ez a sztori. Hogy van Alexa? – kérdezte Max.

– Remekül. Hétvégén a Sesame Place-re kirándultak Lilyvel. Tudod, mennyire odavan Elméért – felelte Maggie. Villám cikázott át az égbolton, amit halk, fenyegető mennydörgés követett. – Csúnya vihar várható. Remélem, nem kapja el Michaelt. Késik.

– Igen. Először el akarta vinni a kocsit egy manhattani megbeszélésre, de aztán a vonat mellett döntött. Valami bazi nagy tüntetés lesz a Wall Streeten, és nem akar a dugóban ragadni. Biztosan hamarosan megérkezik – nyugtatta meg Max.

Maggie megdörgölte jókora pocakját.

– Nem hiszem, hogy egy falatot is le tudok nyelni ma este. Borzasztó az emésztésem.

A helyiséget betöltötte Justin Timberlake száma, a *Sexy Back* dallama. Maggie a retiküljére mutatott.

– Ez Michael lesz! Nem érem el, adjátok oda, legyetek szívesek!

Carina előkotorta a retikülből a hupirózsaszín mobilt, és sógornője kezébe nyomta. Maggie része a beszélgetésből káromkodások sorozatából és együttérző mormogásból állt. Végül kinyomta a mobilt.

– Ez hihetetlen! Az egész városban áramszünet van, és minden vonat késik. Michael még néhány órára ott ragad.

Carina az ajkát rágta.

– Nem eshet baja? A rendőrség is kivonult? Hol van most?

– A La Mia Casában ül – sóhajtott fel Maggie. – Gyakran jártam ebbe az olasz kisvendéglőbe, és mostanra ő is beleszeretett. Ismerem a tulajt, Gawint. Michael jó kezekben van.

– Istennek hála! Ami azt illeti, itt is megalhattok. Holnap csodás reggelit készítünk majd nektek.

– A reggelit csak hagyd rám, Carina! – hördült fel felháborodottan Conte mama. – Hiányzik, hogy nem főzhetek a családra, és kezdem elfelejteni a szakácsmesterséget. Ma este pizsamapartit rendezünk

– Mi lenne, ha megnéznénk a *Magic Mike-ot?* – vetette fel Maggie.

Max felvonta a szemöldökét.

– Nem hinném, hogy Conte mama el lenne ragadtatva ettől az ötlettől.

– Miért? Miről szól? – kíváncsiskodott az idős hölgy.

– Férfi sztriptíztáncosokról – mondta Maggie. – Jó film.

– Megölöm Michaelt! – nyögött fel Max.

Röpültek az órák. Alig vették észre az idő múlását az élénk társalgás, evés-ivás és nevetgélés közepette. Michael még egyszer telefonált, hogy közölje, jól van, de kora reggelig valószínűleg nem jut ki a városból. Maggie felpolcolta a lábát, és betakarózott. Max végül engedett a többieknek, és hagyta, hogy betegyék azt a DVD-t. Nyomban meg is bánta az engedékenységét, mikor a három nő már az első képsoroknál szörnyülködni kezdett. Max popcornt osztogatott, hogy elvonja a figyelmüket.

Maggie elégedetten sóhajtott a az utolsó képkockáknál.

– Úgy szeretem ezt a filmet! Olyan mély!

– Női pornó! – hördült fel Max. – Úgy érzem, már az is bemocskol, hogy megnéztem.

– Az nem tetszik, hogy az a dögös csaj egyszer sem vetkőzött le.

– Jobban tisztelem a nőket, mint ti a férfiakat!

– Na, persze… szent isten!

Carina Maggie-re pillantott. Sógornője arcvonásait eltorzította a rémület. Mélyeket lélegzett, és döbbenten nézett végig magán.

– Azt hiszem, elment a magzatvizem.

A kanapén terjengő nedvességfolt igazolta szavait. Maggie megdörzsölte a pocakját.

– Azt hittem, az emésztésemmel van baj, de úgy néz ki, hogy már egy ideje elkezdődött a szülés.

Ijedten nézett körül a többieken.

Carina megdermedt ültében, és Max is levegő után kapkodott. Conte mama azonban derűsen kelt fel a helyéről. Sötét szeme vidáman csillogott.

– Mindjárt megszületnek a kisbabáid, Margherita – mondta. – Ne félj, minden a legnagyobb rendben lesz!

Maggie zöld szemében könnyek gyülekeztek, és hevesen megrázta a fejét.

– Michael nincs itt! – suttogta. – Szükségem van rá!

Conte mama Maggie mindkét kezét megfogta és megszorította.

– Tudom. A szülés órákig eltart még az ikrekkel. Ő pedig hamarosan itt lesz. Jól ismerem a fiamat. Mindent elkövet majd, hogy melletted legyen.

– Félek!

A mama felnevetett.

– Ez csak természetes! Már hogyne félnél! Ez életed legijesztőbb eseménye. De mind melletted vagyunk, Margherita! Itt van melletted a családod, nem vagy egyedül!

Maggie mélyet sóhajtott, és bólintott. Aztán a mobilért nyúlt.

– Jó. Most felhívom Michaelt és az orvost. Max, elő tudnád hozni a kocsit? Carina, felmennél az emeletre pár holmiért? A fogkeféért, a köpenyemért meg pólókért.

– Máris megyek!

Carina felkelt a kanapéról, és Maxet is felrángatta. A férje komikusan ijedt arcot vágott. Láthatóan megbénította a félelem. Szólni sem mert, mintha egyetlen szava elindíthatná Maggie fájásait.

– Max?

– Igen?

– Próbáld összeszedni magad, rendben? Viselkedj bátrabban, mint annak idején Nick. Hozd ki a kocsit, aztán hívd fel Nicket és Alexet! Mondd el nekik, mi történt! Meg tudod csinálni?

– Persze.

– El ne menj nélkülünk!

Max rémült tekintete láttán Carina is ellágyult. Kezét a férfiéba kulcsolta. Max meglepetten pislogott rá, mire a lány elmosolyodott.

– Ma végignézzük az unokaöcsénk és az unokahúgunk születését. Ne hagyj ki egyetlen pillanatot sem, rendben?

Max lehajolt, és megcsókolta Carinát. Leheletfinom csók volt; azt jelezte, hogy a nő számíthat rá.

– Igazad van. Jó, hogy mondod.

Elengedte a feleségét, és eltűnt az előszoba-folyosón.

Tizennegyedik fejezet

– Érzéstelenítést akarok!

Maggie egy pisszenést sem hallatott. Nem, ő a maga mord, gunyoros módján követelőzött, míg végül a nővérek kerülni kezdték a szobáját. Max a szeme elé tartotta a Rubik-kockáját, hogy arra összpontosítson; Carina átengedte neki a terepet. Az új fájások jelentkezésénél Max arra buzdította a sógornőjét, hogy lélegezzen mélyeket, és koncentráljon a kockára. Maggie közben káromkodott, mint a záporeső, de Max szemrebbenés nélkül fogadta a szitkait és a szidalmait.

Mikor Max otthagyta egy pillanatra, hogy egy pohár jeges vizet hozzon, Maggie megtalálta a Rubik-kockát az ágya szélén. Fogta, és teljes erővel megcélozta vele a szemközti falat.

Egyedül Conte mamára hallgatott. Az öregasszony nem babusgatta a vajúdó kismamát, és nem nézte el neki a modortalanságát. De nem is ment el mellőle. Miközben az ágyát őrizte, halk, megnyugtató hangon a saját gyerekei születéséről mesélt. Sorra mindegyikről elmondta, hogyan zajlott. Maggie elcsöndesedve hallgatta a fájások közti szünetekben, egészen addig, amíg rá nem tört a következő fájdalomhullám.

Carina egy percre kivonszolta Maxet a kórteremből.

– Vajon ideér Michael? – kérdezte. – Órák óta tart ez a dolog. Mikor utoljára beszéltek, Maggie már majdnem kitágult annyira, hogy a szülés megindulhasson.

Max a hajába túrt, és tanácstalanul toporgott.

– Küldött egy SMS-t, hogy egy órán belül biztosan befut. Az egész egy rémálom. Nicknek és Alexának is épp most kellett kirándulnia! Alig bírom már, Carina. Maggie a véremet akarja!

– Nem, meg kell értened! Rettenetes fájdalmai vannak, fél, és a férje sincs itt! Jól csinálod, Max! Szüksége van rád! Elvégre Michael gyerekkori barátja vagy.

Max felnyögött.

– Miért nem várakozhatnak a férfiak a folyosón, mint régen? A francba, ugye, nem kötelező odanéznem, amikor kitolja a babákat?

– Ide figyelj! Nem neked kell kitolnod két kölköt a vaginádon át. Szóval dugulj el! Maggie-nek rád van szüksége!

Maxre hatott a felesége kifakadása. Kihúzta magát, és bólintott.

– Bocs. Értettem.

Maggie a fogát csikorgatta, ahogy a fájások egyre erősödtek. Az elektromos jelek már szinte rázták a monitort.

– Bejelentkeztem arra a kibaszott epidurálisra. Adják már be, hogy az isten verje meg!

– Fogalmazz finomabban, Margherita! – szólt rá az anyósa. – Nemsokára kitolhatod a babákat.

– Michael nélkül nem – csikorgatta a fogát lihegve Maggie. – Addig nem kezdek el szülni, amíg Michael meg nem érkezik!

Anyósa letörölte a verejtéket Maggie homlokáról.

– Mindjárt itt lesz, ne félj!

– Soha többé nem fekszem le vele! Gyűlölöm a szexet!

Carina az ajkába harapott, és elfordult.

– Megértelek – bólintott Conte mama.

Max hangja hasított a kórterem csöndjébe.

– Maggie, nézz rám! Koncentrálj az arcomra, ha jön egy új fájás. Most mesélek neked valamit.

– Ki nem állhatom a meséket!

– Ez inkább olyan lesz, mint egy akciófilm. Most arról mesélek neked, hogyan kötöttünk életre szóló szövetséget Michael meg én.

Maggie szemében érdeklődés csillant. Max letelepedett az ágy mellett álló székre, előrehajolt, és belekezdett az elbeszélésébe. A monitor pittyegett, ő pedig mesélt.

– Anyáink közeli barátnők voltak, ezért gyakorlatilag együtt nőttünk fel. Egyszer elvittek minket a játszótérre, és ott volt egy bazi nagy mászóka. Úgy hatévesek lehettünk akkor, nem tudom. Szóval, versenyezni kezdtünk, hogy ki jut fel előbb a tetejére. Michael kicsivel alacsonyabb volt nálam, de gyorsabban mozgott, ezért az esélyeink nagyjából egyformák voltak. Tehát megindultunk felfelé. Közben megpróbáltuk lerúgni egymást ebben az őrült küzdelemben, ami *A Legyek Urát* juttatja eszembe. Nagyjából egyszerre értünk fel. – Max a fejét csóválva idézte tovább az emlékeit. – Jól emlékszem, hogyan néztünk egymásra. Mintha ráébredtünk volna, hogy a legjobb barátok vagyunk, és mindent közösen csinálunk. Aztán megpróbáltuk lelökni egymást.

Maggie felszisszent.

– Mondd, te viccelsz velem? Vagy mindkettőtöknek elment az esze? Mi történt azután?

– Mindketten leestünk a mászókáról, és eltörtük a kezünket. Ugyanazt az átkozott kezünket.

Conte mama megvetően felhördült.

– Alig egy perce beszélgettem Max mamájával, amikor éktelen visítást hallottam. A két kölyök a földön hevert összekapaszkodva, csurom véresen. Kis híján én is elájultam. Odafutottunk hozzájuk. Egyszerre sírtak és nevettek, mintha mind a ketten megnyertek volna egy fontos fogadást.

Max elvigyorodott.

– Egyforma gipszbe tettek bennünket. Ezt csontszövetségnek neveztük.

Carina a szemét forgatta.

– Ahá, értem! Nem vértestvérek lettetek, hanem csonttestvérek. Személy szerint úgy vélem, hogy mindig is *csonthülyék* voltatok.

Könnyek gördültek végig Maggie arcán. Carina megsajnálta a sógornőjét. Mindent megtett volna, hogy jobb kedvre derítse.

– Nem ér már ide, ugye?

Max az ágy fölé hajolt. Kényszerítette Maggie-t, hogy nézzen kék szemébe, amelyben most vasakaratú parancs izzott.

– Most nem ez a fontos. Itt vagyok neked én. Bízz bennem, és gondold azt, hogy Michael az ikertestvérem!

Együtt csak kivarázsoljuk azt a két babát. Ne félj, nem megyek el mellőled!

Bejött a nővér, és megvizsgálta Maggie-t.

– Lássuk csak, aranyom, készen áll-e a kitolásra?

Maggie megszeppenve szipogott. Lassan megfogta Max kezét.

– Ne engedd el a kezemet, rendben?

– Nem engedem!

– Jó, akkor azt hiszem, készen állok.

Carina és a mamája az ágy egyik oldalán állt, Max a másikon. Az idő elvesztette jelentőségét: a másodpercek percekké olvadtak össze, miközben a percek másodpercekre hasadtak szét. Maggie felnyögött, tolt és átkozódott. Az ikrek minden egyes próbálkozásnál előbbre jutottak a szülőcsatornán, míg végül Maggie kimerültén hanyatlott vissza párnáira. Arca vörös volt az erőfeszítéstől, homloka verejtékben úszott, és levegő után kapkodott.

– Nem bírom tovább!

– De igen, *mio amore!* Folytasd!

Carina szája elé kapta a kezét meglepetésében, mikor a bátyja megjelent mellettük. Michael magabiztosan elfoglalta Max helyét, és megfogta a felesége kezét. Csókokkal halmozta el arcát és homlokát, majd valamit súgott a fülébe. Maggie bólintott, és ismét nekigyürkőzött.

– Látom a fejét! Az első baba! Na, még egyszer, Maggie! Láss neki, toljál!

Halk sírás hallatszott. Aráncos újszülött Carina ámuló szemei előtt kicsusszant a szülőcsatornán. Vörös, iszamos buksiját forgatta, és újra felsírt.

– Fiú!

Maggie hasára fektették a babát. Mindenki egyszerre beszélt. Maggie hüppögve nyúlt a fiáért.

– Jaj, de gyönyörű! Édes istenem!

– Még nincs vége, aranyom – szólalt meg a nővér. – Most jön a második. Na, még egyszer, szedje össze magát, Maggie!

Maggie a fogát csikorgatta, és hangosan felnyögött.

A második baba is kipottyant.

– Újabb fiú! Gratulálok, kedves szülők! Két gyönyörű fiuk született!

Carina áhítatosan nézte, hogyan simogatja a bátyja könnyes szemmel a fiait. Conte mama elragadtatottan nevetgélt. A kórteremben sürgés-forgás kezdődött: a babákat meg- és lemérték, pólyába bugyolálták, és egyforma kötött fejfedőt húztak rájuk. Miközben Maggie-t rendbe hozták, Michael felemelte a fiait, és kedveskedve gügyögött nekik.

– Bemutatom Luke-ot és Ethant.

Conte mama karjába vette Ethant, ringatni kezdte, és olaszul duruzsolt neki. Carina csókot nyomott sógornője arcára.

– Szuper voltál, Maggie! – súgta a fülébe. – Sajnálom, hogy Alexa nem lehetett itt. Tudom, hiányozhatott neked.

Maggie felmosolygott rá.

– Nem, Carina, örülök, hogy te voltál mellettem. A sors akarta így. Azonnal megszerettelek, aztán végignéztem, amint gyönyörű nővé serdülsz. A testvérkém vagy! Szeretném, ha te lennél Luke keresztanyja.

Carina meghatottan bólintott, mert nem jött ki hang a torkán. Conte mama odament hozzá, és kinyújtott karjába tette át az egyik bepólyált babát.

– Bemutatom a keresztfiadat, Luke-ot.

Carina lenézett a csupa ránc csöppségre, akinek szája tökéletes O betűt formált. A rózsaszín-kék kötött fejfedő alól barna hajpihék türemkedtek elő. Carina remegő ujjakkal érintette meg a selymes bőrt. Élő, lélegző csoda volt ez a baba, bizonyság arra, mi virágozhat ki két ember szerelméből.

Carina szemét elhomályosították a könnyek. Felnézve Maxszel találta szemben magát. A kék szempárban leplezetlen szeretet ült; ez szíve mélyéig meghatotta a lányt. Nagyot nyelt, és várt.

*

Szerelmes volt a feleségébe!

Max elnézte, ahogy Carina a babához beszél, és arra az ősi ritmusra ringatja, ami, úgy látszik, valamennyi nő vérében ott van. Különös érzés szakadt ki a zsigereiből a vériszamos szülés közben. Fejfájás kínozta és kiszáradt a szája, mint amikor másnapos volt. Az igazság olyan hevesen jött most világra, ami még a Jelenések könyvét is lepipálta.

Szereti Carinát!

Mindig is szerette! Ezért nem volt neki elég jó egyetlen más nő sem. Na, igen. Könnyű volt mindig másra fogni a kudarcait: a munkájára, a szabadság- és kalandvágyára. A korára. Kifogásokban nem volt hiány, miközben a nők végtelen sorokban vonultak el előtte – mindegyik olyan volt, mint a másik. Carinát kivéve, ő mindig ott volt az életében. Barátként. Szeretőként. Lelki társként.

Az imént végigasszisztált szülés lénye legmélyéig felzaklatta. Az arcába vágta, hogy elég legyen a mellébeszélésből. Csak semmi hazug büszkeség és sértett önérzet! Hirtelen az apja sem számított már. Egyedül az volt fontos, hogy megharcoljon a nőért, akit szeret, és elfogadja a feltételeit. Hogy mindent megadjon neki.

Soha nem adott elég esélyt Carinának! Egészen eddig tisztes távolban maradt tőle. Még a házasságuk is hazugságon alapult, és a lánykéréskor sem vallotta meg igazi érzéseit. Holott Carina a Nagy Ő, élete másik fele. Most kóválygó fejjel lépett mellé. Lepillantott a babára, aztán felemelte a felesége állát, és egyenesen a szemébe nézett.

– Gyere, menjünk haza!

– Miért? – pislogott értetlenül Carina.

– Mert erre kérlek. Tedd meg a kedvemért.

Carina remegve szívta be a levegőt, és bólintott.

– Jó.

Luke-ot átadta Conte mamának. Michael odament Maxhez, és kezét a vállára tette.

– Köszönöm, barátom! Igazad volt. Többé nem avatkozom az életedbe. Nem csupán az üzleti partnerem vagy, de a testvérem is. Mindig ott voltál mellettem. Bocsáss meg!

Max megölelte és hátba veregette a barátját.

– Családon belül nincs helye a bocsánatkérésnek. Gratulálok, apuka! Később visszajövünk.

– *Sí.*

Max kivezette Carinát a kórházból. Hazáig nem beszéltek. Max időről időre a felesége profiljára sandított a kocsiban, de ő távoli maradt, kinézett az ablakon, és mélyen elmerült a gondolataiban.

Amikor aznap kora délután rátalált a medence mellett, ahol az állataitól körülvéve szunyókált, Max már azon volt, hogy letérdel előtte. Gyönyörű arcvonásai ellazultak a napon, és nedves ajka elnyílt. Buja szépsége valósággal letaglózta a férfit. Carina rögtön reagált a hangjára és az érintésére, mert a tudatalattija felfogta már, hogy összetartoznak. Ha Maggie nem szakítja akkor félbe, Max belesiklik abba a forró és szűk csatornába, és meggyőzi Carinát, hogy mindig is odatartozott. Kívül-belül, alul-felül egymásba kapcsolódnak.

Valahogyan meg kellett erről győznie Carinát. Ismét alászállnia a testébe, aztán kikönyörögni a bocsánatát.

Ez volt az utolsó esélye, hogy valóságossá tegye a házasságukat.

*

Sürgősen véget kell vetnie ennek a házasságnak!

Carina kibámult az ablakon. Akkor ébredt rá a saját helyzetére, amikor Luke és Ethan a világra pottyant. Hazugságban él. Mindent akart Maxtől, de úgy érezte, ez örökre csak vágyálom marad. A végkövetkeztetés pofonegyszerű volt: el kell végre engednie, mert Max soha nem tudná olyan szerelemmel szeretni, amire neki szüksége van.

Sejtette, hogy a férfi is vallomásra készül. Talán kiegyezhetnek, és barátként válhatnak el. Így lesz a legjobb.

Max sietve beállt a kocsibehajtóra, majd végigment a feleségével a kerti ösvényen, be a házba. Elég volt keményen rászólnia Rockyra, a kutya rögtön abbahagyta a csaholást, és nyüszítve leült a padlóra. Szomorú kutyaszemekkel nézett a

gazdájára, mintha csak azt akarná az értésére adni, hogy tudja, nagy bajban van, segíteni azonban nem segíthet rajta.

Carina vadul dobogó szívvel nagy lélegzetet vett, és belefogott.

– Max, azt hiszem…

– Gyerünk fel az emeletre!

Carinának görcsbe rándult a gyomra. Nagy ég, milyen szexi is volt a férje! Kitágult orrcimpájával és izzó, kék szemével szinte ősemberi vadságot árasztott. A nő mellbimbója fájdalmasan megkeményedett a látványra, és az ingének feszült.

– Nem! – mondta mégis, elszoruló torokkal. – Beszélnünk kell, Max! Nem bírom ezt tovább! Nem megy, nem működik.

– Tudom. És most, mindjárt rendbe is hozom. Csak menjünk fel az emeletre. Gyerünk!

Carinának libabőrös lett a karja ijedtében. Max megragadta, és a lépcső felé vezette. A lány engedelmesen követte, míg végül a hálószobában találták magukat, amelyet szinte pöffeszkedve uralt a jókora franciaágy.

Carina kezét vadul dobogó szívére tette, és lihegve szembefordult a férjével.

– Most boldog vagy? Ki vele, mi a zseniális ötleted? Ugyan hogyan hozhatnád helyre a hálószobában az egész zavaros, elfuserált kapcsolatunkat?

Max letépte magáról az inget. Carina nagyot nyelt a kőkemény, meztelen izmok láttán. Channing Tatum hasizmai semminek tűntek a Maxéhez képest. Mi ez már megint? Mit művelnek ők ketten? Nem, nem akar újra szexelni ezzel a pasassal! Ne nézze már hülyének!

– Nem fekszem le veled, Max! Illúziókban ringatod magad, ha azt hiszed, hogy visszamehetünk az időben, és elölről kezdhetjük az egészet.

– Márpedig bizony hogy szexelünk! Éspedig most, azonnal! Egy seggfej voltam, hogy nem mutattam ki eddig, mit érzek irántad! Ha most leülnénk beszélni a konyhában, mint két kulturált, művelt ember, egyetlen szavamat sem hinnéd el. – Nadrágja közben lecsúszott a bokájára, és merev pénisze nekifeszült a bokszer anyagának.

– Ennek ez a módja, nem más. – Tekintete a falhoz szögezte Carinát. – Vetkőzz!

A lány levegő után kapkodott. Teste életre kelt, készen arra, hogy eljátsszon az elé táruló férfiassággal, de erőt vett magán. Hidegen nézett vissza a férfira, noha szinte kiabált róla, hogy nem őszinte.

– Nem, kösz. Majd jelezd, ha hajlandó vagy velem szóba állni.

Max halkan, gonoszul felnevetett.

– Drága Carina! Ki gondolta, hogy ilyen kemények az ütéseid. Pedig azok. Egy okkal több, amiért téged tartalak a tökéletes nőnek, a másik felemnek. Olyan társra van szükségem, aki nem tör össze egykönnyen, aki méltó ellenfelem kivált a hálószobában. – A falhoz lökte a lányt, és beleharapott a fülcimpájába. Forró lélegzete Carina nyakát súrolta. – Olyan nő kell nekem, akinek tiszta a lelke, és aki nevetni is tud. Aki ért engem.

Keze már a lány kombinéján járt, és eljátszott a pántokkal. Carina kis híján felnyögött, de szilárdan tartotta magát. Ha beadja a derekát, egyszer és mindenkorra elveszti az önbecsülését.

– Most pedig bebizonyítom neked a számomra lehetséges egyetlen módon, hogy te vagy életem egyetlen asszonya. Túl magas falat emeltél magad köré, bébi! Úgy érzem magam, mintha aknamezőn járnék, pedig tudom, hogy az egész az én hibám. De a tested nem hazudik. És mindjárt megtudod, hogy az enyém sem.

Letépte Carináról a kombinét, ami középen kettéhasadt.

Két tenyerébe vette a lány kibuggyanó mellét, és miközben a feszes bimbókat dörzsölgette, Carina száját kereste. Egy villámgyors mozdulat, és a sort és a bugyi is lekerült róla, anyaszült meztelenül állt előtte. A durva játék úgy felizgatta a lányt, hogy nedvesség csorgott végig a combján. Aztán visszatámadott, és a férfi ajkába harapott.

Max elhúzódott. Kék szeme a viharos ég szürkéjébe váltott át. Megcsavarta a lány mellbimbóját, szándékosan úgy, hogy fájjon. Carina nem tudta visszafojtani a torkából feltörő sóhajt.

– Megnehezíted a dolgomat? Úgy is jó. Szeretem a kihívásokat – morogta Max.

Megfordította a lányt, és megszorította a combjával. Mellkasa a lány hátának préselődött, merev vesszője a farpofák közti nyílást döfködte.

– Te szemétláda!

– Szélesebbre a lábakat, ha lehet!

– Baszd meg!

Max a lábfejével rúgta szét a lány lábát, amíg ki nem tárult előtte, sebezhetően és kiszolgáltatottan. Carina arca kipirult, ahogy orrát megcsapta saját vágyának illata. A férfi lejjebb csúsztatta ujjait háta hajlatán, meg-megszorongatva a lágy húst. Carina elrántotta magát, de Max kinevette.

– Látom, beindultál.

– A picsába, nem!

– Hazudsz!

Ujjai a lányba mélyedtek, aki ívben megfeszítette a hátát. Keze ökölbe szorult, és lihegve próbált magához térni. Arca a hideg falnak préselődött, a kiszolgáltatottság azonban csak még jobban felizgatta. Ez a pasas a testét és lelkét követelte. De hogyan lehetséges, hogy fantáziáinak is a mélyére látott? Addig játszott rajta, amíg vad vonaglásba nem kezdett. Mindenre hajlandó volt már, csak hogy a csúcsra jusson. A férfi ajka tarkója érzékeny bőrén járt, és olyan ritmusban döngölte, hogy Carina majd az eszét vesztette.

– Akarlak…

– Tudom, szívem. Itt az ideje kimondani az igazságot. Mondd, hogy hozzám tartozol! Hogy mindig is hozzám tartoztál!

– Nem!

Max a feszes klitorisz fölött körözött a lány lába között. Carina térde megroggyant. Max felfogta a karjával, de nem hagyott fel a könyörtelen körzésekkel, amelyek a gyönyör széléig juttatták Carinát.

– Mondd ki!

Carinát sírás fojtogatta. Az orgazmus ott reszketett előtte a maga káprázatos ragyogásában. Idegei táncot jártak. Hátralökte a csípőjét.

– Gyűlöllek téged, Maximus Gray! Teljes szívemből gyűlöllek!

A férfi ajka a lány nedves arcára siklott.

– Én viszont szeretlek, Carina! Hallasz engem? Szeretlek! – Elhallgatott, és megemelte a lányt. – Most pedig menj el!

Ujjait a hüvelybe mélyesztette. Carina felkiáltott, miközben a gyönyör hullámai ízekre szaggatták. Max az ágyra fektette, óvszert vett elő, és föléje tornyosult.

Az enyém vagy!

Carina sarkát a férfi hátába vájta, és mindent megadott neki. Max olyan mélyen beléje temetkezett, hogy önmagán kívül semmije sem maradt. Őrjöngő simogatásaiból minden gyöngédség hiányzott. Újra a csúcsra juttatta a feleségét, aztán újra kezdte.

Melegsége és ereje körülvette Carinát, aki kába öntudatlanságban lebegett. El sem engedte a férjét, amíg be nem sötétedett, és át nem adhatta magát a teljes öntudatlanságnak.

*

Max felesége csapzott haját cirógatta, és arcát az övéhez szorította. Megmarkolta a mellét, és combja összeakadt a lány széttárt lábaival. Bőrére átragadt Carina illata. Nem tudta, miért csak most döbbent rá, hogy szereti. Megértette, miért tartott régebben a szerelemtől. Igen, az apja miatt is félt az elkötelezettségtől. Attól tartott, örökölte tőle a linkséget, és ő is úgy halálra sebez majd egy nőt, ahogyan az apja tette az anyjával évekkel korábban. A fő ok azonban nem ez volt.

Félt, mert elrabolták a szívét. Vajon Carina is így érezhetett? Ilyen gyötrelmesen sóvárgott a közelségére? Az életét adta volna a feleségéért, de nem dönthetett helyette. Ott feküdt mellette, teste az övé lett, a gondolatai azonban messze jártak.

– Mire gondolsz? – suttogta.

Carina belecsókolt a férfi tenyerébe.

– Olyan sokat jelentesz nekem! Valahányszor megjelentél Michael oldalán, arra gondoltam, mi lenne, ha tudnál szeretni. Ha szeretkezhetnénk. Végignéztem a nők végtelen sorát, akiknek udvaroltál, és imádkoztam, hogy egyszer jöjjön el az én időm. Most itt van, és félek elvenni a jussomat.

Max maga felé fordította a lányt. Carina éjsötét szemében olyan szomorúság ült, hogy majd megszakadt tőle a szíve.

– Szeretlek! Ennek semmi köze ahhoz, hogy mi helyes és helytelen, ahogyan ahhoz sem, hogy ne legyek olyan, mint az apám.

Carina mozdulatlanul hallgatta. Göndör, barna haja a vállára hullott, és így előtűnt makacs álla, telt arca, valamint hosszúkás orra. Erős volt, gyönyörű, maga a tökély. Maxen páni félelem lett úrrá.

– Hallgass meg, Carina! Soha nem reméltem, hogy elég jó leszek neked. Ott van közöttünk a korkülönbség, a kétes származásom, a kishitűségem. Most mégis annak szeretném szentelni életem minden napját, hogy boldoggá tegyelek. Hogy méltóvá váljak a szerelmedre.

– Én is ezt szeretném, Max, de…

– De?

Carina hallgatása megőrjítette. Úgy tűnt, hiába is reménykedik. Mi mást ígérhetne még? És mi mást várhatna tőle a lány? Az arcát fürkészte, és mélyen a szemébe nézett.

Aztán rájött.

– Nem hiszel nekem!

– Szeretnék hinni – rebbent meg a lány szemhéja. – És valószínűleg ebben a pillanatban komolyan is gondolod, amit mondasz. De mindig arra várnék, mikor derül ki az ellenkezője. Nem tudnám elfelejteni, miért vettél feleségül. Ha csak rád nézek, megtelik a szívem szeretettel, és azt sem tudom, mit kezdjek ennyi érzéssel. Továbbra is tizenhat évesnek érzem magam, aki a mosolyodat lesi; arra vár, hogy észrevedd.

Maxnek jeges kéz markolta össze a szívét. Ez az egész nem csak róla szól, Carináról is. A lány rögeszméiről és belső bizonytalanságáról. Meddig bírná így? Egyfolytában az önbizalmát kellene erősítgetnie, és reménykednie, hogy nem lép le egy napon emiatt. *Dio,* micsoda lelki gubanc! Miért nem látja a lány, milyen különleges lény is ő? Hogy az *ő* szerelmét kellene megszolgálni, *erre* méltónak lenni.

– Nem vagyunk már gyerekek, Carina. Nem gondolod, hogy ideje ráébredned erre, és arra, milyennek látnak mások? – Saját magát is meglepte a szavai igazsága. Felült. – Igazad van. Neked is tenned kellene a kapcsolatunkért. Olyan nőre van szükségem, aki el tudja hinni, hogy szeretem; aki szilárdan áll mellettem, és nem fél attól, hogy valami elsodor mellőle. Egy erős és bátor valakire. – Álla megkeményedett, mert meghozta a döntését. – Benned mindez megvan, szerelmem. Ez, és sokkal több is. Amíg azonban nem tudod elhinni, nincs esélyünk.

– Tudom – motyogta a lány elhalón. Egyetlen kecses mozdulattal kikelt az ágyból, és anyaszült meztelenül a férfi elé állt. Sötét szemében elszántság csillogott, meg egy adag szomorúság, aminek láttán Maxnek majd megszakadt a szíve. – Ezért nem maradhatok melletted egyelőre. Muszáj megtudnom, hogy megállom-e a helyem egyedül is, mielőtt fel merném vállalni a kettőnk dolgát. Ne haragudj, Max, de elhagylak.

Ezzel faképnél hagyta a férfit, aki hosszan nézte az ajtót, amely bezárult mögötte. Vajon nem érzi-e mostantól mindörökre félembernek magát? És egyáltalán, mi lesz ezután?

Tizenötödik fejezet

Alexa egyik karjában Ethant tartotta, miközben letelepedett a kanárisárga futonra. Kellemes emlékeitől eltelve nézett körül a tetőtéri garzonban.

– Hihetetlen, hogy repül az idő! – sóhajtotta. Jókora pocakján megfeszült a kismamapóló, amelynek elején a Könyvbarlang Baba-Mama felirat ékeskedett. – Fogalmad sincs, mennyi bor folyt el valaha ebben a kégliben!

Maggie Luke-ot ringatta, miközben szoptatta őt. Sógornője horkantva felnevetett.

– Vagy Alexa hány randija futott zátonyra? Borra határozottan nagy szükség volt.

A barátnők jót nevettek. Carina beállította a vásznat, amin dolgozott.

– Na és én? Ez ám a tivornya! Péntek esténként randi helyett megnézek egy romkomot, és magamba döntök egy üveg vörösbort.

– Nem kellene távol maradnod a péntek esti vacsorákról, Carina! – szólalt meg Alexa. – Szegény Maxre úgyse lehet ráismerni, amióta elhagytad. Michael azt mondja, állandóan jeleneteket rendez az irodában. Az álomházában meg úgy jár-kel, mint egy kísértet.

– Nem, jó ez nekem így – rázta meg a fejét Carina. – Amúgy is rengeteg a dolgom. – Az előtte lévő festményt méregette, az utolsót a sorozatból, és letörölt egy könnycseppet. – De azért hiányzik.

– Tudom, édesem – sóhajtott fel Maggie. – Mégis azt hiszem, jól döntöttél. Egész életedben Max után vágyakoztál, és később is

folyton a helyeslését próbáltad elnyerni. A házasság kettőn áll. Ha nem állsz meg a magad lábán, mással sem tudsz együtt élni.

Alexa csodálkozva nézett a barátnőjére.

– A fenébe, ezt jól megmondtad!

– Kösz – vigyorodott el Maggie. – Az anyaság kifinomítja az érzékenységet.

– Nos, amint mondtam már, teljes munkaidős partnert keresek a Könyvbarlangba – jegyezte meg Alexa. – Te pontosan megfelelnél a feladatra. Így legalább nem kellene Maggie-t nyaggatnom, vagy attól tartanom, hogy elüldözi a vevőimet. Már beszéltem egy ügyvéddel. Amint döntesz, megírhatjuk a szerződést.

Carinát jóleső izgalom fogta el. Először fordult vele elő, hogy olyan készséget fedezett fel magában, ami elszórakoztatta, egyúttal azonban pénzt is kereshetett vele. Most, hogy az utolsó kép is elkészült a sorozathoz, újabb lépés megtételére vállalkozott. Felhívta Sawyert, aki kiküldött egy galériást, nézze meg a munkáit. Mikor utánakérdezett a galériásnak, ismerősei figyelmeztették, hogy kemény a fickó, és amennyiben nincs esély a dolgai eladására, brutálisan a szemébe mondja az igazságot. Carina megörült ennek, neki őszinte véleményre volt szüksége. Különben pedig, ha nem tetszenek az ürgének a munkái, akkor összeszedi magát, és még inkább megdolgozik a sikerért. Kezdtek beindulni körülötte a dolgok, minden mozgásba jött és értelmet nyert.

Azon az egyen kívül, hogy hiányzott a férje.

Úgy érezte, a szakítással lényének egy része is elhalt. Egyszer sem látta a férfit, amióta elhagyta. Tíz napig bírta, de közben úgy érezte, beleőrül. Max ott volt minden álmában és minden éber gondolatában. Aztán sikerült szorongásainak nagy részét a képeibe ültetnie. Remélte, hogy egy átlagnéző is megérzi, mennyi szenvedés szorult beléjük. Fura volt, hogyan párolódik át művészetté a szívfájdalom.

Most igyekezett visszatérni a jelenbe.

– Megtiszteltetés, hogy a Könyvbarlang résztulajdonosa lehetek – mondta. – Köszönöm a bizalmat, Alexa!

– Meg vagy te húzatva? Hiszen agyondolgoztad magad? Te bizonyítottad be, mit érsz! Én semmit sem adok ingyen.

Maggie bólintott.

– A gyerekek és a kutyák a feje tetején táncolnak, de tanúsíthatom, hogy kőkemény üzletasszony.

– Jó tudni – nevette el magát Carina.

– És hogy van Gabby mostanság? Teljesen egészségesnek tűnik – jegyezte meg Maggie.

Carina a galambra pillantott; nagyban burukkolt a ketrecében. Gabbyt elszórakoztatta a kinti madarak csivitelése, és szemlátomást megelégedett Carina társaságával. A lány azonban tudta, hogy közeledik az elválás ideje. A galamb szárnya teljesen meggyógyult, és a gazdája is vissza szerette volna már kapni. Mégis halogatta a búcsút. Gabby talán nem áll készen a visszaútra. Talán még várniuk kell vele.

– Hamarosan elrepülhet.

Alexa felsóhajtott.

– Jó lenne galambot is tartani, de a kutyák valószínűleg féltékenyek lennének rá.

– Hú, a bátyám egy madárral! – vihogott Maggie. – A halamat is kis híján kinyírta. Kész katasztrófa lenne.

Alexa válaszul kidugta a nyelvét.

– Hát… ideje mennünk. Csak meg akartalak nézni, jól vagy-e. – Carina búcsúzóul megcsókolta a barátnőit és az unokaöccseit. – Ne feledd, hogy bármire van szükséged, mi itt vagyunk.

– Kösz, csajok.

Carina nehéz szívvel nézett a távozók után, aztán újra munkához látott.

*

Carina remegő ujjakkal nyomta ki a mobilt.

Kiállítása lesz!

Hangosan felujjongott, majd hip-hop mozdulatokkal, fenekét rázva körbeugrálta a szobát. A galériás ízekre szedte a munkáit, és minden apróságra rámutatott, ami az eladás akadálya lehetne.

Carina jeges nyugalommal fogadta a bírálatot. Legközelebb majd vigyáz, mondta.

A pasi bólintott, odaadta a névjegyét, és távozott.

A rákövetkező héten Sawyer felhívta, hogy a barátja nem tudja kiverni a fejéből a képeit. Bizonyos dolgokban változtatást szeretne, de különben bízik a lányban. Carina a hetedik mennyországban érezte magát. Sorra vette a BlackBerryjén, kivel közölhetné a jó hírt, és megállt egy számnál.

Maxénél.

Nem a mamát, Michaelt vagy Maggie-t akarta felhívni, hanem a férjét, aki valószínűleg már nem sokáig lesz az. Aki lehetővé tette, hogy fessen, amennyit csak akar, és aki sokat várt tőle.

Kopogtattak az ajtaján.

A sors rendelése, gondolta vadul dobogó szívvel. Ha Max az, akkor a karjába veti magát, és a bocsánatáért könyörög. Az ajtóhoz ment, és kinyitotta.

A mama állt a küszöbön.

Csalódottan magába roskadt, de aztán vidám mosolyt erőltetett magára.

– Szervusz, mama! Jó, hogy jössz. Csodás híreim vannak!

Anyja arcon csókolta, és a repedezett parkettára koppantott a sétabotjával.

– Hadd halljam. Boldognak látszol.

Carina elmondta, mi újság. Az anyja arcára kiülő büszkeség valami mély igényt elégített ki benne.

– Tudtam, hogy befutsz majd a festéssel! Teljesen le is foglalt az elmúlt három héten. Láthatnám a képeidet?

Carina megijedt.

– Öööö… majd akkor mutatom meg őket, ha elkészülök velük. A kiállításon különben is mindet láthatod.

Conte mama a fejét rázta.

– Aligha, Carina. Ezért is jöttem. Hazamegyek a hét végén.

– Ó!

A lány ezt szinte sóhajtva mondta. Úgy megszokta, hogy a mama ott van körülötte. A péntek esték is vidámabbak voltak a társaságában. Max és Carina, mintha csak válás után lennének,

váltották egymást a vacsora-asztal mellett, hogy mindketten kivehessék részüket a családi életből. A mama most mély sóhajjal a kanapénak támasztotta a sétabotot, és letelepedett a kopott bútorra.

– Jól vagy, mama?

– Hogyne lennék jól. Csak elfáradtam, és honvágyam van.

Carina elmosolyodott, leült vele szemben, és megfogta ráncos kezét. Sokat látott kéz volt ez: tésztát gyúrt, gyerekeket ringatott, és könnyeket törölt le. Üzletláncot épített ki, miközben a kenyeret dagasztotta, és egy sereg mindennel zsonglőrködött ezzel egy időben.

– Értem. De azért nagyon hiányzol majd!

– És te? Jól elleszel itt egyedül? Nem akarsz hazajönni?

Carina megcsókolta anyja kezét.

– Nem. Itt önálló lehetek. Máris erősebbnek érzem magam. Felnőtt nőnek, aki tudja, mit akar, és nem taknyos kislánynak.

Conte mama felsóhajtott.

– Ez azért van, mert összetört a szíved. A bánat öregít. Ami se nem jó, se nem rossz. Ilyen, és kész.

– Igen.

– Valamit azonban el kell mondanom Maximusról.

– De mama…

– Nem, hallgass csak meg! Kicsi korodban úgy meregetted a szemed arra a kölyökre, hogy a vak is láthatta, mennyire odavagy érte. Én azonban tudtam, életre szóló szerelem ez, nem valami gyerekes fellángolás. Csak hát túl fiatal voltál, Maximus pedig jó fiú. Az volt a dolga, hogy megvédjen, amíg nővé nem érsz. És teljesítette is a feladatát.

A mama elmosolyodott erre az emlékre.

– Nem lehetett nem észrevenni, hogyan nézett rád. Persze, amikor azt hitte, hogy senki nem látja, és biztonságban érezte magát. Ez a sóvárgó, szerető tekintet megmelengette a szívemet. Tudtam, sok időnek kell eltelnie, hogy ez a szerelem beérjen. Persze, meg is bántottátok egymást közben, de ennek így kellett történnie, hogy ma az legyél, aki. Aznap reggel, amikor rátok törtem, határozott okom volt, amiért erőltettem a

házasságotokat. Mégpedig az, hogy Maxnek szüksége volt némi noszogatásra. Túlságosan tartott Michaeltől és a ti régi barátságotoktól. Valaminek le kellett rombolnia ezt az akadályt, hogy meg merjétek tenni a következő lépést. Igaz, én kezdeményeztem az esküvőt, Maxet azonban nem lehet erőltetni, nem az a fajta. Ha nem akart volna feleségnek, nincs az az isten, aki rávegye a házasságra… Max szeret téged. Most azonban a te kezedben a döntés. Elég erősnek kell lenned, hogy elé állj, és a szerelmét kérd. Ehhez persze bíznod kell magadban. Mi mind hiszünk benned. Nem lenne ideje, hogy felemelt fejjel nézz a világba?

– Nem is tudom, mama. Tényleg nem tudom.

Conte mama újra nagyot sóhajtott, és kinézett az ablakon.

– Másra számítottam, de csak azért, mert nem számoltam a makacsságoddal. Persze ugyanezt csináltam végig Michaellel és Maggie-vel is, istennek hála azonban, ott bevált a tervem.

Carina felneszeit.

– Miről beszélsz?

– Jaj, istenem, hát természetesen tudtam, amikor megjelentek, hogy csak megjátsszák a házasságot – kuncogott fel az öregasszony. – Ugyanakkor azt is láttam, mennyire illenek egymáshoz, ezért elintéztem, hogy a pap házhoz jöjjön.

Carina szája tátva maradt meglepetésében. Anyja eszerint a betegséget is tettette, csak hogy Maggie és Michael a szeme előtt esküdjön össze. Végig tudott mindenről, és csöndben végrehajtotta a maga kis puccsát. Bámulatos!

– Neked nincs szíved! Miért is nem tudtam én erről?

– Anya vagyok. Ha noszogatni kell a gyerekeinket, hát megtesszük. Már csak Julietta sorsát kell elrendeznem, rávennem valahogyan, hogy másra is nézzen a kimutatásokon kívül.

Carina felnevetett.

– Sok szerencsét!

Aztán az anyjához bújt. A konyha és a púder ismerős illata zsongítóan vette körül, és megvigasztalta.

– Szeretlek, mama!

– Én is szeretlek, édes kislányom!

Egy darabig átölelve tartották egymást; addig, amíg Carina elég erősnek érezte magát, hogy útjára engedje az anyját.

*

Ennek is eljött az ideje.

Carina a szabadban állt, karján a galambbal.

A napsütés kellemesen melengette a bőrét, és felragyogott Gabby fehér tollain.

– Szeretlek, kislány!

Megcirógatta a madár pihés begyét. Gabby felvetette a fejét, és burukkolni kezdett, mintha érezné, hogy elérkezett a búcsú ideje. Carina habozott. Tudta, hogy soha többé nem látja a madarat, mert ha felröppen, Gabby végleg hazarepül. Hiszen mostanra tökéletesen meggyógyult.

Ebben a pillanatban villámcsapásként érte a gondolat.

Max szereti őt!

Miért is kételkedett olyan sokáig önmagában? Mikor jön el az ideje, hogy tegyen a boldogságáért? Hogy felfogja végre, megérdemli Maximus Grayt, és mindent, amit a férfi ajánlani tud? Az elmúlt hetek megmutatták, hogy meg tud állni a maga lábán, valóra tudja váltani az álmait, és nem törik össze a kudarcok.

Tudna élni Max nélkül, csak éppen nem akar.

A férje szereti őt, de olyan nőre van szüksége, aki méltó hozzá. Ő pedig soha nem hitt magában eléggé ahhoz, hogy egész lényével oda tudja adni magát; mindig attól tartott, hogy Max rájön, nem elég jó neki.

Anyja szavai jutottak eszébe. Egészen belekábult.

Nem lenne ideje, hogy felemelt fejjel nézz a világba?

Igen, bizony, ideje lenne!

– Menned kell, Gabby!

Kitárta a karját. A galamb meglebbentette a szárnyát, felröppent a magasba, majd kecsesen tovaszállt. Fehér szárnya világított az erdő zöldjének háttere előtt. Carina hosszan nézett utána. Pufók bárányfelhők úsztak át az égen, aztán a galamb végleg eltűnt.

Carina döntésre jutott; belsejét mély tudás járta át. Megbízott ösztöneiben, és ezek azt súgták, hogy ideje továbblépnie. Ideje azzá a nővé válnia, aki lehetne.

Ideje visszakövetelni a férjét.

Tizenhatodik fejezet

Max felnézett a divatos galéria cégérére a SoHo-ban.
A kirakatban Carina nevét írták ki kacskaringós betűkkel. Vidám fehér lámpások csüngtek fölötte, hogy felhívják az arra járók figyelmét. Max nagy levegőt vett. Remélte, hogy lesz ereje végigcsinálni ezt a megnyitót

Meglepte, hogy meghívót kapott a verniszázsra. Sértett büszkeség fojtogatta a torkát. Az ő tehetséges, gyönyörű felesége végre magára talált, és ő nem azért van itt, hogy együtt ünnepeljen vele. Mégsem tudta megállni, hogy ne jöjjön el és ne lássa a munkáit, bár közben végig az járt a fejében, hogyan szeretkeztek a műteremben, és hogyan kente be csokoládéval Carina testét.

Az emléktől megsajdult a szíve.

Aztán kinyitotta az ajtót, és belépett.

Tágas, világos terem fogadta, amelyet vaskos pillérek osztottak kisebb terekre. Pincérek jártak körbe, hogy pezsgővel, borral és előételekkel kínálják a meghívottakat. A tömeg kisebb csoportokba verődve csevegett és nevetgélt, miközben megtekintették a falakon függő képeket. Max nyomban a jobb oldali sarok felé nézett, mintha csak megérezte volna a felesége jelenlétét.

Carina fejét hátravetve nevetett valamin, amit egy fickó mondott neki. Hosszú, fekete ruhája csillogott a villanyfényben. Barna fürtjeit szolidan feltűzte, Max azonban tudta, elég lenne kihúzni egyetlen tűt a dús hajtömegből, és az máris vad rakoncátlansággal hullana a nő vállára. Felesége szemében valamiféle belülről fakadó önbizalom csillogott, ami meglepte Maxet. Soha nem látta még ilyennek.

Igen. Carina jól megvan nélküle.

Torokszorító érzés volt, de erőt vett magán, és megindult az első kép felé.

Ott azután földbe gyökerezett a lába.

Szívvel-lélekkel megfestett portrékra számított, könnyed melegségre a pár festmény alapján, amelyeket korábban láthatott. Ezek azonban mintha egy másik művésztől származtak volna.

A képek nyers, darabos munkák voltak. A feketék és szürkék komorságát csupán néhány vörös folt enyhítette. A vásznakon szeretkező párok voltak láthatók különböző pozitúrákban. Egy nő a falnak feszítette a hátát, miközben a szeretője meztelen melléhez szorította a száját. A meztelen testek vaskos erotikát árasztottak magukból, és a jobb oldalon pár vonással felvázolt ablak láthatólag a külvilágot jelentette: egyfajta átjárót kint és bent között. A kép szemlélője óhatatlanul is azonosult ezzel a rejtett kukkolással, és ez még inkább a mű terébe rántotta.

Ahogy Max képről képre járt, fokról fokra kibontakozott előtte a pár története. Az egyik vásznon a nő arcán sebezhetőség és sóvárgás tükröződött, ahogy a szeretőjére nézett. A férfi éles metszésű arcvonásai acélos elhatározást sugároztak. Egy másikon a férfi és a nő egymásnak támasztotta a homlokát. Ajkuk hajszál híján összeért. Szemük árnyékba borult, ezért a szemlélő rákényszerült, hogy kitalálja a gondolataikat.

Max soha nem tapasztalt mohósággal nézte végig a festményeket. Most döbbent rá, hogy felesége munkái olyan szenvedélyről és mélységről árulkodnak, ami előkelő helyet biztosít majd neki a művészvilágban. Hosszú, sikeres karrier vár rá. Nem csoda, hogy Sawyert ekkora izgalomba hozták ezek a képek. Carina az ő felfedezése volt, a következő ígéretes tehetség, akit elindít a pályáján.

A körülötte nyüzsgő tömegben többen megpróbálták bevonni Maxet a beszélgetésükbe. Pincérek kínálták itallal. Senkinek nem válaszolt. Csak itta magába a vásznak üzenetét, mintha most találta volna ki Carina titkát, amit a nő eddig elrejtett előle. Igen,

a felesége lelke most mutatkozott meg előtte a maga csupasz nagyszerűségében.

Dio, hogy szerette!

Korán érkezett, nehogy összeakadjon Alexával, Nick-kel, Michaellel és Maggie-vel. Terve nevetséges volt, és igazi férfigyávaság szülte. Besurranni a megnyitóra, megnézni a képeket, jól megkínozni magát, és újra kisurranni. Aztán hazamenni és bepiálni, kutyájával a lábánál.

– Max?

Carina szólította meg. Hangja fátyolos volt, Éva anyánké lehetett ilyen. Édes, akár egy angyalé. A férfi összeszorította a fogát, és megfordult.

Carina olyan melegen mosolygott rá, hogy Max képe lángvörösre gyulladt. Vademberi vágy kerítette hatalmába, de legyűrte, és visszamosolygott a feleségére.

– Szia, Carina.

– Lám, lám, csak eljöttél.

– Látnom kellett a dolgaidat – vont vállat Max.

Miért néz rá a felesége olyan vágyakozó tekintettel?

Hogy megint megkínozza?

– Örülök, hogy itt vagy. Mit gondolsz a képekről?

– Fantasztikusak! – nyögte ki Max elszoruló torokkal.

Carina sűrűn pislogott, mint aki a könnyeit tartja vissza. Maxnek majd megszakadt a szíve. Úgy látszik, teljesen kikészül a beszélgetés végére.

– Az utolsót még nem láttad. Hátul van. Külön állítottam ki.

– Nem tudom megnézni, Carina. Mennem kell.

– Nem, Max! Kérlek, muszáj látnod!

Ilyen a szerelem? A víz alá ránt, akár egy alattomos örvény, és fel se merülsz többé? Max nem tiltakozott tovább. Megadóan bólintott.

– Jó.

Követte a lányt a terem végébe, ahol felmentek egy lépcsőn. Itt egyetlen vászon függött a falon, spotlámpák fényében. Max közelebb lépett hozzá, majd meglepetten hőkölt hátra.

A festmény őt ábrázolta.

A merészen odavetett cím – „Maximus” – semmi kétséget nem hagyott efelől. Félmeztelenül, mezítláb nézett le a képről, farmerje a csípőjére csúszott. Arcvonásait elrejtette a félárnyék. Egyenesen szembenézett az elbűvölt szemlélővel. Szeméből olyan erő sugárzott, ami lelke mélyéig megrendítette Maxet. Minden benne volt ebben a tekintetben: sérthetőség, elszántság, szikrányi pökhendiség, vágyás… szeretet.

Max elszoruló szívvel fordult a lány felé.

A tintafekete szempárból olyan rajongás, szeretet és erő áradt feléje, amihez foghatót még soha nem tapasztalt.

– Szeretlek, Max! Mindig is szerettelek, de előbb önmagamat kellett megszeretnem, hogy megadhassam neked, amire szükséged van. Nem tudom, nem késtem-e el vele, de ígérem, ha adsz nekem még egy esélyt, kitartok melletted, és olyan nő leszek, akit méltó hozzád. Mert igenis *olyan* vagyok. Én vagyok a lelked másik fele. Soha nem az volt a kérdés, visszatérek-e hozzád, hanem az, te visszajössz-e hozzám.

Maxet elárasztotta az öröm. Halkan felnevetett, és karjába vonta a feleségét.

– Soha nem is mentem el, *cara!*

Carina száját kereste. Hosszú, forró csók következett, mintha csak ez pecsételte volna meg a vegasi esküvőt.

Egyik pillanatról a másikra a család is köréjük sereglett. Michael és Nick hátba veregette Maxet, míg Alexa és Maggie a könnyeiket törülgették.

Végre igazából hazaérkezett.

– Épp ideje volt – szipogta Alexa. – Rossz volt nézni benneteket. És a pénteki vacsorákat is nagyon untuk már.

Max, Carinával az oldalán, felnevetett.

– Ezen a héten mi szórakoztatunk el benneteket. Nálunk bulizunk.

A galériás igyekezett sietve feléjük, és áttört a csoporton. Máskor nyugodt arcvonásaira most kiült az izgalom. Suttogva tárgyalt valamit Carinával, aki kábult tekintettel tért vissza.

– Megvettek egy képet.

– Nem lepődtem meg – vigyorodott el Max. – Teljesen odavagyok a festményeidtől! Majd nagyban űzzük az ipart: te festesz, én pedig a múzsád leszek.

Carina kuncogva túrt a férfi hajába.

– Szükségem is lesz ihletre – súgta oda.

Max a szerelmére nézett, a feleségére, élete társára.

– Menjünk haza! – mondta.

*

Carina az összegyűrt lepedőn hevert, kimerülten és kielégülten, boldogabban, mint valaha.

– Mi van, feladod?

Carina épphogy felemelte fejét a párnáról, aztán visszahanyatlott az ágyra.

– Azt már nem! Csak egy percet kérek.

Max halkan felnevetett, és lecsusszant az ágyról. Carina hallotta, amint a gardróbszobába megy, aztán visszajön. Orrát megcsapta a férfiból áradó pézsmaillat, és ez ismét felizgatta. A végén még nimfomániás lesz, de fene bánja. Minden pillanatát élvezte.

– Van számodra egy ajándékom.

Carina erre már felült. A benne élő kislány izgalomba jött a gondolatra, hogy a férje ajándékkal lepi meg.

– Tényleg?

– Igen. Egy ideje őrizgetem. Reméltem, hogy visszajössz, és akkor odaadhatom.

A téglalap alakú dobozt lángvörös csomagolópapír takarta. Carina örömében az ajkába harapott, és a dobozt bámulta.

– Mi ez?

– Nyisd ki, bébi!

Carina letépte a dobozról a csomagolópapírt, akár egy karácsonyi ajándékról, és levette a fedelét.

Elakadt a lélegzete attól, amit látott.

Egy pár cipő hevert a fehér selyempapíron. De nem akármilyen cipő! Gyémántokkal kirakott, tízcentis magas sarkú. Üvegcipellő!

Carina felemelte az egyik cipőt, és megcsodálta a sziporkázó drágaköveket. A topánka átlátszó eleje kacéran látni engedte a körmöket, és a finom üveg sima volt, mint a selyem.

– Istenem, Max! Te aztán kitettél magadért! De gyönyörű!

– Egyszer azt mondtad, hogy soha nem lesz boldog vége a kapcsolatunknak. Ezzel a Hamupipőke-cipővel szerettelek volna kárpótolni.

Carinának könnyek gyűltek a szemébe.

– A fenébe, Maximus! Ki gondolta volna, hogy a zord külső mögött romantikus lélek rejtőzik!

– Szeretlek, Carina!

– Én is szeretlek!

Max homlokát a feleségééhez szorította, és magában megfogadta, hogy soha többé nem okoz neki csalódást.

Epilógus

Maggie felsóhajtott, és körbepillantott a nappaliban.

– Nincs itt túl sok gyerek? Vagy tévedek?

Carina nevetve Maria szájába tette a cuclit. A kislány rögtön abbahagyta a sivalkodást, és mohón szívni kezdte. Lily egy babával futkározott fel-alá, miközben ifjabb Nick a háttérben rikoltozott. Ethan és Luke a kettős bölcsőben pihent pelenkázás és etetés után.

– Mi lesz itt akkor, amikor Max és én is nekiállunk! Majd egymásnak kell bébiszittelnünk, ha ki akarunk szabadulni otthonról.

– Csak nem vagy terhes? – kapkodott levegő után Alexa, aki játék teáscsészét tartott a kezében, és Lily kacagásától kísérve úgy tett, mintha inna belőle.

– Nem, még nem állunk készen rá. Új kiállítást készítek elő, Max pedig megnyit egy pékséget. Egyelőre csak élvezzük egymást. A jövő hónapban pedig Olaszországba repülünk, és maradunk is egy ideig. Mindkettőnknek hiányzik az anyánk.

Maggie felsóhajtott.

– Nekem is hiányzik Conte mama, de a babák túl kicsik az utazáshoz. Hogy van Julietta? Még mindig nem udvarol neki senki?

– A nővérem nem bírja a férfiakat. Ott tart, hogy egy pasi okvetlenül megfosztaná az önállóságától, és a munkájában is akadályozná. Folyton ezt hajtogatja.

– Talán neki is szerelmi varázslatra van szüksége – nevette el magát Alexa. A Földanya minden jel szerint igen nagylelkű. Maggie-vel és velem az volt.

Maggie válaszul hozzávágott egy játékkutyát, amivel egyenesen fején találta a barátnőjét.

Alexa kidugta a nyelvét.

Szerelmi varázslat!

Carinát elfogta a sorsszerűség különös érzése. Szeme a távolba révedt, ahogy eszébe jutott, hogyan dobta egyik este a maga papirosát a lángokba. Amin egyetlen név állt: Maximus Gray.

Végigborsódzott a karja izgalmában, olyan furcsa volt ez. Magához szorította Mariát, hogy megmelegedjen.

– Izé… csajok… miről beszéltek? Mikor Maggie odaadta azt a varázskönyvet, azt mondta, hülyeség az egész, és soha, senki se nyitotta még ki.

Alexa jót nevetett ezen.

– Ez jó! Maggie kisasszony végül elárulta, hogy ő is varázsolt, mielőtt összejött Michaellel. A vég előbb-utóbb mindenkit utolér, a legcinikusabbakat is.

– Na és? – vont vállat Maggie. – Látjátok, hogy nem ezen múlik. Hiszen Carina kidobta azt a könyvet, mégis boldog házasságban él Maxszel. A férjeink merő véletlenségből bukkantak fel éppen azután, hogy a Földanyához fordultunk.

Carina nyelt egy nagyot.

– Nem mondtam igazat, Maggie.

– Hogyhogy?

– Én is megpróbálkoztam a szerelmi varázslással. Pár nappal azután, hogy kezembe került a könyv, kilopóztam az erdőbe, és betűről betűre követtem az előírásait. Elégettem a cetlimet.

Csönd lett a nappaliban. Még a kicsik is mintha érezték volna, hogy valami fontos dolog történik körülöttük. Különben is, a tévében elkezdődtek Max és Ruby kalandjai, így aztán mind elnémultak.

– Felírtad a jövendőbelid tulajdonságait is? – suttogta Alexa. – Ráillenek Maxre?

Carina két barátnőjére nézett, és nyelt egyet.

– Nem készítettem listát. Egyetlen nevet írtam fel a papírra.

Maggie akkorát ugrott, mintha kísértetet látott volna. Alexa a palakék párnának támasztotta a hátát, és a fejét csóválta.

– Szent isten! A varázslat működik!

Maggie elnevette magát, de a nevetése hamisan csengett.

– Ez képtelenség! Nevetségesek vagyunk! Ne ijesztgessetek!

– Hol van az a könyv, Carina? Odaadtad valakinek?

– Nem, ott van a könyvespolcomon, egy csomó más cuccal együtt. Nem dobtam el.

Alexa szeme megvillant.

– Azt hiszem, oda kell adnunk azt a könyvet valakinek. A nővérednek.

– Ugyan már! Julietta aztán nem foglalkozna szerelmi mágiával! Ő a legjózanabb eszű a családunkban. És ha nem hisz benne, úgysem működik. Vagy igen? – kérdezte kis szünet után.

Maggie elgondolkodva dobolt az állán.

– Érdekes ötlet! Carina a jövő hónapban hazautazik. Talán rá tudja venni Juliettát, hogy elvégezze a varázslatot. Akkor azt is megtudjuk, tényleg ez hatott-e nálunk is. Két eset még véletlen is lehet, három már több mint gyanús. Ha a varázslat négyszer is beválik, többé nem kételkedhetünk benne.

Carina végignézett két barátnőjén. Igazuk volt. Nővére is megérdemli a boldogságot, és ha egy szerelmi varázslat bármit segíthet ebben, érdemes megpróbálni.

– Jó, magammal viszem a könyvet.

Maggie chiantit töltött, és körbekínálta a barátnőit. Mind a hárman felemelték a poharaikat, és koccintottak.

– *Salute.*

Carina beleivott a borába.

A gyerekek belefáradtak a játékba, és elaludtak. A három nő vidáman csevegett és nevetgélt. Időről időre egy-egy férj is bejött a nappaliba egy csókra vagy tréfás megjegyzésre. Mikor Carina a férjére pillantott, Max olyan gyöngéden és szeretettel nézett vissza rá, hogy megtelt a szíve hálával. Ez az elhibázott házasság mindent megadott neki, amit csak kívánhatott.

Mostantól boldogan élnek, amíg meg nem halnak.